

Giới thiệu Lưu Mạnh Thiên Tiên

Bạn đang đọc truyện Lưu Mạnh Thiên Tiên của tác giả Vinh Dạ trên trang đọc truyện online. Một người tu luyện ngàn năm đích thiên tiên, bởi vì nhìn lên liêu nguyên thủy tiên tôn đích nữ nhi tẩy tã, bị phát phối tới rồi dị thể. Tập mạnh mẽ, tàn nhẫn, vô sỉ, hạ lưu đại thành vu một thân, hấn thích mỹ nữ, yêu thích chiến tranh thù lại cố gắng tranh thủ hòa bình. Hấn từng thế, muốn đem không có tiền quá đích song tu kiến một người tiền một người. Gặp tín phụng thần tứ đích mỹ nữ, bọn họ sẽ phát sinh như thế nào một đoạn chuyện xưa?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Mạnh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Lục Đạo Luân Hồi

- Ta còn chưa có chết? Ta vì cái gì mà còn chưa có chết?

Lăng Vân nói như vậy cùng với mấy học sinh đồng lứa.

Nhìn đan điền sôi trào không dứt. Lăng Vân cười khổ không thôi. Có lẽ hấn là tiên nhân đầu tiên trong lịch sử bị ném vào lục đạo luân hồi vì tác phong sống có vấn đề, bây giờ thì hay rồi còn phải vật lộn trong loạn lưu thông đạo để tìm đường sống nữa a.

Biết vậy thì đã chẳng làm...

Đoạn thời gian trước đây Thiên giới đang tiến hành giao lưu giữa Đông Phương Thiên giới và Tây Phương Thiên giới, nghĩ cũng không có việc gì chuẩn bị đi đến Tây Phương xem người. Lăng Vân và một đám tiên nhân nhân tân không có chuyện gì làm liền hấn huyền về Tây Phương tiên giới, trong đó có người nói: "Nghe truyền thuyết nói Thiên Sư Tây Phương không có mặc quần áo!"

Lăng Vân mất sáng rực lên, Tây Phương Thiên giới cõi mở như vậy sao? Ngày trước Ngọc Đế cưới tiên nữ, ngày ngày bị Vương mẫu đuổi theo mắng không kịp đỡ, nếu so với chuyện này thì...? Con mẹ nó nam nhân Tây Phương thiên giới cũng quá sướng đi, ngày nào đó lão tử buồn chán cũng muốn sang đó để cõi lòng bớt tịch mịch...

"Muốn nói xinh đẹp, phải nói đến Athena, chắc chắn. Cuộc sống bên kia trôi qua mới đúng là thần chứ. Người nhìn tiên nữ chúng ta bên này xem. Trừ Ngọc Hoàng đại đế còn được hưởng thụ một chút ra, người không phải cũng đem mình bao bọc như một cái bánh chưng đó sao? Căn bản là nhìn không ra một nam nhân hay là một nữ nhân nữa." Một tiên nhân áo xanh dùng tay lau nước miếng.

"Đúng, đúng, đúng, người ta ngực nở, hai mắt sáng ngời, da thịt sáng bóng, còn cái eo thon của người ta..."

Một đám tiên nhân đang mải tranh luận không ngớt, Lăng Vân đứng lên hét lớn một tiếng: "Các người coi như vậy mà cũng gọi là thần tiên sao!?"

Một vài tiên nhân đang nghị luận về ngực và hông của Athena, bị dọa sợ nhảy dựng lên, trong đó có một tên cẩn thận hỏi: "Lăng Vân huynh, có gì chỉ giáo?"

Lăng Vân vẻ mặt nghiêm túc mà cả chính hấn cũng thiếu chút nữa tin là thật: "Thân là thần tiên, hấn là phải làm gương tốt, các vị như thế nào lại đi suy nghĩ chuyện xấu xa này? Các vị tu chân vì cái gì? Không phải vì một ngày được phi thăng lên thần giới sao. Hiện tại vì mấy người phụ nữ mà loạn tâm thần, các vị cũng xứng đáng làm thần tiên sao?"

Nhìn vẻ mặt Lăng Vân tràn đầy căm phẫn, một vài tiên nhân vẻ mặt kinh ngạc, hàng ngày không phải bởi vì chuyện không có người song tu nên đối với chuyện của nữ nhân mà canh cánh trong lòng ư, vì nhìn lên tiên nữ tắm rửa lại đặc biệt chạy lên Huyền Băng Tuyền đào móc Huyền Băng để làm chỗ ẩn thân để nhìn lên, sao bây giờ lại kích động như thế? Mặc dù nói bọn tiên nhân này là bại hoại trong bại hoại, lưu manh trong lưu manh, mặt dày trong mặt dày, nhưng bị tên này nói móc cũng chỉ biết im lặng từ từ giải tán mà thôi.

"Hắc hắc, bọn này thật là trẻ trâu quá mà." Lăng Vân thấy đám tiên nhân tán đi, từ phía sau lưng lấy ra một cái Huyền Băng Ngưng Khí tráo rồi bay lên trôi một đường hướng đến hồ tắm của các tiên nữ...

Mới vừa rồi mắng mỏ một đám tiên nhân hành vi hạ lưu, một lúc sau hấn đã xuất hiện bên cạnh thiên nữ hồ, toàn thân cao thấp được che dấu bởi Huyền Băng Ngưng Khí tráo, che lại toàn bộ linh thức của chính mình rồi im lặng chờ đợi người được xưng là bộ ngực hoàn mỹ Athena và cặp hông gợi cảm nhất Venus đến.

Chỉ chớp lát, một nữ tử tóc vàng da trắng người nóng bỏng theo cùng một đồng dạng cũng là mỹ nữ nóng bỏng tóc đen xuất hiện ở bên cạnh thiên nữ hồ. Nói đến thủ đoạn rình trộm, Lăng Vân cũng đã trải qua không ít chuyện như vậy. Tiên nữ Đông Phương tiên giới tương đối bảo thủ, đáng người cũng

tương đối bảo thủ, làm sao mà thấy qua những mỹ nữ tóc vàng nóng bỏng như vậy chứ?

Hai mỹ nữ chậm rãi đi đến bên cạnh hồ tắm đùa giỡn một hồi, mới chậm rãi tiến vào trong bồn tắm lau rửa thân thể. Lăng Vân mới đầu thì còn chịu được, nhưng càng nhìn lưỡng nữ về sau, người lau ngực của ta, ta lau cái mông của người, Lăng Vân lập tức toàn thân nhiệt huyết sôi trào. Hơi thở vừa loạn, Huyền Băng Ngưng Khí tráo một trận ba động, một lúc sau, theo Athena kêu to một tiếng, Lăng Vân tại chỗ ẩn thân bị hiện nguyên hình.

Kết quả, dĩ nhiên là bị bắt ngay tại trận rồi.

Thời điểm dẫn độ tội phạm đi đến Thâm Thiên đài, cơ hồ tiên nữ thiên giới đều hoan hô nháy nhót. Các nàng hơn phân nửa đều bị Lăng Vân dùng đủ loại thủ đoạn và phương thức chiếm qua tiện nghi, vì bản thân Lăng Vân dấu điểm quá xảo diệu hơn nửa bản thân tu vi lại cao, khổ nỗi không có chứng cứ, mọi người cũng đành phải chịu đựng.

Hiện tại thì tốt lắm, mây đen đã tan đi, mặt trời đã bay lên. Tiên giới Athena đã đến.

Người ta tự hô lên một tiếng tội phạm liền hiện nguyên hình, Lăng Vân đã làm những thứ kia trực tiếp chọc giận tiên tôn trước mặt, lập tức lên Thâm Thiên Thai. Cái này thì hay rồi, tình cảnh quần chúng xúc động phần nộ, đem những chuyện Lăng Vân đã làm trước kia trực tiếp biểu lộ trên mặt, tiến hành một loại đấu tranh đối với Lăng Vân.

Tiên tôn đương nhiên là rất giận dữ, tự mình đánh ba đạo Triền Hồn Ti, đem Kim Đan của Lăng Vân khóa lại, ném vào lục đạo luân hồi chịu nỗi khổ khi chuyển thế.

Nguyên Thủy Tiên Tôn ra tay quả nhiên không giống người thường, ba pho tượng tinh thần hoàn toàn bị triền hồn ti phong ấn không thể nào dùng sức được. Đây là thiên đạo luân hồi đã tồn tại từ thiên địa sơ khai, chính là một thiên tiên ở trạng thái đình phong cũng phải cẩn thận ứng phó. Hiện tại bị ba đạo Triền Hồn Ti khóa Kim Đan lại, mất đi phần lớn công lực, chỉ còn lựa chọn duy nhất là trực tiếp rơi vào trong luân hồi mà thôi.

Hắn hiện tại ngoại trừ toàn thân chống đỡ cuồng phong bên trong thông đạo luân hồi, còn lại chỉ biết cười khổ.

Là một người tu luyện từ thiên tiên vạn năm để trở thành cấp bậc tiên nhân, không ngờ bây giờ lại luân lạc đến nỗi phải rơi vào trong Luân hồi chịu khổ, thử suy nghĩ lại một chút cuộc sống tu luyện trước kia mà thở dài.

Vũ khí Lăng Vân tu luyện là huyền kiếm và một pháp môn tu chân phi thường cổ lão, vô luận là sơ kỳ hay hậu kỳ, tốc độ tu luyện có thể dùng hai chữ thần tốc để hình dung, nhưng mà chỉ có một khuyết điểm: Sư môn nghiêm cấm song tu, hơn nữa tu chân giả tu luyện Huyền Kiếm Tông đối với sức miễn trước nữ sắc địch hầu như không có. Mỗi lúc tu luyện, trước mắt sẽ xuất hiện tráng cảnh nam nữ giao hoan, hấp dẫn tu luyện giả tẩu hỏa nhập ma.

Tâm ma còn không tính là cái gì, điểm chết người nhất đối với tu chân giả tu luyện huyền kiếm chính là thiên kiếp. Tu chân giả bình thường độ kiếp đơn giản chính là Thiên Lôi, Địa Hỏa, Hắc Sát Cương Phong, người độ kiếp phải đón tiếp từng cái, đến cuối cùng tự sẽ xong, mà tu chân giả Huyền Kiếm Tông khi đối mặt với thiên kiếp nhưng là Thiên Lôi, Địa Hỏa, Hắc Sát Cương Phong đến cùng một lượt tuyệt không phân trước sau hung mãnh lao tới.

Bởi vì cái gọi là: người có Trương Lương kế, ta có quả Tường khê.

Vì ứng phó với tình huống này, tu chân giả Huyền Kiếm Tông trong lúc tu luyện sẽ đem một phần nhỏ bản mạng nguyên thần của mình vào trong pháp khí, về sau mỗi khi độ kiếp liền chỉ dùng một kiện pháp khí độ thiên kiếp. Nếu thật sự không thể ngăn cản được thiên kiếp thì tự dùng pháp khí tự bạo. Bởi vì có bản mạng nguyên thần trong đó nên khi tự bạo, uy lực pháp khí nổ mạnh với chính mình tự bạo chỉ có hơn chứ không kém, thường thường vụ nổ như vậy sẽ làm tan kiếp vận.

Mặc dù một bộ phận bản mạng nguyên thần tự bạo sẽ mang đến thương tổn không nhỏ cho người độ kiếp, nhưng so với đề thiên kiếp đánh cho thành tro hồn phi phách tán mà nói, đại bộ phận những người tu tiên sẽ chọn cách đầu tiên.

Lăng Vân không ngừng rơi xuống trong lục đạo luân hồi, chuyện cũ từng cảnh hiện ra trước mắt.

"Sớm biết như vậy, lão tử nên sớm tìm một lão bà để song tu. Nếu như còn có cơ hội, ta nhất định sẽ không do dự..." Lăng Vân rơi vào lục đạo luân hồi không ngừng xám hối. "Chuyện đứng đắn đã bị si nhục thành ra như vậy, một tiên thiên đến chết vẫn còn là xử nam a..."

"Ai, nhớ thời điểm năm đó ta độ kiếp, dĩ nhiên là ngành kháng lôi kiếp mà qua. Huyền Kiếm nhất tông chúng ta phỏng chừng không có bao nhiêu người có bản sự như vậy. Hôm nay bản đại gia luân lạc tới nỗi bị đánh vào lục đạo luân hồi, thực sự là..."

Lăng Vân nhắm mắt lại thở dài, tưởng tượng lại khi mình độ qua thiên kiếp thật là khoái trá.

Chờ một chút. Hắn đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên. Giống như trong đầu bắt được một thứ gì đó.

"Ta đã chống đỡ qua thiên kiếp, như vậy nói cách khác..." Lăng Vân vội vàng tìm kiếm trong không gian giới chỉ của mình vật mà năm đó hắn dùng bản mạng nguyên thần luyện lên một thanh tiên kiếm.

Lục lợi nửa ngày, rút cuộc từ tầng cuối cùng trong không gian giới chỉ tìm được một thanh kiếm đã gần ngàn năm qua không sử dụng đến.

Thanh kiếm màu lam trong suốt, chính là dùng tinh sa ngưng luyện mà thành, chuôi kiếm làm bằng sừng Kỳ Lân vạn năm.

Qua mà cảm giác nóng hổi. Lăng Vân vừa mới đem lục tiên kiếm cầm trong tay, đã nghe được một tiếng rỗng ngậm rung trời, đem lục đạo luân hồi chấn

động rung lên. Đây là một loại khát vọng gì? Đem âm phong ngàn năm phát ra thanh âm sấm sét, kiếm quang dài hơn hai trượng không ngừng phun ra nuốt vào vòn quanh bên người Lăng Vân.

Lăng Vân vuốt ve lục tiên kiếm, một cảm giác ôn hòa chảy vào trong nội tâm.

Đây là hấn dùng bốn mạng nguyên thần của mình cô đọng trong kiếm tiên, cho dù chủ nhân có mất đi lực lượng, hấn có thể bằng vào linh tính chính mình tiếp tục bảo hộ lấy chủ nhân.

"Ông bạn già." Lăng Vân nhìn chằm chằm tới lui vào thanh lục tiên kiếm ở bên cạnh, thờ dãi: "Năm đó ta ở trong thiên kiếp bảo vệ ngươi, hy vọng ngươi có thể vĩnh viễn theo bên cạnh ta."

Lục tiên kiếm thông linh tựa hồ đã cảm nhận được suy nghĩ trong nội tâm của Lăng Vân, mũi kiếm quang dài hơn một trượng kịch liệt phun ra nuốt vào, không ngừng phát ra tiếng long ngâm. Cảm giác càng ngày càng rơi xuống thấp, không gian càng lúc không ổn định, mắt thường có thể thấy được vô số oan hồn bị hút vào trong cái hắc động lớn như thế. Đây cũng chính là đỉnh chóp của lục đạo luân hồi, vô luận là người nào, chỉ cần đi vào, dù là nguyên thủy tiên tôn, cũng sẽ vô lực phản kháng.

Dù sao nơi này cũng là thiên địa chi uy. Tiên nhân cũng không thể nghịch thiên mà đi được.

Mắt thấy hắc động càng ngày càng gần, Lăng Vân tay trái bấm pháp quyết, tay phải dẫn ra một đạo tiên lực còn sót lại, lục tiên kiếm phát ra một tiếng ngâm nga, làm chung quanh dấy lên một trận phong bạo giống như một dòng khí lưu không lồ. Lục tiên kiếm yên lặng ngàn năm, rút cuộc cũng phát uy - đem không gian chung quanh có chút mờ hồ bạo phá, lực lượng cường đại không ngờ đã đem không gian xé rách ra một cái lỗ hồng.

Lăng Vân nhắm ngay vết nứt không gian màu đen lao đến, lục tiên kiếm nhắm thẳng vào khe không gian đánh tới.

Trong lục đạo luân hồi, một tiếng nổ mạnh cực lớn vang vọng ba mươi ba tầng trời. Vô số oan hồn bị oanh kích làm cho hồn phi phách tán trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Thiên Tiên Hàng Thế

Thiên Phong đại lục mùa xuân năm 173, căn cứ theo những gì lịch sử ghi lại, ngôi sao Khải Minh bay trên bầu trời phương Đông phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, trong nháy mắt tinh quang của ngôi sao che kín cả bầu trời đầy sao, đem cả Thiên Phong đại lục chiếu rọi như ban ngày, lại ngăn ngừi trong phút chốc biến mất giữa không trung.

(Trích: Thiên Phong đại lục ký)

Ở trung tâm Hải Chi Sâm Lâm.

Phía nam đại lục, có ẩn tàng đủ các loại ma thú cổ quái.

Thiên Phong đại lục ký có ghi lại, mảnh rừng rậm này hấp dẫn rất nhiều thể loại mạo hiểm giả. Thực lực bọn họ không đồng nhất, mục đích cũng không giống nhau, có người vì món tài sản kếch xù trên người ma thú, có người vì tôi luyện bản lãnh của mình mà đến khiêu chiến với ma thú. Máu và tính hạc trên người ma thú là tài liệu để chế tạo các loại ma pháp thượng hạng, xương và da là tài liệu chế tạo giáp có lực phòng ngự cường hãn. Nếu như đi săn được một đầu cao giai ma thú, mang ra bán trên thị trường, tuyệt đối sẽ thu được cái giá trên trời.

Tóm lại, từ xưa cho đến tận bây giờ vẫn không thiếu mạo hiểm giả vào trong rừng rậm này mạo hiểm.

Hôm nay, có 4 người tạo thành một tiểu đội mạo hiểm đi đến khu rừng rậm này. Đây là một tiểu đội được biên chế theo đúng tiêu chuẩn, đi phía trước là chiến sĩ nhân loại, mang theo một thanh trọng kiếm bên mình. Trong đội ngũ này có hai cô gái là ma pháp sư cùng mục sư theo sát sau lưng chiến sĩ, pháp bảo của ma pháp sư cùng mục sư lay động theo từng bước chân, thỉnh thoảng lại bị nhánh cây không biết vô tình hay cố ý vướng phải làm lộ ra từng mảng da thịt sáng bóng, làm cho Ái Nhân mang xa luân đại phù phía sau được nhiều phen "mở rộng tầm mắt".

"Hoặc Ân Tư, ánh mắt ngươi đang nhìn đi đâu đấy? Nếu ta còn thấy ánh mắt ngươi nhìn lên dưới váy ta một lần nữa, cẩn thận ta lột da ngươi!" Nữ hài mặc tử y bỗng nhiên xoay đầu lại hung hăng hướng Ái Nhân la lớn.

"Bản thân ta đâu muốn vậy, cũng tại vì ngươi cao quá mà." Ái Nhân chiến sĩ về mặt bất đắc dĩ. "Ta cũng không muốn nhìn đâu, ai bảo váy của ngươi bị nhắc lên, cùng với tầm nhìn của ta cũng không sai biệt lắm."

"Người..." Nữ hài này tên là Vi Tiên có chút phát điên.

"Được rồi, được rồi. Các người mà cãi nhau nữa lại dọa cho ma thú chạy mất bây giờ, các người cũng nên cân nhắc tốt xấu đi." Mục sư áo trắng khuyên can.

Đang lúc Vi Tiên định phản bác, tất cả mọi người cảm giác thấy mặt đất đột nhiên rung động lắc lư. Từ địa chấn đầu tiên bắt đầu, giống như hiệu ứng nối tiếp nhau, chấn động không ngừng từ phía trước không xa bắt đầu khuếch tán ra, một đoàn cự điều màu trắng không lồ kinh hoàng bay lên.

"Tạo thành đội hình phòng ngự."

"Hoàng Chinh, phát hiện cái gì rồi?" Vi Tiên nhanh chóng tạo ra một tấm chắn phòng ngự quanh người rồi mở miệng hỏi: "Bị tập kích à?"

"Không biết, ta cảm giác được phía trước có động tĩnh." Hoàng Chinh thân thể căng ra, hai tay cầm chặt cự kiếm, đại kiếm bởi vì có chút quan hệ với đầu khí của Hoàng Chinh, lóe ra kim quang nhàn nhạt.

"Vừa rồi người nói là mặt đất bị chấn động?" Vi Tiên suy nghĩ một chút rồi nói ra: "Ta cũng không có cảm giác được phụ cận có người phát ra ma pháp."

Vi Tiên vừa dứt lời, mặt đất lại chuyển tới thêm một chấn động nhỏ nữa. Hoắc Ân Tư ghé sát tai vào mặt đất cẩn thận nghe ngóng, sau đó đứng lên nói: "Là cây cối, giống như là đụng vào vật gì đó."

"Các người ở nơi này chờ ta, ta qua kia nhìn thử xem sao." Hoàng Chinh vỗ vỗ bả vai Hoắc Ân Tư. "Bảo vệ tốt bọn họ, ta rất nhanh trở về."

"Không được!" Vi Tiên lập tức cự tuyệt, "Chúng ta không thể phân tán trong rừng rậm này được, khắp nơi trong này đều có thể ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm."

"Đội ngũ không thể phân tán, nếu không nguy hiểm sẽ càng cao. Chúng ta cùng đi." Tiểu mục sư cũng cùng ý kiến với Vi Tiên.

"Đứng! Cùng đi!" Cuối cùng Ái Nhân dẫn theo xa luân đại phủ nói: "Mặc kệ đó là vật gì, nó dám hướng ta dương nanh múa vuốt, ta một bữa đem nó chém thành hai khúc!"

Hây ah ah ah ah....

Âm thanh Ái Nhân la lên quanh quẩn trong phiến rừng rậm.

"Người nhanh cầm miệng!" Vi Tiên vội vàng xoay người che miệng hẳn lại. "Người lớn hòng như vậy cẩn thận lại lỡ đem một con rồng tới thì sao?"

Ái Nhân ngượng ngùng sờ sờ đầu cười.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên là do Lăng Vân tạo ra, một vị tiên nhân bị ném vào lục đạo luân hồi chỉ vì tác phong sống có vấn đề.

Lúc vết nứt không gian bị xé ra trong lục đạo luân hồi, một khắc đó khi Lăng Vân dùng lục tiên kiếm, bạo phát mở ra hắc động, năng lượng cường đại nổ mạnh đem cả không gian chấn động khiến không gian lục đạo luân hồi cực kỳ mất ổn định. Vốn không gian thông đạo bị năng lượng cường đại bạo phá làm cho gần như vỡ nát thì dưới một kiếm của Lăng Vân rút cuộc cũng không chịu nổi mà hoàn toàn tan vỡ.

Lăng Vân tiếp tục dồn lực vào lục tiên kiếm, nhưng vì bị Thiên Hồn Ti phong bế mất kim đan, khiến cho tâm thần lập tức bị chấn động mãnh liệt, dưới tình hình này mà còn cường ngạnh mở ra một đường sinh cơ.

Thông linh lục tiên kiếm biết rõ tâm ý của chủ nhân, tận lực đem phạm vi vụ nổ tập trung nhỏ nhất có thể, nhưng cái này do nguyên thần Thiên Tiên tu luyện vạn năm há có thể tùy tiện tập trung. Tuy nhiên thông linh kiếm tiên này vẫn hết sức tập trung vụ nổ lại, nhưng phạm vi vụ nổ càng nhỏ sinh ra năng lượng lại càng lớn, cuối cùng đem cả lục đạo luân hồi không gian nổ tung hoàn toàn. Một cái hắc động khổng lồ đem Lăng Vân cùng lục tiên kiếm toàn bộ hút vào.

Sau khi Lăng Vân tiến vào, nhưng oán hồn hận phách cũng theo vào không ít, trận nổ này cũng khiến cho 33 tầng trời chấn động run rẩy không thôi. Sau khi trải qua công tác thống kê, có khoảng vạn hồn phách theo Lăng Phong đi sang thế giới khác. Trong đó có hai quỷ tiên bị vây khốn tại tầng dưới chút lục đạo luân hồi. Hết thấy đều có thực lực cường hãn.

Theo đạo lý mà nói, Thân thể thiên tiên đã là bất diệt kim thân. Lại tiến thêm một bước nữa là Đại La Kim tiên thì có thể cùng thiên địa đồng thọ. Nhưng Kim Đan của hắn hiện tại đã bị cầm chế, lại ở trong không gian cuồng bạo này khiến thân thể gần như bị xé rách. Mặc dù có được hình thể bất diệt, nhưng nếu như dễ bị xé rách mà mất đi linh thức, vậy thì đúng là vô cùng ngu ngốc. So với việc biến thành kẻ vô tích sự, Lăng Vân cuối cùng cũng liều mạng, đem chút lực lượng phong bế ý thức của mình lại.

Tự mình phong bế so với bị người khác phong bế hoàn toàn bất đồng, đó là một loại lực lượng tùy bản thân khống chế thời gian và pháp thuật. Sau khi tiến hành phong bế chính mình, lượng linh khí cung cấp cho thân thể sẽ đến điểm thấp nhất. Cái này tại trong không gian buồn chán thì xem ra là phương pháp tốt nhất rồi.

Mà bây giờ, tình huống Lăng Vân có tính đặc thù.

Hắn kịch liệt chấn động trong lúc thoát khỏi trói buộc của Triều Hồn Ti, nhưng ở hai cây Triều Hồn Ti trói buộc phía dưới, cho dù là tự nhiên hấp thu linh khí cũng là vô cùng khó khăn. Hơn nữa bản thân lại tự phong bế, tốc độ hấp thu linh khí có dấu hiệu chậm dần, điểm này làm cho bản thân đang tổn thương nghiêm trọng của Lăng Vân lại càng là họa vô đơn chí. Mà bởi vì một phần nguyên thần lưu lại trên lục tiên kiếm, lục tiên kiếm nổ tung mang đến thương tổn cho hắn, càng làm cho linh khí trong cơ thể biến mất một cách điên cuồng.

Dưới tình huống trạng thái như vậy, mà hắn còn dám phong bế bản thân, chỉ sợ Lăng Vân có lẽ là người đầu tiên từ trước đến nay dám làm vậy.

Cái này hắn là phải chết không thể nghi ngờ, khách quan mà nói, so với kẻ ngu tự sát thì không sai biệt lắm, chẳng qua là Lăng Vân làm tương đối bi tráng mà thôi.

Sau khi tự mình phong bế, Lăng Vân lập tức mất đi ý thức. Mà lục tiên kiếm thật không hổ là tiên kiếm của Huyền Kiếm Tông có năng lực hộ chủ cường đại. Lục tiên kiếm xác thực là đã tự bạo. Nhưng tự ý thức được đem toàn bộ uy lực vụ nổ tập trung lên thân kiếm, vốn là thân kiếm cứng rắn vô cùng cũng triệt để bị nổ tan, triệt để bị phế hoàn toàn.

Dư lực còn sót lại được từng kỳ lân vạn năm linh khí tiếp tục tiến hành chống đỡ cho chủ nhân. Với bản lĩnh xuất chúng của huyền Kiếm Tông, lục tiên kiếm huyền hóa thành một con Hỏa Kỳ Lân trung thành thủ hộ ở bên người Lăng Vân, bọp tai vài tiểu tử có can đảm dò xét.

Một ít oan hồn, hồn phách vừa mới tiến vào lục đạo luân hồi, tự nhiên bị Hỏa Kỳ Lân vạn năm xé nát bấy, hơn nữa toàn bộ bị kỳ lân dùng lửa luyện hóa và áp súc thành linh khí cung cấp cho Lăng Vân. Có được linh khí cung cấp, phong bế của Lăng Vân bắt đầu chậm rãi buông lỏng, viên kim đan duy nhất không bị Triều Hồn Ti phong bế, bắt đầu vận hành dẫn dắt linh lực đến chữa trị những nơi bị thương tổn, tiến hành tu bổ toàn bộ cơ thể. Thân thể Lăng Vân bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Cảm giác được thân thể chủ nhân bắt đầu khôi phục, Hỏa Kỳ Lân mới yên tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Kỳ Lân Di Thú

"Cái này mà ngươi cũng gọi là rồng á? Ngươi nhìn thấy rồng bao giờ chưa? Ngươi xem lại đi, ngươi là thần lẩn à."

(trích dẫn lời Lăng Vân)

“Tuyệt Nhị, ngươi nói đó là cái thứ gì?” Vi Tiên kéo áo mực sư bên cạnh.

Tuyệt Nhị lắc đầu nói: "Chắc là ở đó có ma thú đang chiến đấu a."

"Ai. Nếu như xuất hiện một anh đẹp trai thì thật tốt quá." Vi Tiên duỗi ra một đầu ngón tay vuốt vuốt cằm, mặt mũi lộ ra thần sắc tràn đầy vẻ chờ mong. "Tốt nhất là Kiếm thánh trẻ tuổi đại suất ca, một văn một võ, quả thật là ông trời tác hợp cho đôi ta mà!"

"Hừ, thôi đi, Kiếm Thánh, lấy đâu ra nhiều Kiếm Thánh như vậy!" Ái Nhân mang theo xa luân chiến phủ hướng Vi Tiên hắc hắc cười: "Ngươi thật muốn nhìn sao, kỳ thật ta cùng Kiếm Thánh không sai biệt lắm."

"Ba!"

Hoắc Ân Tư xoa cái mũi vô tội nhìn Vi Tiên phía trước.

“Ngươi làm sao lại đánh ta?”.

“Bảo ngươi đừng ngắt đầu! Tên sắc lang ngươi! Lưu manh!” Vi Tiên tay nắm ma pháp trượng “Ngươi nếu lại ngắt đầu nữa, ta sẽ đem ngươi biến thành Ái Nhân nướng.”

"Các ngươi đừng cãi nữa, mau nhìn phía trước đi." Hoàng Chính đột nhiên ngừng lại, ngón tay chỉ vào một mảnh rừng rậm phía trước.

Theo hướng ngón tay Hoàng Chính chỉ, mấy người đều dụi dụi con mắt, cảm thấy có chút không thể tượng tượng nổi. Cái này..... Còn có thể coi là rừng rậm sao? Một mảng lớn cây cối dùng quy tắc hình tròn đều bị bẽ gãy hướng ra ngoài, cái này giống như là có một lực lượng cường đại bẻ gãy vậy. Dựa vào dư lực đánh vào mà xem, đây quả thực là chuyện chưa từng được chứng kiến mà. Sinh vật gì có thể có lực lượng cường đại như thế chứ? Một đại

thụ ba người ôm bị đánh lún sâu vào mà lại còn bị bẻ gãy nữa?

Năm mạo hiểm giả trong nháy mắt mồ hôi lạnh. Lực lượng cường đại như thế, chính là gom hết bọn họ vào một chỗ cũng không đủ cho người ta nhét kê răng. Cái này không đơn giản chỉ là không tuân thủ đạo lý ‘lượng biến làm cho chất biến’, căn bản là chà đạp thần kinh người ta, khiến chiến cực hạn đại não mà.

Đừng nói bốn người trở lại thành một khối, chính là phạm vi mấy trăm mét chất đầy người, một đòn này đánh ra, vận khí tốt có thể giữ được toàn thân, vận khí thiếu chút nữa thì trực tiếp thành sùi cào, vận khí không tốt, phỏng chừng đến tết thanh minh muốn đi bái vong hồn thì chỉ còn nước nhìn lên trời lay ba lay mà thôi (ý nói là ko còn chút thịt nào để chôn).

Vi Tiên đập đập vào thân cây nằm trên mặt đất, sau nửa ngày mới mở miệng nói chuyện: "Cái này không phải trước đó bị cưa gãy đó chứ?"

Hoàng Chính lắc đầu nói: “Toàn bộ là bị lực cường đại đánh vào nên mới gãy, dùng chỗ kia làm điểm trung tâm.” Nói xong chỉ 1 ngón tay. Những người khác theo phương hướng ngón tay chỉ nhìn lại, một cái quần trắng, áo trắng đích xác là con người đang nằm ngửa mặt lên trời.

"Thần tiên ơi! Ngươi thực sự cho ta một tên suất ca!" Trong mắt Vi Tiên ánh lên vô số tia sáng, "Ta vừa rồi bái vị thần nào vậy? Nếu người nam nhân này thật sự là suất ca, ta trực tiếp gả cho hắn!"

"Yên tĩnh chút, người này còn không biết có lai lịch địa vị như thế nào." Thấy tình cảnh trước mắt rung động như thế, Hoàng Chính nhanh chân đến che chở trước mặt Vi Tiên, vì chưa làm rõ ràng chuyện này nên đề phòng tránh gặp phải tình huống xấu xảy ra, phương pháp tốt nhất chính là dựa vào kinh nghiệm phong phú của bản thân. Ngoại hiểm giả luôn có kinh nghiệm sống rất phong phú cho dù đang ở thời điểm không rõ ràng cho lắm cũng dựa theo kinh nghiệm để đưa ra phán đoán đơn giản nhất.

Nói đúng ra là, có hại hoặc là vô hại.

Hoàng Chính cũng được coi là mạo hiểm giả có kinh nghiệm khá phong phú, nhưng đối với tình huống trước mắt, hắn triệt để lâm vào tình trạng lúng túng.

"Ta không biết, cái này đã vượt ra khỏi phạm trù hiểu biết của ta rồi." Hoàng Chính xoa xoa huyệt thái dương, "Ta chưa từng nghe nói có ma thú nào có lực lượng cường đại như vậy, cho dù là rồng có thể tạo ra được phạm vi phá hoại lớn như thế, nhưng cũng phải dựa vào Long tức mới làm ra như thế được."

Hắn đi lên phía trước hai bước, lật cái cây đang đổ trên mặt đất lên: "Những sinh vật mà ta biết, tuyệt đối không có lực lượng cường đại như vậy."

Hoàng Chính vừa thốt lên xong, mọi người đều lâm vào trạng thái trầm mặc. Vi Tiên đang rung động khi nhìn thấy suất ca cũng rơi vào trạng thái suy tư.

Đúng vậy, những sinh vật mà mình đã biết, căn bản không có sinh vật nào lực phá hoại lớn như vậy. Nếu tùy tiện đến gần người này sẽ chỉ làm tiêu diệt lâm vào nguy hiểm. Hơn nữa còn là nguy hiểm trí mạng!

Trong lúc nhất thời, cả đội ngũ đều lâm vào trầm mặc.

"Chúng ta buông tha đi!" Qua một hồi, Hoàng Chính rốt cuộc cũng hạ quyết định, "Cánh rừng rậm này có quá nhiều sinh vật, muốn mạo hiểm thì điều tiên quyết đó là phải giữ được tính mạng của mình mới được."

Ái Nhân chống xa luân đại phủ gật gật đầu: "Ta đồng ý."

Tiểu mục sư nhìn nhìn hai nam nhân, cũng gật nhẹ đầu, chỉ còn lại Vi Tiên một câu cũng không nói. Hiện tại nữ hài tử mà pháp sư này đang nhìn không chớp mắt, chăm chăm vào nam nhân bạch y kia.

Nhìn thấy trạng thái Vi Tiên có điểm không đúng, Tuyết Nhi đẩy nhẹ nàng một cái: "Ngươi làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì à?"

Vi Tiên "A" một tiếng, bị Tuyết Nhi kéo từ trong trầm tư tỉnh lại. Trông thấy tất cả ánh mắt kì quái của mọi người nhìn mình, không khỏi có chút đỏ mặt.

"Các ngươi có phát hiện gì không, nơi này lực lượng dao động phát ra vô cùng bình thường, nhưng lại phi thường cường đại. Tuyết Nhi, đây chính thức là lực lượng gì, ngươi có thể phân biệt được không?" Vi Tiên hướng bạch y nam nhân vừa chỉ vừa nói: "Tất cả dao động giống như là trên người hắn truyền đến."

Tuyết Nhi lắc đầu nói: "Không có, ta không có cảm giác được."

"Làm sao có thể?" Vi Tiên có chút gật mình, "Dao động cường đại như vậy các ngươi như thế nào lại không có cảm giác? Ta muốn xem một chút, xem đến tột cùng là có vấn đề gì?"

Vừa dứt lời, cả người Vi Tiên hướng phía kia chạy tới. Hoàng Chính bị hù cho gật mình, thân thủ xuất ra một trảo nhưng không kịp bắt lại. Khẩn cấp đuổi theo hướng Vi Tiên đang chạy, còn lại vài người nhìn lẫn nhau, dù sao cũng đã chọc vào việc này, nhiều một việc hay ít một việc cũng không có vấn đề gì.

Nam nhân ngửa mặt nằm ở dưới đất gây cho Vi Tiên ấn tượng đầu tiên chính là, phi thường anh tuấn. Vết mặt công bằng chính trực, giống như là đang hôn mê. (hồ hấp nhân tạo đi)

"Vi Tiên, đừng liều lĩnh lao tới như vậy, nếu có nguy hiểm thì làm sao bây giờ?" Hoàng Chinh rút cuộc cũng đuổi kịp ma pháp sư. Trách cứ hành động tự tiện quá nguy hiểm ấy, hân hướng nam nhân nằm trên mặt đất nhìn lại.

"Người tỉnh ngủ chưa hả! Ngộ nhờ bị tập kích thì sao?" Hoàng Chinh muốn đưa tay ra đỡ, một đạo u lam quang trong nháy mắt bắn từ dưới đất lên. Hoàng Chinh bị làm cho sợ tới mức đột nhiên rút tay về, nhưng đạo lam quang kia quá nhanh, đem bao cổ tay làm bằng đồng thiết của Hoàn Chinh cắt ra một khối lớn, lộ ra màu kim chực bên trong.

"Vi Tiên" Đồng tử Hoàn Chinh trong nháy mắt co rút lại thành cây kim, nếu đạo lam quang này mà đột nhiên bắn tới trên người thì...

Đột nhiên, tia chớp trên mặt đất khiến cho Vi Tiên chú ý.

"Đây là cái gì? Chùy thủ hả?" Vi Tiên lời kéo Hoàn Chinh, chỉ vào vật nằm dưới mặt đất.

Hoàng Chinh cúi đầu xem xét, dưới mặt đất có một thanh nói là kiếm thì có chút ngắn, nói chùy thủ thì quá dài, vũ khí cổ quái này đang phun ra nuốt vào lam sắc quang mang, một nuốt, một nhổ, khiến mảnh đất bên dưới xuất hiện vết nứt tỏa ra xung quanh. Mũi nhọn trên thân kiếm giống như linh xà thè lưỡi lập lòe không ngừng, ánh sáng lóe lên trên kiếm dài hơn một trượng.

"Đạo lam quang này là vật gì?" Hoàng Chinh chỉ vào vũ khí nằm dưới mặt đất, "Đây là vật gì? Cho tới bây giờ chưa thấy vũ khí như vậy."

"Rống!" Đang lúc mọi người đang nghiên cứu vũ khí dưới đất, một tiếng gầm rú rung trời mang mọi người trở lại hiện thực.

Đây là quái thú hai lỗ mũi phun ra ngọn lửa màu đỏ, trên người có lân giáp, trên đầu có sừng, con mắt giống như chuông đồng, quanh thân trên dưới phóng thích ra áp lực cường đại, nó thoảng cái lên đến trước tiểu đội mạo hiểm giả, đem tiểu đội mạo hiểm giả và nam nhân nằm dưới mặt đất tách ra. Cách đầu quái thú gần nhất, Hoàng Chinh bị dọa cho cơ hồ muốn bỏ vũ khí của mình mà chạy.

Nó quá mạnh! Loại áp lực này giống như là Long uy trong truyền thuyết, nếu như thứ này lớn lên không giống rồng.....Hoàng Chinh tuyệt đối sẽ quát to một tiếng "Rống!"

Sợ thì sợ, chân chính là một chiến sĩ, đối mặt với địch nhân thì không thể lùi về phía sau được. Bởi vì chiến sĩ chính là vì thù hận mà tồn tại, thực tế ở trong một tiểu đội mạo hiểm, phía sau chiến sĩ là những pháp sư yếu ớt, nếu người khiếp sợ mà bỏ chạy thì có thể sẽ làm đồng bạn bị thương tổn. Hoàng Chinh cắn răng một cái, cố gắng lấy lại dũng khí tiến lên chắn trước đầu ma thú.

Hoàng Chinh đối với dạng ma thú này, vừa ra tay chính là tuyệt kỹ "Phân Thân Trảm" của mình. Hai đạo kiếm khí cuồng bạo bay thẳng lên đầu ma thú.

Chuyện xảy ra kế tiếp, làm cho mọi người có mắt kính cũng phải rơi mắt kính, không có mắt kính thì há mồm như muốn rơi quai hàm.

Hồng sắc ma thú, đối mặt với tuyệt kỹ Phân Thân Trảm của Hoàng Chinh xuất ra toàn lực, chỉ cần ngáp một cái, liền khiến hai đạo kiếm khí lệch hẳn sang hai bên. Tiếp theo đột nhiên nó lao vọt tới, cũng không thấy nó làm như thế nào, cây đại kiếm thô to như cánh tay trong nháy mắt tan chảy thành nước thép, tí tách rơi xuống mặt đất, làm mặt đất bị rạn nứt nghiêm trọng.

Ái Nhân chứng kiến tình huống này, trực tiếp đem xa luân đại phủ hướng quái thú ném tới, ai ngờ quái thú duỗi ra móng vuốt khê gậy, hung hăng đem vũ khí mãnh liệt ấy rơi trực thẳng xuống dưới mặt đất, xa luân đại phủ cao khoảng nửa người bị đánh trực tiếp chui vào trong lòng đất.

Về phần Vi Tiên và Tuyết Nhi dùng hòa diễm cầu bắn tới, cái miệng to như chậu máu hé ra trực tiếp đem hòa cầu thôn phệ. Hoàng Chinh thề rằng, hân thấy được quái thú này đang cười, mặt mày trông còn rạng rỡ nữa.

Đây là quái vật gì? Chưa từng nghe nói qua chuyện như vậy! Năm mạo hiểm giả sừng sờ đứng ngay tại chỗ, ngay cả ý niệm chạy trốn trong đầu cũng không có. Quái thú nhếch miệng cười, đặt móng an vị trên mặt đất.

Chuẩn xác mà nói là ngồi ở giữa hai chân người nào đó....

"Aaaaa! Ai dẫm lên người ae của ta?????"

Đang lúc tiểu đội mạo hiểm bị quái thú cường hãn này làm cho sợ hãi, một tiếng hét lên như lão hổ bị giẫm phải đuôi truyền vào lỗ tai bọn họ.

Hoàng Chinh và Hoắc Ân Tư vô ý thức khép chặt hai chân lại, cái này nhất định là rất đau mà...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 4: Đệ Ta Sờ Người Một Chút.

“Ta đã từng hứa với bản thân, nếu có thể sống lại, ta phải song tu với nữ nhân! Cơ hội tới là phải....”

(Trích lời Lăng Vân nói chuyện với tác giả sau này)

Lăng Vân mắng to một tiếng, sau đó từ trên mặt đất bật dậy, khom người, hai tay bụm chặt lấy bộ vị mẫn cảm, nhảy lên liên hồi....

Tiểu huynh đệ rất đau a....

“Các ngươi xem, quả nhiên là một suất ca mà!” Vi Tiên chỉ vào Lăng Vân kích động hô: “Thần linh ơi, kiếp này ta sẽ là tín đồ trung thành nhất của người....”.

“Ách?” Lăng Vân nhin đau ngẩng đầu lên, lúc này hắn mới thấy xung quanh còn có vài Mạo Hiểm Giả đang đứng.

Bằng lương tâm mà nói, Lăng Vân có tướng mạo phi thường xuất chúng, khí thế trên người phát ra như có như không, càng làm tăng thêm sắc thái nam nhân, nữ nhân thật khó tránh khỏi bị mê muội.

“Ngươi hảo, ách, chúng ta nên xưng hô với ngươi như thế nào đây?” Tiểu mục sư từng bước từng bước đi về phía trước, chỉ sợ quái nhân này hung dữ đã thương người.

“Lăng Vân, các ngươi chờ một chút, chờ một chút.” Lăng Vân hướng tiểu đội mạo hiểm xuất ra một cái thủ thế, kéo đuôi quái thú để nó tự tiến vào sâu trong sâm lâm, quái thú lo hai mắt rung rung, hai móng chân liềm mạng như muốn biểu đạt cái gì đó. Nhìn vết cào trên mặt đất có thể chứng minh nó đang kháng nghị, dưới con mắt trừng lớn của mọi người, con quái vật này bị người nam nhân một tay lôi vào rừng cây!

“Thật lợi hại, thật lợi hại.” Lúc này ngoại trừ Vi Tiên có chút mê trai ra, những người khác đã tiếp xúc với Hòa Kỳ Lân mấy phút đồng hồ đã cảm nhận được sức mạnh của nó, đối với việc này cảm thán không thôi....

Không lâu sau, năm người cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động vài cái, trong rừng cây truyền ra vài tiếng rống giống như tiếng sói bị giẫm phải đuôi, Lăng Vân mặt mỉm cười phui tay đi ra.

“Các ngươi đừng sợ, ta là người tốt, người tốt, các ngươi đã hiểu chưa?” Lăng Vân tìm tảng đá ngồi xuống.

‘Người tốt thì chúng ta đương nhiên minh bạch, nhưng người tốt cùng người hình như không có liên quan gì với nhau.’ Vài người gật đầu như cái máy, sau đó một câu cũng không dám nói.

“Vi tiểu thư mặc tử y, có thể qua bên này một chút được không?” Lăng Vân hướng Vi Tiên vẫy vẫy tay. “Mỹ nữ, ngươi có thể nói cho ta biết, các ngươi là ai, còn có đây là địa phương nào không?”

“Nơi này là Hải Sâm Lâm... Ngươi thật sự là người sao?” Vi Tiên có chút không xác định: “Để ta sờ thử ngươi một chút?”

“Đến đây đi, ngươi muốn sờ ở đâu?” Lăng Vân vui vẻ, hướng Vi Tiên vẫy tay một cái: “Để cho ta cũng sờ thử ngươi một cái ha.”

Tuyệt Nhi không nói gì, Vi Tiên là bạn thân của nàng mặc dù là ma pháp sư, nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu thí hải mà thôi, đối với vật không biết thì lòng hiếu kỳ rất lớn.... Điều này cũng có chút sơ suất a.

Vài người khác cùng Tuyệt Nhi bất đồng, trong ánh mắt thuần túy để lộ ra biểu tình như đang nhìn một đôi cầu nam nữ vậy.

Vi Tiên hiện tại cũng không để ý nhiều như thế, nhẹ nhàng từ chính diện bước tới, hai tay hướng lên mặt Lăng Vân sờ soạng, trong nháy mắt thần sắc trên mặt biến đổi ba lần, mạnh mẽ thối lui về phía sau. Hoàng Chinh cùng Hoắc Ân Tư đã mất đi vũ khí, nhưng vẫn ngay lập tức tiến nhập vào trạng thái đề phòng, mà Tuyệt Nhi cũng chuẩn bị hai, ba cái quang đạn nhỏ.

“Da của hắn, quá nhẵn bóng!” Mắt Vi Tiên lóe lên như tiểu tinh linh, “Thật sự giống như da em bé!”

Hoàng Chinh và Hoắc Ân Tư cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt nữa té ngã, còn Tuyệt Nhi thì pháp trượng mắt khổng lồ rơi xuống đất. Cái này thật quá là giật gân đi....

“Chỉ vậy thôi sao?” Tiểu mục sư kích động nhìn Vi Tiên: “Không còn gì nữa?”

“Còn có! Ta quyết định! Hắn là lão công tương lai của ta!” Vi Tiên giang hai tay hướng Lăng Vân nhào tới: “Ngươi là lễ vật thần linh ban cho ta a!”

Lão xử nam tu luyện hơn một vạn năm, bại hoại chỉ biết nhìn lên tiên nữ tắm rửa, có khi nào thể nghiệm qua cảm giác bó chặt thể này đâu, trong tích tắc hai khối ngọc phong mềm mại dán chặt lên người, Lăng Vân cảm giác được cả người lâng lâng, hắn định thần lại rồi nhìn xuống Vi Tiên đang ở trong ngực mình, khàn giọng nói: “Tử y cô nương, ngươi còn chưa có để cho ta sờ! Muốn quit nợ ta là chuyện không thể đâu?”

“Ta không có ý định quit nợ, nhưng không cần phải trước mặt nhiều người như vậy được không... Chúng ta buổi tối...” Vốn Lăng Vân chuẩn bị hướng

mặt xuống gò ngực của Vi Tiên để đòi nợ, thật không nghĩ tới Vi Tiên cũng không khách khí, đem mặt hấn đặt trong lòng ngực mình.

Chứng kiến Lăng Vân cùng Vi Tiên hai người huyền não, não nhiệt như thế, trong tiểu đội mạo hiểm, những người khác trên mặt có chút không nhận được.

Hoàng Chinh ho khan hai tiếng, đi ra phía trước hành lễ: “Xin hỏi, ngài là một võ giả? Tại sao lại một mình xuất hiện ở Hải Sâm Lâm này?”

"Tên này làm như vậy không phải là đang phá hư chuyện tốt của ta sao?" Mặc dù có chút không tình nguyện, buông Vi Tiên ra, nói: "Ta bị lạc đường. Đây là địa phương nào? Đây là Vân Tần Quốc sao?"

Hoàng Chinh ngăn người, Vân Tần? Chưa từng nghe nói qua. Nhưng vẫn thành thật trả lời: “Đây là rừng rậm thuộc biên cảnh Ngải Nhĩ Lan Khắc, còn người nói Vân Tần thì ta chưa từng nghe nói đến, tại Thanh Phong đại lục đi về phía bắc có một quốc gia nhỏ gọi là Vân Thái.”

"Thanh Phong đại lục?" Lăng Vân ngăn người, "Nơi này không phải Viêm Hoàng đại lục?"

Lần này thật là đến Hoàng Chinh cũng ngăn người. Hắn quay đầu nhìn Hoắc Ân Tư, Hoắc Ân Tư lắc đầu, Hoắc Ân Tư quay đầu nhìn Tuyết Nhi, Tuyết Nhi cũng lắc đầu. Cuối cùng đành hướng ánh mắt lên người ma pháp sư Vi Tiên, về mặt tri thức Vi Tiên vẫn hiểu biết hơn nàng một ít.

"Nơi này là Thanh Phong đại lục, ta chưa từng nghe nói đến Viêm Hoàng đại lục." Vi Tiên lắc đầu, hiện tại cả người đang dán chặt trên cổ Lăng Vân.

Cái này thật thú vị. Lăng Vân cười khổ.

Bởi vì chính mình phong ấn quá sớm, căn bản không có xác định được điểm truyền tống sau khi không gian bị xé rách. Toàn bộ đều dựa vào ý thức của Lục Tiên Kiếm dẫn Lăng Vân ra khỏi khe hở không gian. Lục tiên kiếm không hô là thiên kiếm thông linh thượng hạng, nhưng thông linh là một chuyện, có trí tuệ hay không lại là chuyện khác. Người có thể trồng cây vào một thanh tiên kiếm có thể hoàn toàn theo ý muốn của chủ nhân, nhưng không thể yêu cầu một thanh kiếm không có việc gì tự nó đi tìm bảo bối à?

Thông linh với trí tuệ căn bản là hai cái hoàn toàn khác nhau a.

Mà Lục tiên kiếm thông linh trong nháy mắt hiểu được ý nghĩ của Lăng Vân là "Rời đi không gian này, một lần nữa phân hồi thế giới." ý niệm trong đầu, người đương nhiên không thể trồng cây vào nó có thể đưa người an an ổn ổn mang về phòng ngủ trong nhà được....

"Ngoại trừ Thanh Phong đại lục, tại Đông Phương xa xôi còn có Ti Trù đại lục cường thịnh." Hoàng Chinh nói: "Cái này cũng chỉ là những kiến thức mà chúng ta biết, thế giới này còn rất nhiều thứ chúng ta còn không rõ, theo một chút ma pháp sư có tu vi tinh thâm nói, thời điểm họ đang bay ngoài đại dương từng thấy phiến đại lục mới, nhưng cái này cũng chỉ là trong truyền thuyết mà thôi."

"Nước là nguồn gốc của sự sống, truyền thuyết chưa hẳn là không có thực, ở trong đại dương bao la, có thể xảy ra bất cứ chuyện gì." Vi Tiên gật đầu đồng ý, "Nếu có thể bay qua đại dương, nói không chừng có thể tìm được Viêm Hoàng đại lục mà người nói."

Hai người kia nói chuyện rất sôi nổi, nhưng trong lòng Lăng Vân đang tự cười khổ không thôi. Nếu người khác dám cầm đuôi Hỏa Kỳ Lân trực tiếp kéo đi sẽ cảm thấy Lăng Vân là một người rất chi là trâu bò không gì sánh được, nhưng Lăng Vân biết Hỏa Kỳ Lân không dám phản kháng, nếu nó dám phản kháng mà nói, một cái đánh rầm cũng có thể đem hắn bay xa 300 mét.

Mình hiện tại cho tới bây giờ may cũng không có gặp qua tình huống xấu gì.

Bạo tặc, ngoại trừ đem một cây triền hồn ti bị nứt không chế, cái này coi như là tin tức tốt ra, mặt khác hai viên Kim Đan vẫn như cũ bị triền hồn ti quấn quanh, làm cho Lăng Vân cơ hồ mất đi đại bộ phận công lực.

Mà một viên đã thoát ly khỏi sự trói buộc của triền hồn ti, không biết vì cái gì mà mình không cách nào bổ sung tiên linh lực với chữa trị thương thế.

Nếu không phải Hỏa Kỳ Lân đem không ít linh thể trong không gian luân hồi, luyện hóa thành linh khí cho hắn, hiện tại là sống hay là chết vẫn chưa thể nói trước được. Bay qua đại lục? Nếu là trước kia trong mắt Lăng Vân chỉ là chuyện nhỏ như con muỗi, Thiên tiên tu luyện vạn năm, đừng nói là bay qua hải dương, ngao du trong vũ trụ cũng là chuyện bình thường. Lăng Vân cũng đã từng vì tìm kiếm Tinh Thần Sa mà ngay cả Cửu Thiên Cung Phong trong không gian cũng phi hành qua, khi đó hắn còn chưa có độ kiếp.

"Phòng chừng hiện tại chỉ cần là tu chân giả vừa mới phi thăng làm tiểu thái tiên (như kiểu tiên phụ việc ấy) cũng đủ đánh cho hắn nằm bò rồi." Lăng Vân nghĩ mà cười khổ.

Mặc dù nói có hai khóa kim đan bị trói buộc trong thần tâm, nhưng thực lực Lăng Vân so với tu chân giả chưa qua độ kiếp bình thường vẫn mạnh hơn không ít, ở trên phiến đại lục này, chỉ cần không chọc vào nhân vật quá lợi hại, tự bảo vệ mình có lẽ cũng không có vấn đề gì.

"Ta có một cái đề nghị." Lăng Vân quay đầu lại, nhìn tiểu đội mạo hiểm rất chân thành: "Để cho ta gia nhập với các người, thế nào?"

"Cái này không có vấn đề. Xin hỏi nghề nghiệp của người là?" Hoàng Chinh lập tức gật đầu. Người này có thể đơn giản chế phục Hỏa Kỳ Lân, thực lực tuyệt đối phải siêu việt tồn tại bình thường. Đội ngũ mạo hiểm có người như vậy gia nhập, không thể nghi ngờ chính là mua thêm cho mình một phần an toàn, và người được nhận lợi ích từ chỗ an toàn đó chính là mình.

"Cái gì chức nghiệp? Nó có nghĩa là gì?" Lăng Vân sờ soạng đầu.

"Nói đúng ra là, người am hiểu cái gì, tỷ như Hoắc Ân Tư của chúng ta am hiểu cận chiến, người xem Vi Tiên cùng Tuyết Nhi am hiểu ma pháp cùng trị liệu. Như vậy có thể chia làm: Chiến Sĩ, Ma Pháp Sư, Mục Sư." Hoàng Chính giải thích.

Ta am hiểu cái gì? Lăng Vân nghiêng đầu nghĩ ngợi. Cuối cùng kết luận là, chính mình ngoại trừ chưa từng sử dụng ma pháp ra, cận thân vật lộn nắm đó ở Thiên giới cũng là dạng có số má, ngoại hiệu bên người là: "Sắc lang liễu mạng".

Mặc dù hiện tại mình có một tên tiểu đệ là Hỏa Kỳ Lân do Lục tiên kiếm biến ảo thành, nhưng hiện tại còn dư hai ba bốn năm biệt hiệu đả thủ, nhiều đó cũng có thể đảm đương một vị trí thật tốt rồi. Về phần ma pháp mà mình chưa từng nghe tới, đơn giản giống như chút khí lưu hỏa diễm, lão tử triệu hồi ra Thiên Sát Diễm, mấy gia hỏa chơi lửa khác tự giống như con nít đung vào là tắt.

"Cái gì ta cũng đều am hiểu." Lăng Vân nháy nháy con mắt, "Vậy coi là chức nghiệp gì?"

"Đều am hiểu?!" Toàn bộ tiểu đội mạo hiểm sững sờ tại chỗ, từ lúc lịch sử ghi chép lại cho đến nay, chưa từng nghe nói qua có người am hiểu mọi kỹ năng. Ma pháp sư cần thời gian dài để súc tích ma lực, cứ như vậy, càng ngày càng khiến thân thể bọn họ càng gầy yếu. Thân thể cường tráng của chiến sĩ, đó là do họ không ngừng tôi luyện mà ra, ai cũng không có biện pháp làm được một bên chiến đấu một bên mình tưởng được.

"Lão công, người trêu chọc bọn ta à?" Vi Tiên phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Lăng Vân: "Người phóng thích một cái hỏa cầu thuật cho ta xem nào."

Lăng Vân vung tay lên, Thiên Sát diễm thuần một màu trắng được hấn ngưng tụ thành hình cầu, khí ép khủng bố chấn động đại địa, làm cho tiểu đội mạo hiểm không ngừng lui lại phía sau, Vi Tiên nhìn Lăng Vân giống như là nhìn quái vật.

"Bạch Diễm!" Vi Tiên ngược lại hít một hơi khí lạnh, phảng phất như nhìn thấy heo bay trên trời vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Tất Cả Ta Đều Tinh Thông.

"Nếu như người nhìn thấy chuyện tình không thể tưởng tượng nổi xảy ra trên người hẳn xin đừng kinh ngạc. Người này vốn đã bất khả tư nghị rồi."

(Hoàng Chính)

"Bạch diễm!" Vi Tiên lui người lại đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, phảng phất như chứng kiến heo mẹ biết bay vậy.

Theo sự phân chia màu sắc của hỏa hệ mà pháp thì, hỏa diễm đẳng cấp cao nhất có màu đen. Là hắc sắc hỏa diễm Hắc Liên của địa ngục, chỉ cần không cẩn thận chạm phải một chút thôi, thì ngay cả hồn phách cũng sẽ cháy sạch sẽ không còn sót lại cái gì. Vi Tiên giật mình cũng rất bình thường — bạch diễm là loại hình đặc thù hỏa diễm chỉ có đại hình cầm chủ mới có thể sản sinh ra. Bạch diễm không có nhiệt độ cao như các loại hỏa diễm khác, mà ngược lại, nó là loại hỏa diễm có nhiệt độ siêu thấp.

Cũng bởi vì nó có nhiệt độ siêu thấp nên khả năng xuyên thấu và lực cắt có thể nói là khủng bố đến cực điểm, không có sinh vật nào sau khi bị đông lạnh mà có thể ngăn chặn được. Đây cũng là bản lĩnh xuất chúng của một số ít siêu giai ma thú mới có.

"Ngô. Cái này ta chỉ tiện tay làm ra, nên quả cầu này nhỏ một chút. Và đây cũng không phải là... lĩnh vực ta am hiểu nhất." Lăng Vân nói khoác mà không biết ngượng, "Chờ ngày nào đó có rảnh ta làm cho các người xem một cái siêu bự."

Vi Tiên trong nháy mắt phát hỏa.

"Người, cái tên này! Người xem ma pháp là cái gì! Là món đồ chơi sao! Dùng bạch diễm làm một quả cầu siêu bự! Người cũng không sợ làm thần linh tức giận à! Ma pháp là phải nghiêm túc! Là phi thường thần thánh!" Lăng Vân quay đầu đi chỗ khác, khinh thường không thèm để ý đến nữ nhân đang nghiêng răng nghiêng lợi hô to gọi nhỏ này.

"Bất quá, cái này phát sinh ở trên người nam nhân được thần linh ban tặng cho ta thì cũng là điều rất bình thường..." Vi Tiên sau một hồi kích động, hai mắt bắt đầu tỏa ra ánh sáng như sao trời (dại trai).

Hoàng Chính hiện tại có điểm hối hận.

Vì Tiên xuất thân từ một gia tộc cổ xưa, mặc dù thực lực tương đối trâu bò trong lứa bạn cùng tuổi, nhưng gia tộc các nàng đều phi thường tin tưởng thần tích, thần ban ân, duyên phận .v.v..v. Lúc này nàng không ngừng cầu nguyện thần ban cho một nam nhân anh tuấn, cường hãn. Giờ đây Vì Tiên đã được như nguyện, ai có thể trông chờ nàng buông tay đây?

Kế tiếp, những mặt khác như là cận chiến, viễn trình xạ kích.v.v... mấy người trong mạo hiểm tiểu đội cũng không có ý định hỏi. Chỉ cần cái lĩnh vực mà hần nói không am hiểu nhất này thôi cũng đã đủ lắm rồi. Xem ai không vừa mắt liền quăng ra, hơn nữa còn là ma pháp thuần phát nữa chứ. Cùng hần chiến đấu, cũng gần như là cùng một con Họa Hệ siêu giai ma thú biến thái chiến đấu, ít ra thì hần cũng còn cần phải tốn ít thời gian để phát động ma pháp tiếp theo.(cool-down)

Mà cái thằng cha biến thái này, không chừng còn giống như lời hần nói, làm một quả cầu siêu bự ném lên người của ngươi, xong cuối cùng còn nói một câu quả cầu này vẫn còn hơi nhỏ một chút. Tuyệt đối là tra tấn thể xác cùng tâm thần của địch nhân mà.

"Lăng Vân đại ca ngươi chính là bùa hộ mệnh thần linh ban cho chúng ta." Tuyết Nhi đi ở giữa, lời kéo y phục Lăng Vân, "Ngươi là lễ vật mẫu thân ban cho chúng ta sao?"

Trải qua một phen lăn qua lăn lại, Lăng Vân thuận lợi gia nhập tiểu đội mạo hiểm. Lúc đầu Hoàng Chính dùng thân phận đội trưởng của mình yêu cầu hần đi ở phía trước đội ngũ, nếu có địch nhân tập kích thì hần có thể ngăn cản. Lí do rất đơn giản mà cực kì đầy đủ để cho nhân gia Lăng đại tiên muốn cự tuyệt cũng khó.

"Ngươi lại để cho một Ma Pháp Sư thân thể gầy yếu đi ở đằng trước đội ngũ?" Lăng Vân làm vẻ mặt khoa trương, không biết hần từ đâu nghe được Ma Pháp Sư có thân thể gầy yếu, hiện tại đứng trước mặt Hoàng Chính khoa tay múa chân nói cứ như là đúng rồi: "Ngươi phải biết rằng, một Ma Pháp thân thể gầy yếu Sư cần phải được bảo vệ!"

Bảo vệ? Hoàng Chính cười khỏ, Lăng Vân có thể tiện tay kéo Họa Kỳ Lân vào trong rừng thì một tay hần vung lên tối thiểu cũng có khí lực hơn một ngàn cân. Trong nháy mắt có thể triệu hồi ra bạch diễm cực kỳ khủng bố làm vũ khí, ngươi còn cần bảo vệ sao? Hần cũng không dám dài dòng, nếu làm cho tên lưu manh này tức giận nện lên người mình với cái hỏa cầu xinh xinh. Dù cho vị thái thượng hoàng này không tự mình ra tay thì con Họa Kỳ Lân đang nhìn nhìn mình cười hề tiện cũng không tha cho.

Phòng chừng mình sẽ bị biến thành than cốc mất.

Lăng Vân hiện tại đi trong đội ngũ chính là dùng thân phận thái thượng hoàng, ngồi ở trên người Họa Kỳ Lân rung đùi đắc ý.

"Cái khác ta không dám khẳng định." Lăng Vân hề hề nói: "Nhưng ta là người được mẫu thân ban xuống cho ngươi, điểm ấy không thể nghi ngờ."

Vì Tiên hiện tại đang hôn dỗi, thật vất vả mới tìm thấy một nam nhân tốt, còn chưa chính thức xác định quan hệ mà đã bắt đầu hồng hạnh xuất tường (ngoại tình ý). Đem một mỹ nhân mỹ lệ, nữ tính, ôn nhu, gọi cảm, cơ trí .v.v.. (tự kỷ quá) như mình ném qua một bên! Vì Tiên cả khuôn mặt đỏ bừng, thở hổn hển, những địa phương nàng đi ngang qua, hoa cỏ đều gặp phải tai ương.

Ái Nhân đi sau, nhìn thấy cười trộm một hồi. Từ lúc cây búa của hần được Lăng Vân cầm lên, về sau tiểu Ái Tử tỏ với Lăng Vân thái độ cực kỳ sùng kính —— Người Ái Nhân đều phi thường tôn trọng lực lượng.

"Là Mẫu thân là đem ngươi ban cho ta." Vì Tiên vẻ mặt ghen ghét, "Tuyết Nhi còn chưa trưởng thành!"

Lăng Vân nhếch miệng cười, từ từ đi tới hôn lên mặt Vì Tiên một cái, nói: "Ta là món quà thần linh ban tặng cho hai người các ngươi."

"Các ngươi đừng nào loạn nữa, coi chừng dụ Họa Diễm Hắc Sư tới bây giờ. Tuy nhiệm vụ lần này là phải lấy được máu của nó, nhưng đột nhiên bị nó tập kích, đối với chúng ta là điều phi thường nguy hiểm." Tuyết Nhi ở giữa vội vàng giảng hòa.

"Họa diễm hắc sư là cái quỷ gì vậy?" Lăng Vân quay đầu qua chỗ Vì Tiên, "Có lợi hại không?"

Vì Tiên hừ một tiếng không thèm để ý đến hần. Lăng Vân cười hắc hắc quay đầu qua hỏi Tuyết Nhi: "Ngươi nói cho đại ca biết hắc sư là cái gì đi?"

"Họa diễm hắc sư là lục giai vương cấp ma thú hỏa diễm hệ, nó coi Hải Sâm Lâm này là nhà. Nghe nói hỏa diễm của nó có thể hoà tan tất cả mọi thứ, trong lãnh địa của nó chỉ có vong linh mới có thể an toàn hành tẩu." Tuyết Nhi thành thật trả lời.

"Trâu bò vậy sao?" Lăng Vân có điểm không tin nổi, "Nói như vậy chúng ta phải biến thành vong linh mới có thể đi qua?"

Vì Tiên trừng mắt liếc xéo hần, "Ngươi cắt cổ tự sát đi."

"Lục giai vương cấp ma thú ngoại trừ thân thể và thực lực cường hãn ra, nó còn tiến hóa đến mức có trí tuệ, cho nên rất khó đối phó." Hoàng Chính đi ở đằng trước nói xen vào.

"Nếu như năm người chúng ta phối hợp phối hợp tốt, may ra có thể giết chết được nó." Ái Nhân cũng gật đầu phụ họa.

"Vương cấp là cái khái niệm gì?" Lăng Vân có chút hiếu kỳ, loài thú tiến hóa có trí tuệ ở Thiên giới cũng có, cơ bản đã thuộc về cấp bậc thần thú. Tiên nhân bình thường bị nó thổi cho một phát là xuống dưới bia nằm ngay, điển hình là Đông Phương Thanh Long ở trong Vạn Nhận Sơn cùng Bắc Phương Bạch Hổ ở Mê Tông Lâm.

"Ma thú theo thực lực phân chia thành thập giai. Ngũ giai ma thú trở xuống đều tương đối dễ đối phó, từ lục giai mà thú trở nên sẽ tiến hóa ra trí tuệ, nó là vương cấp trong ma thú. Trên lục giai là thất giai khủng cụ (sợ hãi) cấp, bát giai là mộng yểm (ác mộng) cấp, cửu giai là cấp bậc linh chủ trong truyền thuyết." Hoàng Chính giải thích, "Ta đã từng gặp qua ma thú Tử Điện Lôi Ưng cấp khủng cụ, nó quơ quơ một cánh là mấy trăm đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống, chúng ta gần như đã bị đoàn diệt rồi."

Lăng Vân gật gật đầu, vỗ vỗ Họa Kỳ Lân đầu hỏi: "Ngươi xem như nó là cấp bậc gì?"

Hoàng Chính nghĩ nghĩ, rồi hỏi: "Rừng cây kia là nó làm ra sao?"

"Rừng cây gì?" Lăng Vân còn không kịp phản ứng. "Tên gia hỏa này sẽ không trồng cây."

"Chính là mảnh rừng rậm chỗ ngươi nằm lúc trước ấy, cây cối chung quanh mấy trăm mét đều bị một lực lượng cường đại đập cho đập cho một lần duy nhất gãy sạch." Hoàng Chính giải thích.

Lăng Vân nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là do lão từ hạ cánh làm gãy cây quanh chỗ đó?

"Không phải nó làm" Lăng Vân lắc đầu.

"Vậy nó hẳn là thuộc về khủng cụ (sợ hãi) cấp a." Hoàng Chính nhìn nhìn Họa Kỳ Lân, nhớ lại cảnh tượng lúc nó thở ra một hơi liền làm cây đại kiếm của hắn tan chảy. Trong nháy mắt hòa tan trọng kiếm được chế tạo bằng tinh thiết, đó tuyệt đối phải là ma thú cấp khủng cụ mới có thể làm được.

Lăng Vân cười hi hi vỗ vỗ đầu Họa Kỳ Lân, nói: "Từ nay về sau gọi ngươi là tiểu khủng, hay tiểu cụ, hoặc là khủng khủng, hoặc cụ cụ, tự mình chọn một cái đi." (tội nghiệp con kỳ lân, e mà như nó tát chết thẳng tác giả. Đặt tên nghe thật là .....)

"Rống!" Họa Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm rú thống khổ, hai mắt oán độc hướng Hoàng Chính nhìn qua. Hoàng Chính nhanh như chớp lập tức chạy lên đi đầu đội ngũ.

Kỳ Lân thú cho dù ở Tiên giới cũng là tồn tại phi thường cường đại. Do thổ cùng hỏa kết hợp sinh ra, nên Kỳ Lân tị hỏa tị thổ, chỉ cần là hỏa thuộc tính hay thổ thuộc tính thì đối với nó hết thảy vô dụng, không quan trọng lực lượng ấy có cỡ nào đi nữa. Cho dù là Luyện Hồn Chân Hỏa trong Thiên kiếp, Kỳ Lân cũng xem như là kẻo nhuần hỏa (ngâm ho) nuốt xuống. Trong lúc độ kiếp Lăng Vân đã chiếm được cái tiện nghi này, ngoại trừ phải đối phó với Cửu Thiên Huyền Lô còn Luyện Hồn Chân Hỏa thì hắn không cần đếm xỉa tới.

"Ta vẫn còn có chút lo lắng." Vì Tiên cau mày, "Hoàng Chính không có vũ khí, làm sao bây giờ?"

"Không có vũ khí tại sao phải lo lắng. Loại đồng nát sắt vụn không có cũng không sao." Thái thượng hoàng ngồi trên lưng Kỳ Lân thoải mái nói.

"Gặp hỏa diễm hắc sư, Hoắc Ân Tư phải phụ trách an toàn ở đằng sau đội ngũ, phía trước không có chiến sĩ ngăn cản chúng, sẽ trực tiếp bị công kích." Tuyết Nhi cũng lo lắng vấn đề này.

Lăng Vân chớp chớp con mắt, nở nụ cười, nói: "Có chiến sĩ, có chiến sĩ rồi."

"Chiến sĩ ở đâu, ở đâu?" Hai mỹ nữ mở to con mắt xinh đẹp nhìn trái nhìn phải.

Lăng Vân nâng một ngón tay lên, chỉ vào mặt mình nói: "Chính là ta, lão công của hai người đây."

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Tuyệt Đối Là Quái Vật (Thượng)

"Ngươi thiếu một chút nữa thôi là thập toàn thập mỹ rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa. Hiện giờ chỉ có thể nói là thập toàn cửu mỹ mà thôi."

Thiếu một cái mỹ?

Chính là cái mỹ bên ngoài."

(Nghe nói khi viết xong mấy câu trên, Băng Tuyết Nữ Vương đã lặng lẽ đi thiêu hủy nhật ký của chính mình.)

"Ồ đây, ở đây này." Lăng Vân nâng ngón tay chỉ vào mặt mình: "Ta chính là một chiến sĩ thượng hạng, một chiến sĩ với ý chí bền bỉ kiên cường!"

"Stop...!" Lần này ngay cả Vi Tiên cũng phải giơ ngón giữa lên.

Lăng Vân chớp chớp ánh mắt vô tội, trên trời có một đám chim điều đang chao lượn...

Đoàn người cải nhau âm ỉ không ngừng, tiếp tục đi sâu vào bên trong rừng rậm, ánh dương quang cơ hồ bị những tán cây cổ thụ cao lớn, rậm rạp che khuất, bóng tối chậm rãi vây kín bốn phía tiêu diệt mạo hiểm, vô số những âm thanh quái vật như có như không từ phương xa không ngừng truyền đến. Hoàng Chinh đi chậm lại, hướng đội ngũ phía sau cảnh báo, đã tiến vào rất gần lãnh địa của Hỏa Diễm Hắc sư.

Mấy người đều là Mạo Hiểm Giả đã có kinh nghiệm tương đối, tại địa phương tranh tối tranh sáng như thế này, mọi người đều phải cẩn thận đi từng bước một, mỗi một bước đều thử hai ba lần, đến khi cảm thấy an toàn mới dám đứng vững chân, và luôn đảm bảo đội ngũ phía sau bắt kịp mình.

Vi Tiên ngâm xướng một câu chú ngữ, một quả cầu chiếu ánh sáng nhu hòa xuất hiện trước mặt mọi người, xóa bớt đi không gian tối tăm xung quanh. Đến gần lãnh địa Hỏa Diễm Hắc Sư, mỗi một chút ma pháp lực đều rất quý giá.

Bởi vì Hoàng Chinh đi phía trước thả chậm tốc độ, cả đội ngũ đều tiến vào trạng thái đề phòng cẩn thận, chỉ có một người là ngoại lệ.

Hoàn cảnh xung quanh vô cùng yên tĩnh, làm cho Lăng Vân mới khôi phục không lâu cảm thấy mệt mỏi, thế nên đang nằm trên lưng Hỏa Kỳ Lân đánh một giấc, Hỏa Kỳ Lân không có Lăng Vân chỉ thị nên không hề thả chậm cước bộ. Một đường hướng bước về phía trước, cảm giác thư giãn thoải mái thích thú.

Hỏa kỳ lân vốn là thần thú, từ xưa đến nay mọi người vẫn đem bức họa của kỳ lân dán lên cửa nhà dùng để trừ tà, chút bóng tối này đối với Hỏa Kỳ Lân căn bản không đáng để nó quan tâm, ngay cả những sinh vật tà ác thoát ra, cũng bị nó cho một cái bộp tai chết ngay trên đường cơ mã.

Hoàng Chinh nín thở ngưng thần cẩn thận quan sát toàn bộ không gian xung quanh, chợt nghe đằng sau có âm thanh truyền đến. Quay đầu lại thấy đồng đội mới là Lăng Vân đang ngủ trên lưng hỏa kỳ lân, không hề có ý giảm tốc độ, tiếp tục hướng phía trước đi tới. Thanh âm này làm cho hắn hoảng sợ không thôi, liên tục ra hiệu cảnh báo, nhân gia hỏa kỳ lân tựa như không nghe thấy, tiếp tục tung tăng hướng phía trước mà bước.

Hoàng Chinh hoảng hốt, nếu phía sau mà bị công kích, nhất định sẽ lãnh ít dữ nhiều, hắn vội vàng đuổi theo hỏa kỳ lân.

Thời điểm Hoàng Chinh chạy theo, phía trước đột nhiên phát sinh một trận âm thanh ô ô, hắn kinh hãi lập tức dừng bước. Một tiếng rống đột nhiên xuất hiện làm cho cả vùng đất đều bị chấn động, ngay sau đó ở nơi tối tăm nhất, hai đốm lục quang hung ác độc địa dữ tợn như hai đạo Phệ Nhân Hỏa Diễm sáng lên, từ chỗ lục quang ấy bùng lên một ngọn lửa cao hơn đầu người.

Lục giai vương cấp ma thú! Hỏa diễm hắc sư! Một lớn một nhỏ!

Hoàng Chinh trừng to mắt, nhìn hai con Hỏa Diễm Hắc Sư một lớn một nhỏ này mà cảm thấy tuyệt vọng, con hỏa Diễm Hắc Sư này đang bảo vệ hài tử của nó. Ma thú trong thời điểm này rất dễ dàng bị kích động, chỉ cần một con gió thoáng qua lưng lay ngọn cỏ sẽ hung hăng nhảy ngay tới đả thương người, hơn nữa sẽ không phải là công kích thăm dò thôi đâu, nhất định là sẽ mạnh mẽ hết sức bình sinh tung ra một kích lôi đình.

Hoàng Chinh cách đội ngũ chừng năm mươi mét, nhìn thấy Hỏa Diễm Hắc Sư đang bảo vệ hài tử, cũng bất chấp Lăng Vân phía trước, xoay người lầy đà rồi bật lại phía sau như tên rời cung, phản xạ cực nhanh.

Hoàng Chinh lui nhanh về phía sau, Hỏa Diễm Hắc Sư công kích không chậm, Hỏa Diễm Hắc Sư cho rằng hắn muốn gây bất lợi cho con của mình, móng vuốt nâng lên bá bá bá vài cái, Hoàng Chinh xoay người, vài đạo khí lưu cắt sượt qua mặt hắn, tuy không trúng nhưng cũng khiến hắn cảm thấy đau nhức.

Sau khi đã tránh né công kích đầu tiên, tiếp tục quay đầu chạy về phía đội ngũ của mình. Thấy trước mặt một đạo thiểm điện bổ tới, chính là Vi Tiên phát ra Tinh Vân Liên Tỏa - Thiểm Điện Liên. Lôi hệ ma pháp ngoại trừ lực sát thương so với hỏa hệ ma pháp yếu hơn một chút, còn các phương diện khác đều cao hơn hỏa hệ. Đặc biệt về mặt tốc độ, cơ hồ muốn tránh cũng khó.

Một đạo Tinh Vân Liên Tỏa - Thiểm Điện Liên đánh lên người Hỏa Diễm Hắc Sư làm nó run rẩy một trận, ngay sau đó từ trên người Hỏa Diễm Hắc Sư thoát ra một tia thiểm điện đánh trúng ấu sư cách đó không xa, đem ấu sư đánh cho gào thét, uể oải nằm trên mặt đất.

Ở bên trong hệ thống ma pháp, trừ hắc ám hệ cùng vong linh hệ ra, lực sát thương cường đại nhất đúng là hỏa hệ. Nhưng đối với Hỏa Diễm Hắc Sư mà nói trên căn bản là miễn dịch với công kích của hỏa hệ ma pháp, Vi Tiên đành phải bỏ qua sở trường của chính mình là Địa Ngục Dung Nham, đổi thành Thiểm Điện Liên công kích hắc sư.

Hỏa Diễm Hắc Sư chứng kiến con của mình bị đánh nằm uể oải trên mặt đất, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào rống, hỏa diễm toàn thân thiêu đốt vô cùng mãnh liệt. Một đoàn lam sắc hỏa diễm hướng tiểu đội mạo hiểm bắn tới. Hoắc Ân Tư mắt thấy không kịp tiến tới, dùng xa luân đại phủ trong tay hung hăng ném thẳng vào người ma thú. Lam sắc hỏa diễm cùng xa luân đại phủ va chạm trên không trung phát ra chấn động kịch liệt, nhiệt độ nóng rực làm cho vài người không ngừng lui về phía sau. Vi Tiên vội vàng khởi động là chắn ma pháp bảo vệ đội ngũ, có thể vừa rồi khi xuất ra Tinh Vân Liên Tỏa Thiểm Điện Liên cơ hồ đã tiêu hao phân nửa ma lực, hiện tại xuất ra là chắn ma pháp bao trùm phạm vi lớn như thế, bề mặt là chắn ma pháp còn chưa đựng phải công kích, đã cảm thấy bị ảm đạm đi rất nhiều rồi.

Hiện tại trong đội ngũ đã có hai người bị mất vũ khí, Ái Nhân còn chưa kịp chạy lên phía trước, ma lực Vi Tiên rõ ràng đã sắp khô kiệt.

Hoàng Chinh cười khò một tiếng.

Lúc Hỏa Diễm Hắc Sư con bị đánh thì con Hỏa Diễm Hắc Sư lớn kia đã xuất ra bản lĩnh xuất chúng nhất của nó, trong hệ thống ma pháp thì lam sắc hỏa diễm là hỏa diễm thuộc về cao giai, chỉ có thể xuất hiện trong đại hình ma pháp mà thôi.

Sau một phen súc tích, lam sắc hỏa diễm cuối cùng cũng từ trong miệng Hỏa Diễm Hắc Sư bay ra, ngoại trừ nhiệt độ cực nóng ra còn có chứa lực lượng rất mạnh mẽ bên trong, vừa đập vào lá chắn ma pháp của Vi Tiên, lá chắn ma pháp đã hiện ra dấu vết vỡ vụn.

Vi Tiên hừ nhẹ một tiếng, một tia máu từ khóe miệng nàng chảy ra, không đến ba giây thời gian, lá chắn ma pháp rút cuộc cũng không duy trì được nữa, phát ra một tiếng vang dội thanh thúy, hóa thành nguyên tố ma pháp tóe ra đầy trời rồi từ từ biến mất.

Nghe được âm thanh đại biểu cho nơi ẩn núp đã bị sụp đổ hoàn toàn, mấy người nhắm mắt lại, đợi chờ phán quyết cuối cùng.

"Các ngươi đang đùa cái gì vậy?" Thành viên của tiểu đội mạo hiểm đã cảm giác được sức nóng của hỏa diễm đang đến, đột nhiên một âm thanh mang theo cảm giác mát mẻ từ sau lưng họ đi tới.

Người này tất nhiên chính là Lăng Vân.

Tuyết Nhi mở mắt đầu tiên, vừa rồi chỉ có mục sư là chưa có tiêu hao lực lượng. Nàng thấy rõ ràng, Lăng Vân vung tay lên, một ánh sáng màu vàng bắn ra, đem lam sắc hỏa diễm đánh bật trở lại.

"Ngươi chạy đi nhanh lên!" Tuyết Nhi chỉ tay hướng con sư tử đang phát uy: "Con sư tử đó bị điên rồi!"

"Chạy?" Lăng Vân dờ khóc dờ cười.

Tại kiếp sống Thiên tiên dài đằng dặc, Lăng Vân đã từng đi qua không ít hang ổ thần thú và tiên thú, nếu so với con Thanh Long ở Vạn Nhận Sơn, con Hỏa Diễm Hắc Sư này so với con mèo ngoan ngoãn cũng không có gì khác nhau. Bất quá tiểu cô nương này có trái tim rất tốt, mình thân ở trong nguy hiểm mà vẫn còn nghĩ đến người khác. Không tệ không tệ. Lăng Vân nhìn Tuyết Nhi từ trên xuống dưới tình tế mấy lần.

"Lục tiên, thấy không? Con mèo nhỏ phía trước so với ngươi thấp hơn một cấp bậc, ngươi mà không thu thập được nó, sau này ta sẽ gọi ngươi là Chi Chi." Lăng Vân mỉm cười vỗ đầu Hỏa Kỳ lân.

Hỏa Kỳ lân rống dài một tiếng biểu thị sự bất mãn của mình, nhìn cũng không thèm nhìn Lăng Vân một cái.

"Chi Chi a, nhớ năm đó ngươi còn là một quả trứng, mà ta nhặt được, ta đã thiên tâm vạn khổ đem ngươi ấp ra, Ngươi tưởng dễ lắm sao? Ngươi ba tuổi đã dám, năm tuổi đã biết nhìn lên tiên nữ tắm rửa ở Dao trì..." Lăng Vân bắt đầu vạch lên đầu ngón tay vài cái.

"Rống!" Kỳ Lân rống cuộc nghe không nổi nữa, quay sang Hỏa Diễm Hắc Sư gào lên một tiếng điên cuồng.

"Lúc này mới ngoan." Lăng Vân cười hi hi nhảy khỏi lưng Hỏa Kỳ lân, đi đến giữa tiểu đội mạo hiểm ngồi xổng. "Đừng khách khí, mọi người, nhìn Khủng Khủng nhà ta thu thập con mèo nhỏ kia như thế nào đi."

Lăng Vân kịp thời xuất hiện, làm cho áp lực trên người tiểu đội mạo hiểm lập tức giảm bớt. Vài người mở to mắt nhìn một cái vòng kim sắc đang đem cả tiểu đội bao lại xung quanh, thân ở trong đó, một cỗ thanh lương nhàn nhạt thấm đượm tâm can, làm người ta cảm thấy thích thú nói không ra lời, tình thần mỗi người cũng được buông lỏng, mềm nhũn ngồi trên dưới đất.

Những người khác thì khá tốt, Vi Tiên sắc mặt đã tái nhợt. Tiểu mục sư không ngừng đem đủ loại quang hoàn hướng trên đầu nàng xuất ra liên tục: Trị liệu thuật, khôi phục thuật, truyền đù thuật..... chỉ cần nàng biết phép thuật gì là cứ hướng trên đầu Vi Tiên xuất ra liên tục, nhưng sắc mặt của Vi Tiên vẫn tái nhợt không thấy chuyển biến tốt hơn.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Tuyết Nhi có điểm sốt ruột, hai mắt xinh đẹp đã bao phủ một tầng hơi nước.

Lăng Vân quay đầu lại xem, vung tay lên, một đạo quang mang màu vàng xuất hiện, chia làm ba đoạn rót vào trong cơ thể Vi Tiên, chỉ chớp lát sau, sắc mặt tái nhợt của Vi Tiên đã bắt đầu hồng nhuận lên.

"Thực hồn (chuộc hồn hay đại loại là cái gì đấy ~~)!" Tiểu mục sư con mắt trừng lớn, phảng phất ngồi bên cạnh mình chính là Hỏa Diễm Hắc Sư.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Tuyệt Đối Là Quái Vật (Hạ)

“Chi cần ánh mắt ta còn là màu đen, quyết sẽ không ngừng nhìn lên. Quyết Không!”

(Trích lời Lăng Vân)

"Thực hồn!?" Tiểu mục sư mắt trừng lớn, giống như ngồi bên cạnh mình chính là Hỏa Diễm Hắc Sư vậy.

"Thực cái rắm, xem Chi Chi biểu diễn kìa." Lăng Vân ngón tay hướng Hỏa Kỳ Lân phía trước đang đối mặt với Hỏa Diễm Hắc Sư chỉ.

Tiểu mục sư ánh mắt nhìn Lăng Vân cũng đã thay đổi. Người nam nhân này thật sự quá vĩ đại, hẳn là một Hồng Y Đại Giáo Chủ sao? Nhất định là Hồng Y Đại Giáo Chủ của Thần Thánh giáo đình rồi! Sự nhân từ, lương thiện của hắn có thể chiếu sáng cả bầu trời đêm!

Cũng không trách tiểu Tuyệt Nhi kích động như thế. Vô luận là ma pháp gì cũng có hình thái riêng của nó, trong đó phân biệt khó khăn nhất là thần thánh hệ ma pháp. Thời điểm phát ra ma pháp còn kèm theo quang mang màu vàng phát ra sẽ làm cho người bình thường cảm thấy chói mắt. Đối với mục sư bản thân đã học thần thánh hệ ma pháp mà nói, một chiêu này của Lăng Vân đã làm cho nàng hoàn toàn rung động.

Ba đoạn quang mang màu vàng trước sau tiến vào thân thể con người. Cái này đại biểu cho lời chúc phúc của chư thần mà chỉ có Hồng Y Đại Giáo Chủ nhân vật cao cấp của giáo đình mới có thể phóng xuất, lực lượng trị liệu cao nhất có thể khởi tử hồi sinh.

Ngay khi Tuyệt Nhi đang miên man suy nghĩ, một tiếng rống kéo nàng trở về hiện thực. Trước mắt là một mảnh lam sắc hỏa diễm, hù nàng đến choáng váng thoáng cái đã rúc vào trong ngực Lăng Vân.

Đối với mục sư của giáo đình mà nói, bất luận thứ gì trên người Hồng Y Đại Giáo Chủ cũng đều là của thần thánh, chỉ sợ, một cọng lông cũng dễ cho người ta quý báu. Việc này đã siêu việt vượt qua cả phòng tuyến nam nữ rồi.

Lăng Vân về mặt hưởng thụ, cô bé này bình thường mặc pháp bào mục sư rộng thùng thình, bình thường nhìn không ra, hiện tại dán chặt trên bắp đùi mình, nguyên lai lại đồ sộ như vậy..... Thần a, kế hoạch song tu của ta có thể thực hiện..... Ta rút cuộc cũng có cơ hội kết thúc kiếp sống xử nam hơn vạn năm rồi a....

Bất ngờ nhận được chỗ tốt, Lăng Vân ánh mắt ám chỉ Hỏa Kỳ Lân cho hình thức nó lớn hơn một chút. Hỏa Kỳ Lân vốn vì cái tên mới của mình đã khó chịu lắm rồi, nào ngờ còn phải giúp hắn tán gái, lập tức một ngụm đem lam sắc hỏa diễm của Hỏa Diễm Hắc Sư phát ra hút hết, ánh mắt khinh thường như nhìn một con mèo nhỏ.

Hừ, ngươi muốn cho lão tử làm cho hình thức lớn hơn để giúp ngươi tán gái, không có cửa đâu! Hỏa Kỳ Lân hung dữ nghĩ. Vừa rồi một ngụm đem lam sắc hỏa diễm hút trọn, đem tràng diện phá hư giảm xuống mức thấp nhất, cái đầu to lớn lắc lư cực kỳ sáng khoái, đây là sự sáng khoái phát ra từ nội tâm, thình thoảng còn hướng Lăng Vân gầm nhẹ một tiếng.

Vừa mới còn có ma pháp hỏa diễm phô thiên cái địa, đem cả vùng đất cung bị đốt cháy, Hỏa Kỳ Lân người ta giận dữ, đem cả lửa với đất hút không còn một mống. Lâm Lăng Vân tức giận đến run cả người.

"Lăng Vân đại ca, ngươi làm sao vậy?" Tuyệt Nhi cảm giác được Lăng Vân không đúng, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vân hỏi, cảm giác hùng vĩ dưới đùi Lăng Vân lập tức biến mất tiêu.

"Ngươi là tên Kỳ Lân lùn bại!" Lăng Vân hung dữ nguyên rủa trong lòng: "Đẻ trứng không có vỏ trứng!"

“Không có gì. Ta bị kích động.” Lăng Vân dờ khóc dờ cười nói.

Hỏa Diễm Hắc Sư vốn là đang áp súc ma pháp chuẩn bị phóng hỏa diễm, bỗng nhiên phát hiện không liên hệ được với ma pháp nguyên tố, dùng sức cũng chỉ phun ra được vài ngụm khói đen, ngay cả một ngọn lửa bé tẹo cũng không có. Đảo mắt nhìn, một đầu ma thú hình dáng chưa thấy qua bao giờ đang chạy bộ tới, so với mấy người bị nó hành hạ thì vẻ mặt rất chi là thoải mái, hoàn toàn không để nó vào trong mắt.

Hỏa Diễm Hắc Sư khi nào đã bị khinh thị như vậy, lập tức nhảy lên hướng cổ Hỏa Kỳ Lân tấp tới.

Đang lúc cùng Lăng Vân hôn dỗi mắt to trừng mắt nhỏ, Hỏa Kỳ Lân còn chưa chú ý tới, đột nhiên thấy cổ mình nhói đau, con mèo nhỏ đã đánh tới. Con mèo nhỏ một kích đắc thủ, nhanh chóng hướng về sau thối lui, xem ra trí khôn cũng có chút tiến hóa. Người bị con mèo nhỏ cắn còn chảy máu, đừng nói là Hỏa Diễm Hắc Sư. Hỏa Kỳ Lân dù cho lần giáp cứng thế nào, nhưng người ta cũng là một đầu Vương cấp ma thú hàng thật giá thật, cho dù toàn thân có mạnh hơn nữa, lấy máu của người hoàn toàn không tính là khó.

Hỏa Kỳ Lân ngẩn người, trên cổ có lỗ nhỏ không ngừng chảy máu. Hắn ngược lại không kịp phản ứng, con mèo nhỏ này muốn nghịch thiên hả? Còn dám cắn Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân ngẩn người, Lăng Vân cũng đưa cọt nữa. Từ trong không gian giới chỉ lấy ra cái Bạch Ngọc bình liền xông ra ngoài. Hoàng Chính và Hoắc

Ân Tư còn đang nghi ngại thấy ma pháp sư xông ra, chính mình mặc dù không có vũ khí, nhưng tốt xấu gì thân thể cũng coi như là cường tráng. Theo sau phía Lăng Vân xông ra.

Chỉ thấy Lăng Vân phi thân vài cái đã đến gần Hòa Kỳ Lân, hành động gọn gàng. Hoàng Chính đáy lòng cũng thầm khen mấy câu, đang chuẩn bị đi theo Lăng Vân tới công kích Hòa Diễm Hắc Sư, nhìn thấy động tác tiếp theo của Lăng Vân thiếu chút nữa té cắm đầu xuống đất.

Lăng Vân ôm cổ Hòa Kỳ Lân dùng cái bình hướng cổ Hòa Kỳ Lân hứng mấy giọt máu chảy ra. Hòa Kỳ Lân vẫn còn đang sững sờ tại chỗ.

"Meo meo con heo! Muốn cắn thì cắn sâu thêm một chút nữa đi! Hại lão tử mất nửa ngày mồi chỉ hứng được có một chút! Làm ma thú có tinh thần chuyên nghiệp không vậy! Người cắn sâu thì chẳng sâu, nông cũng chẳng nông, để cho ta như thế nào mà thu thập! Người có biết hay không, máu Kỳ Lân phi thường có giá trị a!" Lăng Vân chính là đang mắng một hồi. Tuy Lăng Vân thân là Thiên tiên, nhưng nếu người muốn trông cậy vào một tên chuyên nhìn lên tiên nữ tắm rửa sẽ không mắng chửi người, người đã sai mười phần rồi.

Âm thanh Lăng Vân chửi không hề nhỏ, Hòa Diễm Hắc Sư nghe không hiểu, Kỳ Lân đã kịp phản ứng.

Dám cắn ta! Chết chắc rồi!

Hòa Diễm Hắc Sư bên kia đang lúc bị Lăng Vân chửi ầm lên, muốn chuẩn bị công kích lần thứ hai, chợt thấy trước mắt thấy một đạo hồng sắc lóe lên, một cỗ không khí cực nóng tấp ngay vào mặt. Hòa Kỳ Lân đang trong trạng thái tức giận, thân hình không lơ hoàn toàn phòng lên ngăn chặn đường đi của nó, toàn thân cao thấp phát ra khí tức hỏa diễm cực nóng làm cho Hòa Diễm Hắc Sư thân là hỏa diễm đế vương cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Hòa Kỳ Lân ra tay rất gọn gàng, không có chiêu thức hoa lệ, trực tiếp giơ móng vuốt lên hạ xuống, một bộp tai ngay trên đầu làm Hòa Diễm Hắc Sư không kịp tránh, nhất thời toàn thân mất thăng bằng, đầu cắm xuống đất, lực lượng dẫn dắt làm toàn thân theo đó mà ngã nhào trên mặt đất.

Hòa Diễm Hắc Sư đau đớn ngửa mặt lên trời, nổi giận gầm lên một tiếng, giãy dụa từ dưới đất đứng lên, nhảy về phía sau hơn mười thước, cảnh giác nhìn Hòa Kỳ Lân. Gầm lên một tiếng giận dữ, lam sắc hỏa diễm lại hướng Hòa Kỳ Lân phóng ra. Thế công hỏa diễm mãnh liệt trực tiếp sệt qua thân thể Hòa Kỳ Lân, đánh vào màn bảo vệ màu kim sắc của Lăng Vân. Lần này đến lượt Vi Tiên cũng bị hù rúc vào trong ngực Lăng Vân.

Hòa Kỳ Lân cả người không có việc gì, đầu tiên cả người tắm rửa trong lam sắc hỏa diễm một cái, sau đó lại bị con mèo nhỏ cắn một cái, mặc dù có chút đau, nhưng vết thương này thật không đáng vào đâu, hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Hòa Kỳ Lân ngay cả Thiên Sát diễm cũng có thể một ngụm nuốt vào, quan tâm làm gì đến chút diễm lửa ấy chứ. Hòa Kỳ Lân đứng nguyên tại chỗ chờ hán rạn ra ngọn lửa tiếp, nhìn Lăng Vân trái ôm phải ấp vệ mặt sáng khoải, há mồm khề háp, ngọn lửa lại không còn một mống.

Lăng Vân bị chọc giận sắc mặt trắng bệch.

Hòa Kỳ Lân quay đầu liếc Lăng Vân, sau đó trực tiếp hướng Hòa Diễm Hắc Sư nhào tới, nháy mắt đem con mèo nhỏ đè lên mặt đất. Hòa Diễm Hắc Sư không ngừng dẩy dụa, chân trước cơ hồ đem mặt đất dưới chân đào ra một cái động, làm như ở đó có "Trần Sơn Kỳ Lân", "mỹ dự Kỳ Lân trảo", thật là háng hái quá đi.

Hòa Kỳ Lân cứ như vậy thoáng cái đem Hòa Diễm Hắc Sư giẫm dưới chân, Hòa Diễm Hắc Sư vừa mới rồi còn hung hăng, bây giờ thì toàn thân đầy máu, thật có chút khí thế Võ Tông đã hổ. Vài chục giây sau, Hòa Diễm Hắc Sư không còn nhúc nhích được nữa, há mồm thật to, hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu. Xác định con mèo nhỏ không còn hỗn xược được nữa, Hòa Kỳ Lân liền nhắc móng vuốt ra khỏi đầu nó, lắc cái đuôi quay trở lại.

Trong tiểu đội mạo hiểm ngoại trừ Lăng Vân ra, còn lại đều bị lực lượng của Hòa Kỳ Lân làm cho kinh hãi nói không ra lời. Có thể giẫm được vương cấp lục giai ma thú dưới chân không thể nhúc nhích, giống như người lớn khi bế con nít, cái này.... Đây là ma thú cấp bậc lĩnh chủ sao?

Nghĩ đến việc ma thú cấp bậc lĩnh chủ giống như Bảo Thạch Long, Hòa Kỳ Lân giờ đang bị Lăng Vân nắm lỗ tai răn dạy.... Thần a, cứu chúng ta a, chúng ta đây không phải là đang mơ đó chứ, hết thấy cái này đều là hư ảo, ta căn bản là không có sinh ra trên cái thế giới này, đây chỉ là ác mộng trong địa ngục....

"Người véo ta cái xem sao." Vi Tiên đẩy Tuyết Nhi ở bên cạnh.

"A!" Hét thảm một tiếng, nước mắt lưng tròng tuôn rơi, đúng như người ta nói: "Thần thật vất vả ban cho ta một lão công, còn là một lão quái vật nữa chứ."

Lúc này Lăng Vân ngồi xuống nhìn Hòa Diễm Hắc Sư dưới mặt đất đã không còn sinh khí. Vốn là cái bòm màu đen mềm mại, bị Hòa Kỳ Lân giẫm loạn thất bát tao, bị hồng không còn hồng thêm được nữa, từng bước từng bước chia đều trên thân thể.

"Trong thân thể của nó có tinh hạch, tinh hạch của Hòa Diễm Hắc Sư là cực phẩm hỏa hệ tinh hạch, bán nó ra hẳn là đủ cho chúng ta tiêu dùng vài năm." Xác định không phải đang nằm mơ, Hoàng Chính tiến về phía trước nói.

Lăng Vân nhẹ gạt đầu, hướng Hòa Diễm Hắc Sư hoa tay múa chân một chút, từ trong không gian giới chỉ móc ra một thanh lục sắc phi kiếm, quay đầu sang hỏi Hoàng Chính: "Tinh hạch nằm ở đâu?"

Hoàng Chính chỉ vào đầu Hòa Diễm Hắc Sư: "Nơi này, bình thường tinh hạch ma thú đều ở đây."

Lăng Vân dựa theo chỉ dẫn của Hoàng Chính, ngay trên đầu Hỏa Diễm Hắc Sư mở ra một cái lỗ, bên trong liền rơi ra một khóa tinh hạch to bằng nắm tay màu hỏa diễm đỏ như máu, tinh hạch rơi trên mặt đất khiến mặt đất xung quanh lập tức bị đốt nóng thành đất khô.

"Thứ tốt." Hai mắt Lăng Vân sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Shopping Trong Sâm Lâm (Thượng)

"Ta là tiên nhân, trải qua kiểm nghiệm chứng thực của Tiên giới đã đạt chất lượng ISO9002, đây là sự thật. Đừng đem ta ra so sánh với mấy tên lưu manh bình thường."

(Tinh Hàn Linh Chủ trích lời Lăng Vân)

Ở Thiên Phong đại lục, Ma Pháp Sư có thể dựa vào ma pháp lực của mình mà phóng xuất ra các loại ma pháp. Nhưng nếu muốn ma pháp uy lực mạnh mẽ hơn, tốc độ phóng thích nhanh hơn mà tiêu hao ma pháp lực ít nhất, như vậy nhất định phải có sự trợ giúp của trang bị ma pháp đi kèm.

Ở bên trong trang bị ma pháp, trừ vài món mà ai cũng biết, vài món làm trang bị gia tăng độ biến thái do những tài liệu trên người ma thú Linh Chủ gia công mà thành ra, đại bộ phận trang bị ma pháp đều được chế tạo từ những tinh hạch ma thú để gia tăng uy lực. Tinh hạch bình thường chỉ nhỏ bằng cỡ ngón tay, màu sắc càng tinh khiết, thể tích càng lớn thì chất lượng càng cao.

Những tinh hạch này đều không có ngoại lệ, phải liệt sát ma thú mới có. Mà đẳng cấp ma thú càng cao thì tinh hạch thu được chất lượng càng tốt. Tương tự, muốn tìm được tinh hạch tốt phải hướng ma thú cấp bậc cao mà khiêu chiến. Thành công thì trong một đêm thành đại gia, thất bại thì cái gì coi như là xuống Địa Phủ buồn cười mà thôi.

Trang bị Hỏa hệ ma pháp nổi tiếng nhất Thiên Phong đại lục là "Thảm Phán Chi Nộ" do vài Dong Binh đoàn lớn, hơn vạn người là cao giai Dong Binh không ngừng khiêu chiến với ma thú Hỏa Diễm Bạo Quân, khi mà chỉ còn không đến 100 người cuối cùng đã thành công liệt sát được ma thú Hỏa Diễm Bạo Quân, ma thú cấp bậc Linh Chủ. Viên tinh hạch to cỡ đầu của con nít được Đạp Lạp Tư Đế Quốc dùng 230.000.000 kim tệ mua, sau đó thuê luyện kim thuật sư ưu tú nhất chế tác thành Thảm Phán Chi Nộ này.

230.000.000 kim tệ, tương đương với nửa năm thu nhập từ thuế của Đạp Lạp Tư Đế Quốc.

Mà sự thật đã chứng minh, Quốc vương Đạp Lạp Tư Đế Quốc cực kỳ sáng suốt. Bằng vào Thảm Phán Chi Nộ, lãnh đạo thủ tịch Hoàng Gia Ma Pháp Sư quân đoàn, thủ tịch ma pháp Hoàng gia Ngải Nhĩ Khắc tiên sinh, ở trên chiến trường đã thành công phóng xuất ba lần đại hình cấm chú ma pháp "Chung Cực Thảm Phán" đem lãnh thổ của Đế Quốc Đạp Lạp Tư mở rộng ra gần 300 vạn km vuông.

Từ lúc đó, giá tiền tinh hạch vốn đã cao kinh người lại càng tăng cao đến nỗi có tiền chưa hẳn đã mua được. Không ít Hoàng thất Đế Quốc cũng những đại gia tộc cổ xưa dùng ức vạn kim tệ để thuê Dong Binh đi làm nhiệm vụ, dù như vậy mà cũng không có mấy dong binh lĩnh nhiệm vụ này.

Dù sao, tiền tài so với tánh mạng, hiển nhiên quan trọng hơn nhiều...

Tinh hạch với Tiên Thạch Lăng Vân thường xuyên sử dụng là khác nhau. Tiên Thạch có thể cung cấp năng lượng, mà tinh hạch chỉ có thể sử dụng số năng lượng lưu trữ trong nó mà thôi. Lực lượng của mình lại không thuộc về thế giới này, mặc dù vật này có năng lượng ba động cực kỳ cường đại, nhưng đối với mình mà nói...

Vô dụng, một điểm hữu dụng cũng không có. Lăng Vân có điểm ảo não.

"Miễn dịch ma pháp hệ Hỏa, thời gian phóng xuất ma pháp giảm một nửa, ma lực tiêu hao cũng được giảm bớt, gặp phải công kích tự động phóng xuất ma pháp cấp ba, có thể phóng xuất ba đại hình ma pháp trong nháy mắt..."

Hoàng Chính cảm tinh hạch yêu thích không nổi buông tay. Qua một hồi, nhiệt độ trên tinh hạch cũng đã tán đi.

"Người cần gì phải dài dòng như vậy, người cứ nói thẳng vật này có thể bán được bao nhiêu tiền đi."

Lăng Vân ôm Vi Tiên cùng Tuyết Nhi ở trên nhánh cây đại thụ. Nhìn Hoàng Chính có điểm kích động không biết nói gì.

Tuyệt Nhi nhận định Lăng Vân phóng thích ba đoạn cao cấp thần thánh ma pháp chính là “Thục Hồn”, không có trái tim chính nghĩa cùng ý chí kiên định thì không thể nào phóng xuất ra thần thánh ma pháp cao cấp như vậy, hiện tại Lăng Vân ở nơi nào, tiểu cô nương cũng đi theo, quả thực là “bó tay” mà. Vì Tiên thì nhận định nam nhân này là do thần ban cho mình, nàng nửa bước cũng không rời, dính chặt trên người Lăng Vân, hai ngọn núi đôi mềm mại một trái một phải kẹp chặt lấy Lăng Vân, chiếc sandwich bí ối này hiện giờ đang nở nụ cười ngọt ngào.

“Bán? Thật sự muốn bán? Không cần phải bán có được không?”

Vì Tiên tội nghiệp nhìn Lăng Vân, Có tình hạch này trong tay tối thiểu có thể làm cho nàng đề thăng thực lực lên hai cấp bậc, hiện tại đang là trung cấp Ma Pháp Sư, trực tiếp bỏ qua đẳng cấp cao cấp Ma Pháp Sư nhảy lên đẳng cấp Đại Ma Pháp Sư đó a.

Lấy thân phận Ma Pháp Sư mà nói, sơ cấp Tiểu Hóa Cầu chỉ cần vất vả mình tu luyện tích góp từng tí ma lực, bất kỳ ai tu luyện rồi cũng sẽ có một ngày phóng xuất ra được. Muốn trở thành chức nghiệp Ma Pháp Sư, cái này cần phải có thiên phú, 90% số người tu luyện đã dừng ở đẳng cấp Ma Pháp Sư học đồ cả đời, mặt khác 10% còn lại sẽ tấn cấp lên sơ cấp Ma Pháp Sư. Tại sơ cấp Ma Pháp Sư có thể tấn cấp thành trung cấp Ma Pháp Sư vẹn vẹn chỉ chiếm 5%.

Khi đã đạt đến trung cấp Ma Pháp Sư, rất dễ dàng nhận được công việc có thù lao hậu hĩnh. Có không ít người đạt cấp độ này đã không còn ý chí cố gắng mà lười nhác buông thả cho việc tu luyện.

Mà 5% này theo số liệu thì chỉ có 3% có thể tấn cấp đến cao cấp Ma Pháp Sư. Cao cấp Ma Pháp Sư không phải cứ cố gắng là được, mà còn phải dựa vào đại lượng trang bị cùng tích góp từng chút ma lực không lồ một.

Cho nên, có thể tấn cấp tới Ma Pháp Sư sẽ được các quốc gia hay các đại gia tộc mời chào, về phần ma đạo sư, đó đã là tồn tại tiếp cận của Thần rồi. Toàn bộ đại lục chỉ có bốn người.

Lần này có thể đạt tới cảnh giới Đại Ma Pháp Sư, làm sao mà Vì Tiên không thể không kích động được cơ chứ.

“Nói nhảm. Không bán chúng ta ăn cái gì? Uống cái gì?”

Lăng Vân trắng mắt liếc Vì Tiên một cái. Đối với tiền, chỉ cần là địa phương có người thì sẽ có chỗ dùng. Cho dù là Tiên giới, đồ vật không có được gọi là “Tiền”, nhưng cũng có tác dụng không khác gì tiền, đó chính là Tiên Thạch.

“Nhưng đây là chúng ta vất vả lắm mới tìm được....”

Vì Tiên đoạt lại tình hạch trong tay Hoàng Chính, cảm trong tay giống như cầm bảo bối, ánh mắt hơi nhấp nháy nhìn một tầng ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ trên tình hạch, Hóa nguyên tố dị thường thuần khiết khiến cô nâng Ma Pháp Sư cảm thấy vô cùng vui vẻ, yêu thích không nỡ buông tay.

“Stop đề, không phải là của chúng ta, là của ta. Chuẩn xác mà nói là do sủng vật Chi Chi của ta lấy được.” Về mặt Lăng Vân cười hề tiện.

“Đúng. Là ngươi lấy được, nhưng ta là lão bà của ngươi, cũng có quyền lợi được chia sẻ!”

Vì Tiên về mặt đứng đắn, bộ ngực cao ngất đứng đưa, âm thanh ngọt lịm có chút nỉ non: “Chúng ta giữ lại, có được hay không vậy?”

Lăng Vân há miệng tròn mắt nhìn Vì Tiên, đương nhiên là không dám nói gì.

“Ha ha, hiện tại Vì Tiên rút quốc đã tìm được đức lang quân như ý. Ta đồng ý với ý kiến của ngươi.”

Hoàng Chính hai tay cầm đại kiếm màu trắng, một thân đầy mồ hôi đi tới.

“Thanh kiếm này thật sự là cực phẩm chi kiếm. Ngươi còn dùng nữa không vậy?”

“Cứ dùng thoải mái đi.”

Lăng Vân mặt trắng không còn chút máu, cho ngươi mượn, chẳng lẽ lão tử còn phải đi cướp lại sao?

“Thật hả?” Hoàng Chính hai mắt trừng lớn như cái lồng đèn.

“Ngươi đừng đề ý đến hần, hần là đang đồ kị đấy.” Ái Nhân đang cầm theo một cây đại phù lớn đi khắp nơi đập đá. Trong không gian giới chi của Lăng Vân lấy ra cây búa này khiến Ái Nhân mừng rỡ như điên, “Ai bảo chính hần không có bản lĩnh.”

“Hàng của ngươi cũng độc phết.” Hoàng Chính mắt liếc Ái Nhân đang ngồi trên khối đá trước mặt: “Sao ta trông như thế nào cũng thấy ngươi giống Địa Tinh thể nhỉ?”

“Ngươi mới là Địa Tinh! Cả nhà ngươi mới giống Địa Tinh!” Ái Nhân xoay đầu lại mắng: “Có tin ta đây cho ngươi một búa mềm đầu không?”

Hoàng Chính hai tay khua đại kiếm lên cười hắc hắc: “Tôi chém đi, nhanh lên nào, đừng nên hoãn sự sung sướng này lại, ta đang phát sầu không thấy ai để ta thử vũ khí mới đây.”

Vừa dứt lời, một quả trái cây hương đầu Hoàng Chính ném tới, trái cây bề nát chảy ra một chất lỏng hồng sắc, dị thường tiên diễm.

“@#@!\$@! Người có bản lĩnh xuống đứng trước mặt ta!”

Hoàng Chinh hai tay khua kiếm hướng Hầu tử trên cây hồ.

“Chi! Chi! Chi!”

Một bạch mao Hầu tử ngồi xổm trên cây, hướng Hoàng Chinh nháy nháy mắt.

“Người xuống đây!”

“Chi!”

“Có ngon thì người xuống đây!”

“Chi! Chi! Chi!”

“Nó ngồi chồm hồm trên cây người chém không được. Còn kêu gào cái rắm.”

Hoắc Ân Tư ngồi trên tảng đá hướng Hoàng Chinh đang ngăn người nhắc nhở.

Hoàng Chinh không nghĩ nhiều, không nói hai lời, nắm chắc thanh kiếm, bay thẳng đến gốc cây mà Hầu tử đang ngồi mà ra sức “đón cùi”. Bạch sắc cự kiếm cực kỳ sắc bén, chỉ một kiếm đã chém hơn phân nửa thân cây, chém nhất thứ hai, cái cây này đã triệt để kết thúc sứ mạng đời sống thực vật, âm âm đổ xuống.

“Chi Chi!”

Hầu tử nhảy lên một cây khác bên cạnh, vẫn ung dung nhìn Hoàng Chinh.

“Tên hầu tử nhà người đừng nhảy nhót được không?”

Hoắc Ân Tư hắc hắc cười nhìn Hoàng Chinh mồ hôi đầy đầu nói: “Chém cây này nó nhảy cây khác, người muốn làm vận động viên đón cùi sao?”

“Người quả nhiên là Địa Tinh!” Hoàng Chinh quay đầu chửi ầm lên.

“Người mới là Địa Tinh! Cả nhà người mới là Địa Tinh!” Hoắc Ân Tư không chút nào yếu thế.

Bởi vì có vài người mất đi vũ khí, là một thành viên trong tiểu đội mạo hiểm. Lăng Vân lấy trong không gian giới chỉ của mình ra một thanh thước bản rộng, bởi vì khi mới dùng phi kiếm ngự không sợ té ngã nên mới làm thanh cự kiếm bản rộng, như vậy sẽ không bị ngã nữa. Về sau thay thế bằng thanh phi kiếm nhỏ. Chính vì như vậy mà Hoàng Chinh mới có vũ khí thích hợp mà dùng. Còn cây búa trước kia khi đang còn ở tu chân giới có được, phẩm chất xem như không tệ. Mặc dù hai tên kia không có chân nguyên lực để sử dụng, nhưng nếu so sánh các vũ khí khác thì lợi hại hơn nhiều. Mà ngay cả Tiểu Tuyết cũng có một cái hạng liên kim quang lấp lóe.

Duy nhất chỉ có Vi Tiên là không có, khiến nàng tức giận, dỗi luôn. Thân là lão bà của Lăng Vân mà cái gì cũng không có, điều này khiến cho nàng cực kỳ ảm ức.

“Vi Tiên, là Lăng Vân muốn người ngạc nhiên. Đồ đạc của người bảo đảm là so với của chúng ta thì còn tốt hơn.” Hoàng Chinh vội vàng ôm chặt thanh kiếm của mình, “Mà người có nhận ra, Chi Chi giờ đã biến mất rồi không?”

Vi Tiên sững sờ, ngẩng đầu xem xét, thấy Hóa Kỳ Lân đang ngậm một cái túi trong miệng, đang đứng sau lưng Hoàng Chinh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Shopping Trong Sâm Lâm (Hạ)

Ta nhắc lại một lần nữa, ta gọi là Lục Tiên. Mà cha thằng nào dám gọi ta là Chi Chi một lần nữa, ta cùng với hấn liều mạng.”

(Hóa Kỳ Lân yêu cầu tác giả nhấn mạnh)

Hòa Kỳ Lân miệng ngậm cái túi đang đứng phía sau Hoàng Chính, đôi mắt lớn như chuông đồng hip lại lóe ra quang mang nguy hiểm.

“Rống?” Hòa Kỳ Lân buông cái túi trong miệng ra ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Hoàng Chính.

“Nó hỏi ngươi, vừa rồi có phải ngươi gọi nó là Chi Chi không?” Lăng Vân nói: “Có phải thế không?”

Hòa Kỳ Lân lão đại gật đầu, “Là ta gọi.”

Hoàng Chính cứ như vậy gật gật đầu, một giây sau, cả người hắn cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

Ngày hôm nay phiên Sâm Lâm này cực kỳ náo nhiệt, một âm thanh gào thét như heo bị thọc tiết quanh quần phía nam Hải Chi Sâm Lâm. Nhiều năm sau, một vài Dong Bình tung ra tin tức, ở phiên Sâm Lâm này có thể là có Vong Linh quanh quần, để cho rất nhiều Mạo Hiểm Giả phải lùi bước. Những Mạo Hiểm Giả dũng khí hơn người mới dám tiến vào vùng đất này đã phát hiện trên phiên Sâm Lâm rộng rãi có một cái hố hình người sâu khoảng 20m, các Mạo Hiểm Giả rồi rít suy đoán, cái hố kỳ quái này là cửa vào đi thông tới địa ngục chăng...

“Cái này nếu đổi thành tiền, đủ để ta ăn vịt nướng cả đời.” Ai Nhân vuốt bụng.

“Ta muốn có một bộ Hoàng Kim Khôi Giáp do Tinh Kim chế tạo...” Hoàng Chính tỏ vẻ đồng ý.

“Thần a, xin hãy tha thứ cho những kẻ tham lam này, ta có thể kiến tạo cho người một cái thần điện, làm cho quang huy của ngài luôn chiếu sáng nhân gian.” Tuyệt Nhi nhìn chăm chăm vào đồng tinh hạch rơi đầy mặt đất, cảm thán thần linh.

Vì Tiên cũng không thêm đề ý đến hình tượng thực nữ của mình, cả người nhào vào đồng tinh hạch trên mặt đất miệng kêu to: “Của ta! Đây đều là của ta, là lão công tìm đến cho ta! Đây là của ta!”

Lăng Vân cùng Hòa Kỳ Lân hai mắt nhìn nhau, lần đầu tiên hợp tác ăn ý, cả hai bên đều không nói gì.

Cũng khó trách có vài người kích động như thế, dưới mặt đất tinh hạch đủ chủng loại màu sắc chồng lên nhau, đến cả con người trong mắt cũng muốn đổi màu, tinh hạch ở dưới đất ước chừng khoảng bốn năm trăm khối. Ánh mắt mọi người bây giờ giống hệt tên khát cái nhìn thấy xe chó tiền chạy đến chỗ vắng bị lật xe vậy.

“Đem ma trượng của ngươi lại đây cho ta, ta sẽ làm cho ngươi cây trượng mới.” Lăng Vân hướng Vì Tiên nói.

Vì Tiên còn đang kích động chưa kịp hồi phục tinh thần, lập tức lấy Ma Pháp Trượng trong ma pháp bảo ra đưa vào tay Lăng Vân. Lúc rút Ma Pháp Trượng do áo bảo rộng thùng thình mà bị xoắn lên một khoảng, làm cho Lăng Vân thấy được một mảnh da thịt sáng bóng, thậm chí còn tặng cho hắn một ánh mắt mỉa mai phong tình vạn chủng. Dù đã xếp Vì Tiên vào danh sách song tu, nhưng bây giờ vẫn khiến cho thâm tâm Lăng Vân cực kỳ ngứa ngáy muốn làm ngay.

Lăng Vân đem ma trượng của Vì Tiên cầm trong tay, thả ra một tia thần lực bao quanh Ma Pháp Trượng, ở trên đỉnh Ma Pháp Trượng có một khối tinh hạch lớn bằng đầu móng tay màu đỏ hồng, trên viên tinh hạch hơi có những lực lượng ba động phát sinh. Là vật trung gian để phát ra đại lượng ma lực trong cơ thể, Ma Pháp Trượng và pháp khí Tiên gia tuy bất đồng, nhưng đều có cùng đạo lý ấy. Hơn nữa bản thân Ma Pháp Trượng to lớn như thế càng có thể khắc lên không ít trận pháp bên trong, làm cho tinh hạch sinh ra hiệu quả tăng phúc lên gấp nhiều lần, sau đó mới phóng ra.

Lăng Vân suy nghĩ đại khái, quyết định dùng viên tinh hạch của Hóa Diễm Hắc Sư để luyện chế Ma Pháp Trượng.

“Ta có thể hỏi ngươi vài vấn đề không?” Lăng Vân cúi đầu hướng Vì Tiên hỏi.

“Cái gì?” Vì Tiên nhìn Lăng Vân mê muội trầm tư, “Ngươi cứ hỏi.”

Lăng Vân nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Bình thường ngươi mặc Ma Pháp Bảo thì không có mặc nội y bên trong sao?”

oOo

Không ít Mạo Hiểm Giả đang ở khu vực trong Hải Chi Sâm Lâm, chợt thấy phía nam Hải Chi Sâm Lâm lóe lên kim quang mạnh mẽ, cho rằng đó là ma thú gì đó cực kỳ lợi hại, đều nhanh chóng rút lui tránh xa ra khỏi phạm vi Sâm Lâm ấy.

Vài Mạo Hiểm Giả ngơ ngác nhìn một trận pháp cổ quái trước mắt cùng với một đạo hồng sắc quang mang theo sự điều khiển của Lăng Vân bay tới bay lui, biến hóa linh động. Quang hoa như có linh tính, vòng vo vài vòng sau đó đứng trước mặt Lăng Vân. Viên tinh hạch trước mặt lớn bằng nắm tay này chính là của Hóa Diễm Hắc Sư được Lăng Vân dùng Thiên Sát Diễm luyện hóa mà thành, hiện tại viên tinh hạch không còn to như nắm tay, chỉ còn cỡ ngón tay màu hồng hồng.

Ma pháp vũ khí được luyện kim thuật sư luyện chế mà thành, sau đó Ma Pháp Sư lại liên thủ gia trì thêm tính chất ma pháp vĩnh cửu. Tuy nhiên vài người đều chưa từng nhìn thấy cách thức luyện kim thuật, nhưng biết rõ hiện tượng trước mắt tuyệt đối không phải là luyện kim thuật.

“Đem tất cả các ma pháp mà ngươi có thể phóng xuất toàn bộ niệm ra một lần.”

Lăng Vân hai tay hư không điều khiển một đoàn côn màu hồng sắc, một đám tơ màu vàng đenm Vi Tiên và thanh đoàn côn màu hồng liên hệ cùng một chỗ. Vi Tiên nhẹ gạt đầu, cái này thật sự làm cho nàng quá rung động. Ma Pháp Sư tự nhiên rõ ràng cách thức chế tạo trang bị ma pháp, mà cách thức Lăng Vân đang dùng nàng mới chỉ thấy lần đầu, Lăng Vân này còn có bao nhiêu bí mật bị cất giấu vậy?

Nàng lập tức niệm Hỏa hệ thuật pháp từ hỏa điểm sơ cấp Hỏa Cầu Thuật cho đến cao cấp hỏa hệ thuật pháp công kích phạm vi lớn “Lư Tinh Hỏa Vũ” mà nàng mới chỉ miễn cưỡng thi triển được yên lặng niệm xong một lần. Mỗi khi niệm xong một đoạn chú ngữ, đoàn côn hồng sắc khẽ chớp động, hồng sắc càng thêm tiên diễm, đến khi Vi Tiên niệm xong “Lư Tinh Hỏa Vũ” thanh đoàn côn phát ra màu hồng quang, quả thật không thể dùng mắt nhìn thấy.

Lăng Vân nhẹ gạt đầu, nhìn chăm chăm vào thanh đoàn côn màu hồng sắc ngẫm nghĩ một hồi. Dù sao đều là hỏa thuộc tính gì đó, vậy thì phải làm cho hoành tráng một chút. Sau đó từ không gian giới chỉ lấy ra một khóa thượng phẩm Hỏa Tinh, Tinh Thần Sa, một đoạn Trấn Long Mộc.

Đầu tiên hấn dùng Thiên Sát Diễm đem viên thượng phẩm Hỏa Tinh hòa tan thành thể lỏng. Tinh thạch cùng tinh hạch bất đồng chính là, tinh thạch bên trong có chứa năng lượng khổng lồ, mà tinh hạch chỉ có thể phóng đại năng lượng.

Lăng Vân dùng ngón tay điều khiển dịch thể bao trùm lên hồng sắc đoàn côn, trong nháy mắt đem màu hồng chói mắt biến thành màu đỏ sậm, sau đó dùng Tinh Thần Sa trộn đều trát lên khắp bề mặt, lập tức đoàn côn đạt đến độ cứng rắn trước nay chưa từng có. Hấn không ngừng thúc dục Tiên Linh Chi Lực, đem ba loại tài liệu này dung hợp hoàn mỹ nhất, chỉ là tinh hạch cùng Tinh Thần Sa dung hợp khá tốt, còn Hỏa tinh làm cho hấn hao phí một nửa Tiên Linh Chi Lực mới có thể dung hợp thành công.

Vừa lúc đó Lăng Vân đột nhiên giật mình, cảm giác được sự trôi buộ ở khóa kim đan thứ hai bị Triền Hồn Tì bao quanh nói lỏng ra một ít. Điều này làm cho hấn không khỏi mừng rỡ. Lập tức yên lặng vận chuyển chân nguyên kiểm tra thể nội, chỉ thấy một cỗ lam quang không ngừng quay xung quanh khóa kim đan thứ hai bị Triền Hồn Tì quán lại.

Cái lam quang này dị thường quen thuộc, lại nhất thời không nghĩ ra đã từng gặp nó ở đâu...

Quên đi, trước tiên hoàn thành cây ma trượng này đã rồi nói sau. Lập tức vận khởi toàn thân Tiên Linh Chi Lực, quang mang Thiên Sát Diễm trên hai tay đại thịnh, lam hồng quang nóng bỏng kia càng ngày càng mờ đi, không hề chói mắt như lúc trước nữa, cũng không còn đỏ sậm. Màu sắc nhẹ nhàng, tản mát ra ánh sáng nhu hòa. Cả ma trượng đã sơ hiện.

“Huyền kiếm hiện!”

Theo tiếng hét lớn, tinh hạch xung quanh đã tản mát ra hư không lúc trước, giống như có một sức mạnh vô hình dẫn dắt toàn bộ hướng ma trượng bắn tới.

Âm thanh phách phách, bạch bạch bên tai không dứt. Cuối cùng, đoạn Trấn Long Mộc được khắc lên trận pháp tầng phúc, sau đó hai tay đem Trấn Long Mộc và Ma Pháp Trượng hợp lại một chỗ, Trấn Long Mộc vỡ vụn.

Đệ nhất Ma Pháp Trượng cổ quái nhất của Thiên Phong đại lục đã ra đời. Phía trên Ma Pháp Trượng thô to, toàn thân đầy vết lõm hình dạng như viên bi. Trên mặt nổi lên những đường tuyến giống như kinh mạch đem tất cả năng lượng của tinh hạch chuyển lên phía trên.

Không đơn thuần chỉ mình Vi Tiên choáng váng, bốn người khác cũng choáng váng. Chỉ có Hỏa Kỳ Lân nháy nháy mắt ngáp một cái.

Ma Pháp Trượng này không thể không nói là cổ quái. Chiều dài bằng cánh tay người bình thường, trên thân Ma Pháp Trượng được khắc đầy đủ loại tinh hạch, làm cho Ma Pháp Trượng thủy chung luôn bao quanh một tầng quang mang nhàn nhạt, đầu trượng to bằng nắm tay tản mát ra năng lượng ba động khổng lồ, làm cho trái tim Vi Tiên cơ hồ đình chỉ nhịp đập.

Nàng tiến về phía trước, hai tay run rẩy nắm lấy Ma Pháp Trượng, ai biết vừa mới nắm ở trong tay, Ma Pháp Trượng phát ra một âm thanh kim thiết rung trời. Nàng sợ tới mức buông lỏng tay ra.

Ma Pháp Trượng rơi xuống lại cắm vào trong viên đá.

Đây là kiệt tác của Lăng Vân.

Ma Pháp Trượng trộn với Tinh Thần Sa sẽ không có thêm thuộc tính gì. Nó cũng sẽ không xung đột với bất kỳ loại tài liệu nào khác. Điều đặc biệt duy nhất của nó chính là sự sắc bén. Chỉ cần cho thêm một ít Tinh Thần Sa, bất cứ thứ gì cũng đều trở lên sắc bén vô cùng. Chỉ cần không phải là chủ nhân, người bên ngoài đụng vào là bị tổn thương. Còn viên Hỏa Tinh cỡ nắm tay ngoại trừ dung luyện một tầng bên ngoài ra, còn lại thì tạo thành thực thể để nhanh chóng bổ sung lực lượng. Chỉ cần Vi Tiên không sử dụng lực lượng vượt quá trạng thái hiện giờ của Lăng Vân, viên Hỏa Tinh kia đủ để bổ sung toàn bộ năng lượng ma pháp của nàng trong nháy mắt.

Đây tuyệt đối là tới gần có thể đâm, xa có thể phóng ma pháp bắn lên, vũ khí chuyên dụng giết người giết khẩu a.

Ngoại trừ cảm thán vũ khí cường đại ra, Hoàng Chính còn cất dấu trong lòng một câu không dám nói ra, “Mẹ nó cái này như thế nào mà lại giống “thứ kia” đến như vậy???”

Q.1 - Chương 10: Tiểu Đội Thổ Phỉ (Thượng)

"Thần cho ta con mắt màu đen, ta sẽ dùng nó để kiểm kim tệ."

Sau khi nghiệm chứng vụ Hỏa Kỳ Lân giẫm toi tả Hỏa Diễm Hắc Sư dưới chân, Tinh Hạch cũng đã tới tay, ở lại Sâm Lâm cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ăn uống no nê xong, mọi người không biết làm gì, lúc sau đoàn người đành phải cất bước về nhà.

Không khí buổi sáng ở rừng rậm khá là trong lành. Làn gió thoảng qua xen lẫn mùi thực vật và mùi bùn đất có hương vị làm người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần, làm những con buồn ngủ cũng không cánh mà bay. Trong rừng tràn ngập tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu vang, đương nhiên còn kèm theo tiếng cười nói hài hòa của đoàn người, làm cho khu rừng ngập tràn hơi thở ngày mới.

"Vi Tiên, ngươi không biết là cầm cái thứ này cọ qua cọ lại mặt mình, là phi thường bắt nhả sao?" Hoàng Chính đang đi phía trước, quay lại nhìn "hàng nóng" Vi Tiên đang cầm hỏi.

"Có cái gì bất nhả? Đây là lễ vật tốt nhất mà cả đời ta có được đấy."

Vi Tiên lại tiếp tục cầm "hàng nóng" chà đi chà lại mặt mình, hai mắt hàm tình nhìn Lăng Vân.

Lăng Vân lại hắc hắc cười.

"Ta cũng có chút kiến nghị. Vật này phi thường giống một loại bộ phận." Vẫn là tiểu Ái Nhân thành thật, nghĩ cái gì nói cái đó.

"Bộ phận gì?" Vi Tiên tò mò hỏi.

"Là bộ phận đi tiểu."

Ái Nhân thành thực cùng địa tinh hèn hạ, Thú Nhân cường hãn cùng với nhân loại xảo trá đã đi vào danh hiệu. Ái Nhân trời sinh là chiến sĩ, bọn họ có tâm địa thiện lương, họ khinh thường lời nói dối. Trong một đội mạo hiểm đoàn, Ái Nhân là đồng đội đáng tin nhiệm nhất, vô luận phát sinh tình huống gì, những chiếc Xa Luân Chiến Phủ luôn luôn đứng ra đầu tiên.

"Ta cảm thấy được chuyển đi Sâm Lâm lần này thu hoạch lớn nhất chính là gặp được Lăng Vân đại ca, đây là hảo bằng hữu. Lăng Vân ca ca, ngươi khi nào có thể dạy cho ta thần thánh ma pháp?" Tuyết Nhi ở ngoài chịu trách nhiệm chuyển chủ đề.

"Ta có biết cái gì gọi là thần thánh ma pháp đâu." Lăng Vân nhếch miệng: "Cái đó gọi là Nguyên Linh Quy Tâm mà."

"Không có khả năng!" Tiểu mục sư kiên định lắc đầu, một thân thể mềm mại kiêu diễm đi tới nói: "Lăng Vân ca ca, ngươi có phải hay không cảm thấy ta tư chất thấp? Ngươi nói ta phải làm như thế nào mới được đấy?"

"Như vậy mà ngươi cũng nhìn ra..." Lăng Vân có điểm chột dạ: "Ngươi trước tiên hãy trị thương cho Hoắc Ân Tư cho tốt đã, để ta xem tư chất ngươi như thế nào, nói không chừng sẽ truyền thụ cho ngươi..."

"Cứu... Cứu mạng....." Hoắc Ân Tư hiện tại cảm giác hả giận chưa tan, tức giận đã tới.

"Lại nói, lấy thực lực của mấy người các ngươi mà cũng dám chạy loạn trong Sâm Lâm, thuần túy là đi tìm chết mà, nhiệm vụ ngu xuẩn này là ai nhận vậy?"

Lăng Vân sờ sờ bộ da của Hỏa Diễm Hắc Sư dưới móng mình, da của Hỏa Diễm Hắc Sư có năng lực phòng ngự cực cao, hơn nữa màu lông bóng loáng, so với lông của hồ ly còn mềm mại hơn nhiều. Lăng Vân tận dụng tư tưởng "tiết kiệm" của mình đem bộ lông của Hỏa Diễm Hắc Sư xui xẻo này làm cái thảm lót móng, thậm chí nói: "Nếu không có ta ra tay, ta nghĩ các ngươi ngay cả một cái rắm của nó cũng không chịu nổi."

"Xem ra Hỏa Diễm Hắc Sư so với Phượng Hoàng còn ôn nhu hơn a." Hoàng Chính vẻ mặt cười khổ nói: "Ta lấy bản thân ra làm thí nghiệm cho ngươi xem. Gặp Hỏa Diễm Hắc Sư nếu như vận khí của ta tốt nói không chừng có thể chém chết nó, nhưng nếu như gặp phải Phượng Hoàng, vận khí cho dù có tốt đến đâu đi nữa cũng phải nằm xuống."

"Phượng Hoàng ta có nghe nói qua, thịt của nó so với gà quay thì ăn ngon hơn nhiều?" Lăng Vân ngẩng đầu ngẫm lại.

“Chi đùa một chút thôi.” Lăng Vân nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Hoàng Chinh vội vàng nói: “Phượng Hoàng ta chưa từng gặp qua, rất lợi hại phải không?”

“Phượng Hoàng được xưng tụng là bất tử điều. Công kích bình thường của nó đã có uy lực của trung cấp hỏa hệ ma pháp, là ma thú có cấp bậc gần với viên cổ Cự Long nhất, có thể nói nó chính là ma thú có cấp bậc Sử Thi.”

Hoàng Chinh thờ ra một ngưng khẩu khí nói tiếp: “Mà Hòa Diễm Hắc Sư chỉ tương đương với Vương cấp ma thú mà thôi, nó mà đuổi theo người nào, người ấy cũng chỉ có xác định mà thôi.”

“Người thật là không có chí khí.” Lăng Vân đối với lời nói của Hoàng Chinh là cực kỳ khinh thường.

“Người nhìn xem, trên tay người là đang cầm cái gì? Là vật mà lúc lão tử còn trẻ đã dùng qua! Người có biết người ta gọi nó là cái gì không? Ý Thiên Kiếm! Người bình thường đừng nói là cầm, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi thọ nguyên đã tăng mười năm rồi. Người hiện tại đang cầm Ý Thiên Kiếm mà lại ăn nói ư rư như vậy sao? Nếu thật sự không được, không phải còn có ta sao? Còn có Chi Chi? Chúng ta muốn uống cái gì, Phượng Hoàng còn không phải là bưng ra phục vụ chúng ta sao!”

“Đừng rồi, ta quên mất là người rất biến thái. ... Bất qua. ...” Thấy Hoàng Chinh còn muốn nói điều gì đó, Lăng Vân lập tức ngắt lời: “Không phải ta nói người, người có biết thứ trọng yếu nhất của cường giả là gì không? Là dũng khí, dũng khí dám đối mặt hết thảy mọi thứ, cùng với ý chí và lòng tự tin kiên định! Có những thứ đó mới có thể xưng là anh hùng được, người hiểu chứ?”

Đang lúc Lăng Vân đang muốn tiếp tục tẩy não cho Hoàng Chinh, hán đột nhiên dừng lại, nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng, ánh mắt hướng phía trước nhìn. Tại hướng Lăng Vân đang nhìn, mấy chục thân ảnh rất nhanh đã tiếp cận bọn họ, trong rừng mặc dù ánh sáng không đầy đủ, có chút hôn ám. Hoàng Chinh đang bị Lăng Vân giáo huấn, tâm tình rất khó chịu, chợt nghe thấy phía trước có tiếng la vang, một đám đại hán quần áo đủ loại từ trong rừng nhảy ra, động tác nhanh chóng bao vây xung quanh tiểu đội mạo hiểm.

Đám người kia tổng cộng có mười bảy người, mỗi người thân cao cũng không quá một thước. Lại còn ăn mặc trang bị không đồng đều, khô giáp một nửa, bỏ y một nửa, vũ khí cũng đủ loại, thoát nhìn tên đầu lĩnh cầm một cây sắt giống như trường thương, trên lưng còn mọc thêm một bản mã đao. Mà trang bị kém cỏi nhất là một đại hán trong tay cầm một cây gỗ thô khảm đầy đinh bên trên.

“Bọn chúng hình như là cường đạo.” Tuyết Nhi nhìn bọn hán tử đủ loại này suy đoán mà nói.

“Cường đạo?” Lăng Vân hứng thú bước tới: “Các người là muốn tới cướp tiền?”

Tuyết Nhi thích núp ở trong lồng ngực Lăng Vân không nhúc nhích, Hoàng Chinh đang chọn chỗ để ra tay, Vi Tiên vẫn như cũ ôm “Hàng nóng” của mình nhưng mắt vẫn hướng Lăng Vân không ngừng mà tung mị nhãn. Lăng Vân nhớ tới bộ “Thủy Hử” mà hắn đã từng đọc qua, cường đạo đều bị buộc vào rừng làm cướp a (DG - Cường đạo và cướp có gì khác nhau nhỉ?)... ngăn ngừa hơn mười hơi thở, hơn mười tên cường đạo đã đi tới trước mặt năm người.

Trong đó có đại hán giống như thủ lĩnh, cẩn thận đánh giá năm người, khi ánh mắt nhìn thấy tuyệt thế dung nhan của Vi Tiên và Tuyết Nhi, lập tức thần hồn điên đảo, nhìn hình dáng “hàng khủng” Vi Tiên đang cầm trên tay, mà bọn cường đạo tí nữa cầm mặt xuống đất.

“Các vị, các người nhiều người đến nơi này như vậy, không phải là bởi vì ngưỡng mộ chúng ta mà cố ý đến đón tiếp đó chứ?” Lăng Vân hai tay ôm quyền.

Tựa hồ bị tiếng nói Lăng Vân làm cho bừng tỉnh, tên thủ lĩnh cao giọng nói:

“Chúng ta là Hóa Điều Cường Đạo đoàn! Tiểu tử, muốn sống hãy để những thứ đáng giá trên người và hai nữ nhân kia lại.”

“Các người thật cũng là quá nghiệp dư! Phải nói như thế này: ‘Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua nơi này, hãy nộp tiền mại lộ.’ Thiên cô danh ngôn như vậy mới đúng chứ! Thật là khiến ta thất vọng quá đi!” Lăng Vân bắt đầu dī lắc đầu.

Bọn cường đạo hiển nhiên không ngờ rằng người bị cướp lại còn trấn định như thế, trong lúc nhất thời đều biểu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Người quản được sao! Chúng ta cướp bóc không có quan hệ với người? Ta cho người biết, đừng có làm ra vẻ bề trên, nếu không cũng không có kết cục tốt đâu, kém nhất cũng là đời sống thực vật!”

“Thế thì nhanh lên!” Hoàng Chinh tay hướng bên cạnh, làm ra bộ dáng nhường lối: “Ta cùng bọn họ không quen biết.”

“Ta kiến nghị các người đừng nên làm như vậy.” Lăng Vân cũng điều khiển Hòa Kỳ Lân tránh đường.

“ị iêu ần ết ! ờ, a ới ấ ời!” Tiểu Ái Nhân vác theo cây búa hướng Vi Tiên chỉ vào, Ái Nhân thành thực làm cho hắn phải trả giá, một thân quần áo bị đốt sập thành vệt quay uất ức nói.

“Tên Ái Nhân này đang nói cái gì?” Tên đầu lĩnh chỉ vào Ái Nhân có bộ dạng vô cùng thô thâm hỏi:

“Người nói gì? Có thể hay không nói rõ ràng chút!”

“Không rõ lắm.” Lăng Vân nhún vai, mở miệng nói chuyện cùng với bọn cường đạo:

“Chúng ta cùng không quen nàng, người cứ cướp đi, cái pháp trượng đó rất đáng tiền đây.”

Nghe xong lời Lăng Vân nói, ánh mắt tên thủ lĩnh cường đạo một lần nữa rơi xuống cây pháp trượng trên tay Vi Tiên. Đỉnh cây pháp trượng được khảm một viên tinh hạch màu hồng lớn như nắm tay, toàn thân pháp trượng được khảm đầy loại Tinh Hạch phát ra ánh sáng hoàng kim khiến người ta nhìn mà nhỏ dãi. Cho dù không tính Tinh Hạch, chỉ riêng cây pháp trượng này thôi thì giá trị cũng rất xa xỉ rồi.

“Nữ nhân kia! Giao cây gậy kia ra đây!” Thủ lĩnh thổ phỉ hướng Vi Tiên hô một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Tiểu Đội Thổ Phỉ (Hạ)

Nói tóm lại, không cần phải liều mạng ăn đòn mới mở ra cánh cửa địa ngục.

Đang chìm đắm trong hạnh phúc và sung sướng, Vi Tiên liền bị tiếng hô này đánh thức. Nàng nhìn thấy thủ lĩnh cường đạo như hung thần ác sát đang nhìn mình, có điểm ngậy người.

“Ma pháp sư kia, mau đưa cây gậy của ngươi cho ta!” Thủ lĩnh cường đạo lặp lại một lần nữa.

Lăng Vân nhin cười, Tuyết Nhi cũng nhin không được, cười xì một tiếng.

“Cái này gọi là ma pháp trượng.” Hoàng Chinh thiện ý mở miệng nhắc nhở.

“Ma pháp trượng? Chẳng lẽ ta lại không biết đó là ma pháp trượng!?” Thủ lĩnh cường đạo trên mặt có điểm không nhin được.

Vi Tiên lúc này mới minh bạch tình cảnh lúc này là mình đang gặp cường đạo. Nàng mỉm cười tủm tỉm nhìn thủ lĩnh cường đạo đang tỏ ra uy mãnh kia, nói:

“Ngươi biết rõ ta là ma pháp sư, còn dám đến cướp đồ của ta?”

Thủ lĩnh cường đạo ha ha ha cười to ba tiếng :

“Là ngươi cũng biết, ma pháp sư cận chiến không có chiến sĩ bảo vệ, sẽ bị chiến sĩ giết chết ngay lập tức! Hiện tại chúng ta có mười mấy người vây quanh ngươi, ngươi có thể thoát sao?”

“Không có chiến sĩ bảo vệ ta? Ngươi mở to mắt ra mà nhìn đây là cái gì?”

Vi Tiên nâng cái miệng xinh đẹp nhỏ nhắn nói, một tay hướng Lăng Vân mười phần lưu mabên cạnh nh, Hoàng Chinh khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng cùng Ai Nhân bộ dáng vô cùng thâm trầm.

“Mắt như cái lỗ ít.” Hoàng Chinh cười hắc hắc.

“Thúi lắm!” Thủ lĩnh cường đạo cả giận nói:

“Dám trêu chọc lão tử! Còn chưa có chịu qua sự tàn nhẫn của dân giang hồ chúng ta hả! Anh em đâu, chuẩn bị ngựa, giờ thương lên!”

“Lão đại, chúng ta đâu có ngựa!” Một tên tiểu nhân đứng bên cạnh thủ lĩnh nói nhỏ.

“Tự mà nghĩ đi!” Thủ lĩnh cường đạo sắp tiếp cận đến biên giới bị tức chết.

Một tên cường đạo vội vàng cúi xuống để cho tên thủ lĩnh cười lên cổ mình, hai người chất cùng một chỗ so với pháp sư vẫn còn thấp chứ nói gì đến tên có khuynh hướng bạo lực mười phần như Hoàng Chinh. Lại có một tên lâu la khác vội vàng đem tới một cây trường mâu đặt vào trong tay thủ lĩnh. Nói là trường mâu, thật ra là so với tỉ lệ của tên tiểu Ai Nhân thôi, trong mắt vài người, cây trường mâu này so với cây châm cài tóc cũng không lớn hơn là bao. Đừng xem hán một tay cầm trường mâu, một tay cầm tấm chắn mà lầm tưởng, đúng là nửa điểm uy phong cũng không có, nhìn nó không khác gì tên bù nhìn giữ ruộng dưa.

Lăng Vân cười ha ha:

“Ngươi nếu như đứng ngoài ruộng, không biết có thể dọa được mấy con chim đây!”

Thủ lĩnh cường đạo tức sùi bọt mép:

“Ngươi... Ngươi... Ngươi dám nói ta dọa không nổi mấy con chim! Ngươi sẽ hối hận! Ngươi đâu tới đây! Mau thả con Anh Vũ (con vẹt) trong lồng ra cho ta!”

Bọn thủ hạ vội vàng làm theo. Cửa lồng chim vừa mở, con vẹt hướng đầu thủ lĩnh cường đạo bay tới hứng phần kêu:

“Hoan nghênh quang lâm – Hoan nghênh quang lâm.”

Thủ lĩnh cường đạo tức xì khói tím con vẹt trên đầu mắng:

“Cút! Đừng có ở trên đầu ta mà ồn ào!”

Con vẹt một bên vỗ cánh bảo trì thăng bằng, một bên kêu:

“Muốn hút thuốc lá không! Muốn hút thuốc lá không!”

Thủ lĩnh cường đạo cầm trường mâu lên chọc:

“Tên bại hoại, ngươi cút ngay xuống cho ta!”

Con vẹt né trái tránh phải, hai cánh vỗ càng hưng phấn, vẫn không ngừng hét lên:

“Muốn sống sung sướng sao! Muốn sống sung sướng sao!”

Tràng cảnh náo nhiệt này trong lúc nhất thời còn chưa ngừng lại, trường mâu loạn vũ, bụi đất tung bay, “lông chim” đầy trời.

Phốc... huyết quang tóe hiện, con vẹt không có việc gì, thủ lĩnh cường đạo lỡ tai lại bị mổ một lỗ.

Con vẹt lại đứng trên đầu của hắn, miệng vẫn không nhả rời:

“Bán si giấy vệ sinh đây! Bán si giấy vệ sinh đây!”

Lăng Vân cười đến nỗi cơ hồ bụng muốn co thắt lại, ôm bụng ghé trên lưng Hòa Kỳ Lân thở dốc.

Lăng Vân cười mà khuôn mặt vẫn vẹo thống khổ, chỉ vào thủ lĩnh cường đạo:

“Khó trách, khó trách các người so với Ải Nhân còn khó nhìn hơn, mũi ưng, miệng con cóc, chân ngắn ngắn, người ngu ngốc, trí thông minh dừng lại ở hai, ba tuổi, đầu rất lớn nhưng cứ như bị nhúng nước.”

“Đáng giận!”

Thủ lĩnh cường đạo đã triệt để bạo nộ rồi:

“Đem cây gậy trong tay ngươi giao ra đây!”

“Ghe tòm!”

Vi Tiên cũng sinh khí:

“Ta hiện tại bị cường đạo cướp bóc, mau tới cứu ta!”

Không đợi vài người Lăng Vân có phản ứng, thủ lĩnh cường đạo việc trước hết là tin vào lời nói dối đầy thiện ý của Lăng Vân. Mắt nhìn cây gậy khám đầy bảo thạch, đôi tay tà ác hướng cô nàng ma pháp sư đưa tới.

Lăng Vân che đôi mắt to đáng yêu của Tuyết Nhi lại, ở trên ngực Tuyết Nhi vạch lên chữ thập.

“Chúng ta thật sự không đi giúp Vi Tiên sao?”

Tuyết Nhi hướng bên tai Lăng Vân nhỏ giọng nói:

“Vi Tiên thân thể rất yếu, cận chiến rất bất lợi.”

“Không cần giúp nàg.” Lăng Vân về mặt thống khổ, hần đang cố nặn cười.

“Thật sự không cần lo?” Tuyết Nhi có chút lo lắng, tiểu cô nương này tâm địa rất thiện lương a.

“Ngươi hẳn là nên lo lắng cho bọn cường đạo không bị trọng thương đi!” Hoàng Chinh nghe được Tuyết Nhi cùng Lăng Vân nói chuyện, nhìn bên cạnh có ví dụ sống là tiểu Ái Nhân thành thật bây giờ nói chuyện còn không rõ, trừ bên ngoài bị lửa thiêu tán loạn ra, quan trọng là bị cây gậy đó đập cho răng rơi đầy đất + sao bay đầy đầu. Đấy đã là Vi Tiên hạ thủ lưu tình rồi, nếu cô nàng này động ác tâm, có thể dùng thần binh lợi nhận đi mất xa cho hẳn cũng nên... Ma pháp trượng cũng có thể chọc cho Ái Nhân máu tươi chảy ròng ròng sao?

Một viên Tinh Hạch hóa hệ ma thú Vương cấp, còn cộng thêm vô số tiểu Tinh Hạch linh tinh, được Lăng Vân dùng ma pháp trận liên hoàn khảm lên, kết quả như vậy, vô luận là Vi Tiên sử dụng bất luận cái ma pháp gì đều được bổ sung thêm thuộc tính của những Tinh Hạch này.

Dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói, chính là toàn hệ thuộc tính ma pháp. Mà trình độ cải tiến vũ khí tên lưu manh Lăng Vân này tuyệt đối không dùng ở cấp độ như bây giờ.

Được Vi Tiên kiểm nghiệm nhiều lần, rút cuộc có thể thuận phục vận dụng ma lực vào các viên Tinh Hạch trên ma pháp trượng. Cái ý nghĩa này là chỉ cần ma lực trong khối hỏa tinh thạch không tiêu hao sạch sẽ, như vậy Vi Tiên sẽ không bao giờ bị cạn kiệt ma lực. Nếu như dựa theo cấp thấp nhất của Tiểu Hỏa cầu mà nói, viên tinh thạch này chứa đựng số lượng ma pháp cực lớn đủ để cho Vi Tiên sử dụng đến 97 tuổi, chính là đánh liên tục không ngừng nghỉ xả hơi, bằng không thì dùng cả đời cũng xài cũng không hết.

Đối mặt với thủ lĩnh cường đạo khiêu khích, Vi Tiên vẫn bảo trì phong độ thực nữ, chỉ đưa tay bắn ra hàng loạt chuỗi Tiểu Hỏa cầu, cái này là nàng ra tay rất nhẹ nhàng rồi, một tiếng rít chói tai theo đỉnh ma trượng phát ra, Tiểu Hỏa cầu đột nhiên phun trào giống như chùm laser, bắn xẹt qua da đầu thủ lĩnh cường đạo, thủ lĩnh cường đạo da đầu tê dại. Tiểu Hỏa cầu thể đi vẫn chưa hết, bắn thẳng vào sâu trong rừng, ầm ầm một hồi vang lên, hơn mười cây đại thụ đều bị cắt ngang, đổ ngã đầy đất, lá khô bay đầy trời, bụi đất tứ tung.

Tiểu Hỏa cầu, trong tất cả các ma pháp có thể nói là đẳng cấp thấp nhất, tiêu hao ít nhất, khó khăn thấp nhất so với quang ma pháp, được không ít nông dân dùng để châm lửa.

Một chiêu này của Vi Tiên, đem thực lực mạnh mẽ mà mờ ảo biểu hiện ra.

Biểu hiện xong Tiểu Hỏa cầu, Vi Tiên cười hi hi nhìn thủ lĩnh cường đạo đang đứng đờ ra tại chỗ.

Chúng cường đạo sớm đã bị dọa cho toàn thân phát run không dám nhúc nhích, da đầu thủ lĩnh cường đạo bị tia hồng sắc Tiểu Hỏa cầu xẹt qua làm cho chân bụng run lên không ngừng, thiếu một ít nữa là ra quần...

“Các ngươi không có tí chuyên nghiệp gì cả...” Lăng Vân ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân bộ dáng như chỉ điểm giang sơn.

“Đại hiệp! Là chúng ta có mắt không trông! Ngươi xem, chúng ta đều là một đám thương dân chạy nạn, tha thứ cho chúng ta đi!” Thủ lĩnh cường đạo làm sao còn dám chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp, bộ dạng cơ hồ muốn khóc lên.

“Dân chạy nạn?”

Hoàng Chinh chợt giống như nhớ tới cái gì đó hỏi:

“Các ngươi là từ Tinh Hàn tới? Vậy các ngươi hẳn là Khoát Tư Bi Ái Nhân.”

Chúng cường đạo liên tục không ngừng gật đầu.

“Chả trách...”

Hoàng Chinh sờ sờ cằm:

“Các ngươi như thế nào lại đi làm cường đạo?”

“Không có biện pháp a!”

Thủ lĩnh cường đạo khóc không ra nước mắt:

“Chiến tranh đã hủy diệt nhà cửa của chúng ta, đã không còn ruộng đồng, không thể trồng hoa màu, thời gian qua không việc gì làm, quan viên địa phương lại không phát lương thực, chúng ta đều bị đói bụng đến không còn biện pháp, mới nghĩ đến cái sự tình này, thỉnh các vị giờ cao đánh khề tha cho chúng ta đi!”

“Nguyên lai là kiếm chức cường đạo. Thảo nào lại nghiệp dư như vậy...”

Lăng Vân cười hắc hắc, nhảy khỏi lưng Hỏa Kỳ Lân chạy tới mỉm cười ôm vai Vi Tiên:

“Nhân gia cũng không dễ dàng bỏ qua đi.”

“Nguyện mang ánh sáng của thần chiếu rọi trên các ngươi (Amen).”

Tiểu mục sư ở trước ngực khoa tay múa chân một hồi, vài cường đạo như được đại xá vội vàng tháo chạy, nháy mắt không còn nhìn thấy bóng người nào.

“Đầu năm nay, làm người thật khó a.” Hoàng Chính thở dài.

“Tĩnh Hàn là cái địa phương nào? Ngay cả Vi Tiên nghe đến cũng trở lên lương thiện là sao?” Lăng Vân có điểm hiếu kỳ.

“Ta bình thường không thiện lương sao?” Vi Tiên mặt trắng không còn chút màu liếc nhìn Lăng Vân, Lăng Vân cười hắc hắc không trả lời.

“Tĩnh Hàn là biên cảnh thuộc khu vực của Đế Quốc, diện tích chỉ có hơn 10 vạn. Nhưng lại sản xuất ký ức thủy tinh ở bên trong các loại ma pháp thủy tinh, thậm chí ở những đường hầm bị thiêu đốt người ta còn phát hiện những mỏ Tinh Kim lớn nữa.”

Hoàng Chính ngẩng đầu nghĩ nghĩ nói:

“Cái chỗ này sở dĩ thường xuyên xảy ra chiến tranh là bởi vì ở đây là giao giới giữa ba quốc gia, hơn nữa còn cách Thú Nhân quốc có hai ngày lộ trình. Như vậy, khi khai chiến, các quốc gia đều mang chiến trường bày ra ở Khắc Lý Đặc, không có một người nào, không có một quốc gia nào nguyện ý đem chiến trường bày ra ở nhà mình.”

“Nơi này còn chưa có phân chi rõ ràng sao?”

Lăng Vân có điểm hiếu kỳ, hơn 10 vạn km² thổ địa, tăng thêm các loại sản xuất kim trúc quý giá, nghĩ như thế nào nơi này cũng là một khối thịt béo.

Dù không đồng, cũng sẽ không luân lạc tới tình trạng không ai quản lý.

“Có, Tĩnh Hàn là thuộc về quốc gia của ta, nhưng hoàng đế bệ hạ không hề phái quan viên đến quản, đoán chừng có lẽ cũng có phái người đi, nhưng chỗ kia căn bản không quản được.”

Hoàng Chính có chút cảm than:

“Đáng tiếc.”

“Ngươi tiếc cái gì? Chỗ kia cũng không phải của ngươi.” Lăng Vân khó hiểu.

“Ngươi biết chỗ kia vì cái gì gọi là Tĩnh Hàn không?”

Hoàng Chính cười đến thâm đặng:

“Đoán được, ngươi cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc.”

“Không biết.”

Lăng Vân thành thật hiếm thấy, lắc đầu:

“Ngươi nói xem.”

“Trên thổ địa Tĩnh Hàn có Kim Chúc quý giá, thủy tinh rất thừa thớt, cũng chính là vô số kim tệ a.”

Hoàng Chính suy nghĩ một chút, Tĩnh Hàn là chỗ tốt, nhưng tiền tài nhiều cũng là có tội a.

“Ngươi nói, có đáng tiếc không?”

“Không có cảm giác gì quá lớn.” Lăng Vân nhún vai.

“Tĩnh tướng, nữ nhân ở Tĩnh Hàn xinh đẹp mê người như những vì sao mai, mà mỹ nữ mê người này giống như biển rộng mênh mông, có rất nhiều đấy.”

Hoàng Chính cười hắc hắc:

“Đáng tiếc không?”

“F*ck, là ả?”

Lăng Vân vẻ mặt đầy căm phẫn:

“Đối với loại người này, nên đá ra trước mặt mọi người, để cho vạn người chà đạp.”

“Ta cũng không biết, nếu ngươi có hứng thú, có thể đi hỏi một chút Uy Liêm viện trưởng, việc này phỏng chừng chỉ có hắn mới rõ ràng.”

Hoàng Chinh nói ra.

“Uy Liêm viện trưởng là ai?”

“Là hiệu trưởng trường học của ta.”

“Tuyệt Nhi, ta cho ngươi biết một bí mật.” Lăng Vân vỗ vỗ tiểu mỹ nhân đang nằm ở trong lòng ngực mình, Tuyệt Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt to xinh đẹp nhìn Lăng Vân.

“Hoàng Chinh a, thật ra cộng lộng của ngươi còn chưa dài bằng học sinh ban sơ...”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Bạo Phong Thành

Một ngày tươi đẹp lại đến.

Trên đường phố Bạo Phong Thành.

Hoàng Chinh với tư cách đội trưởng, hẳn hiện giờ đang cảm thấy buồn vui lẫn lộn. Đội hãn ban đầu bao gồm hai chiến sĩ, một ma pháp sư, một mục sư, bây giờ đã biến thành một chiến sĩ, một nhà giàu mới nổi, một người mẫu quần áo hợp một cùng một thành trì chiến tranh. Một tổ hợp như vậy đi trên đường cái Bạo Phong Thành thật sự quá gây chú ý.

Vì Tiên hiện tại ánh lên sắc kim quang toàn thân. Vài ngày đi lại trong rừng rậm, thu hoạch của nàng có chút dồi dào thêm. Trên đầu nàng giờ đang gắn một cái trâm mà theo Lăng Vân nó được gọi là Bàn Long Noãn Ngọc Trâm. Địa Long Châu nàng đang đeo trên cổ hiện giờ là thành quả của việc nàng dùng một con gà quay trao đổi với Hòa Kỳ Lân mà có. Ma pháp trường trên tay quả thực ở ngoài ba dặm vẫn có thể thấy nó tỏa ra ánh kim quang sáng lạng. Dù thứ đồ vật đeo đầy người thế kia làm sao không khiến kẻ khác GATO (ghen ăn tức ở) cơ chứ, không còn dùng từ ngữ nhà giàu mới nổi để hình dung nữa rồi.

Vốn tiểu mục sư tâm địa thiện lương không có chú ý đến cách ăn mặc, dưới sự khuyến khích của Lăng Vân đã thay bộ áo mục sư ra, mặc vào một bộ y phục bó sát người, nâng cao bộ ngực lên, thoát nhìn rất đẹp mắt.

Hoắc Ân Tư là một ái nhân, là một Ái Nhân chính gốc, mặc dù đã cầm một cái búa, mặc khôi giáp tinh cương, nhưng lại vẫn nghĩ rằng, anh hùng thật sự phải là người mình đây vũ khí đi khắp thế giới lang bạt. Nên hẳn thấy cái tiệm vũ khí gì là xông vào làm một vòng, hiện giờ toàn thân chỗ nào cũng là vũ khí rồi.

Hoàng Chinh một mình lẻ loi đi ở phía sau, i sì như đứa con ghê vậy.

“Nhân sinh a nhân sinh a.” Nhìn Hòa Kỳ Lân đang đi bên cạnh, Hoàng Chinh không khỏi cảm khái ngàn vạn lần, thực sự là không đánh không quen mà, cũng chỉ có tiểu tử ngươi mới có thể so sánh mà thôi, còn chưa đến lượt ta. Hòa Kỳ Lân kêu một tiếng, cũng không biết là nó có nghe hiểu hay không.

“Tránh ra! Tránh ra! Xe Ti Ti Mã từ tước tới! Thứ dân đen các ngươi, đều tránh ra cho ta!” Giữa lúc Hoàng Chinh đang cảm khái, một trận hô hào phía trước cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Vài người ngẩng đầu lên nhìn, bốn con tuần mã màu trắng kéo theo một chiếc xe ngựa khảm viền vàng, trên đường cái làm rung động làn người, người người đều lo chạy trốn khắp nơi, hải tử khóc lóc gọi mẹ, người bán hàng rong vừa thu dọn quán vừa luôn mồm chửi.

Tứ kỵ dàn hàng kéo xe khiến cho đường cái vốn rộng rãi, giờ chật hẹp hẳn đi. Con đường này vốn cũng chỉ đủ cho 6 con ngựa chạy song song mà thôi.

Xe ngựa khảm viền vàng chạm khắc một con thần lân đang thè lưỡi, phối hợp cùng bốn con tuần mã trắng, khiến người ta cảm giác chẳng ra cái thể thống gì cả.

“Tránh ra! Tránh ra! Xe Ti Ni Mã từ tước tới! Thứ dân đen các ngươi, đều tránh ra cho ta!” Bởi xe tốc độ của xe ngựa cũng không tính là chậm, phu xe kia vừa vung roi xua đuổi đoàn người, một lúc đã đến trước mặt Lăng Vân.

“Tên kia điếc hay sao? Đây là xe của Ti Ni Mã từ tước! Còn không mau tránh ra!”

"Kháp Tử Nhĩ? Cái thứ đồ chơi gì vậy?" Lăng Vân đang trái ôm phải ấp, bỗng nhiên nghe có người gọi Kháp Tử Nhĩ. Không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

"Dân đen!Cút ngay!" Phu xe kia thấy một tên nam nhân đang trái ôm phải ấp chắn trước xe, liền vung roi ngựa lên.

Từ lúc tu luyện điển tịch Huyền Kiếm Tông đến nay, Lăng Vân thực lực tại các thời kì đều tính là dị thường cường hãn. Mặc dù không phải là cường giả đỉnh cao , nhưng cũng được tính là ở trên mây lão cự đầu rồi. Không phải thế thì sao có thể mỗi ngày đều thoải mái đi rình xem tiên nữ tắm mà còn có thể lạng lẹ trốn đi được? Trước đây cũng chỉ có hần khi dễ người khác, cho tới bây giờ cũng chưa có ai dám khi dễ hần.

"Thằng này không phải đầu có sòi đấy chứ?" Lăng Vân đưa ra một ngón tay, chiếc roi ngựa đã bị cắt thành 2 đoạn. Năm đó rình xem Cửu Thiên huyền nữ tắm người ta cũng đồng dạng dùng Thiên Lô Địa Cực Tiên đuổi theo quát hần cũng chưa khiến thân thể hần mảy may sơ xảy gì, nói gì đến chiếc roi ngựa phổ thông chả khác gì đồ chơi này.

Phu xe trong thành hoành hành đã thành thói quen, cũng chưa có người nào dám phản kháng, nhất thời ngẩn người.

"Là ai chắn trước mặt bốn tước?" Lúc này rèm xe được nhấc lên, đi ra là một người đàn ông trẻ tuổi.

"Ah! Hai vị tiểu thư xinh đẹp, được nhìn thấy các ngươì quả thực là vinh hạnh của ta!"

Ánh mắt nam nhân trực tiếp bỏ qua không thèm nhìn đến Lăng Vân, một mắt rơi trên người tiểu thư nhà giàu mới nổi, một mắt trên ngực tiểu thư mặc trang phục như người mẫu kia.

"Hần nói cái gì vậy? Tên điên?" Lăng Vân quay đầu nhìn về phía người tương đối bình thường nhất trong đội ngũ Hoàng Chinh. Hoàng Chinh hai tay chia ra, biết là mình không thể tránh được rồi.

"Hai vị tiểu thư cao quý, sự mỹ lệ của các ngươì đủ để rọi sáng bầu trời! Ta là bốn thành chủ Ti Ni Mã tử tước” Hoàng Chinh nói.(đoạn này HC phiên dịch)

"Hai vị tiểu thư cao quý, sự mỹ lệ của các ngươì đủ để rọi sáng bầu trời! Ta là bốn thành chủ Ti Ni Mã tử tước" Kháp Tử Nhĩ đối với Vi Tiên toàn thân đầy tình hạch hạ thấp người.

"Gặp phải tiểu thư xinh đẹp như nàng, đây quả là ý chỉ của thần, ta tin chắc chắn đây là duyên phận chúng ta." Hoàng Chinh nói tiếp.

"Gặp phải tiểu thư xinh đẹp như nàng, đây quả là ý chỉ của thần, ta tin chắc chắn đây là duyên phận chúng ta." Kháp Tử Nhĩ tử tước đại nhân đứng thẳng người, hướng Tuyết Nhi cùng Vi Tiên vờn tay đang đeo bao tay màu trắng ra.

"Không biết ta có vinh hạnh được biết phương danh các của vị tiểu thư hay không, chúng sẽ luôn khắc sâu vào tâm trí ta." Hoàng Chinh nói tiếp đi.

"Không biết ta có vinh hạnh được biết phương danh các của vị tiểu thư hay không, chúng sẽ luôn khắc sâu vào tâm trí ta." Tử tước đại nhân nhìn ba mỹ nữ, ánh mắt Vi Tiên trực tiếp đi qua thân thể của hần, nhìn vào kiến trúc hùng vĩ phía sau, Tuyết Nhi nhìn chăm chăm Lăng Vân về mặt si mê. Trên cơ bản không có ai chú ý tới sự tồn tại của hần.

"Xin tha thứ cho sự mạo muội của ta, phương danh của các vị tiểu thư không thể nói tùy tiện cho người xa lạ được? Ta muốn biết liệu ta có vinh hạnh thỉnh mấy vị đi dùng bữa tại ven hồ Phong Diệp không đây?" Hoàng Chinh nhìn Lăng Vân, lờm một chút miệng nói."Người này một điểm tiến bộ cũng không có, một câu cuối cùng nhất định sẽ là như vậy."

"Xin tha thứ cho sự mạo muội của ta, phương danh của các vị tiểu thư không thể nói tùy tiện cho người xa lạ được? Ta muốn biết liệu ta có vinh hạnh thỉnh mấy vị đi dùng bữa tại ven hồ Phong Diệp không đây?" Kháp Tử Nhĩ tử tước đại nhân có chút xấu hổ nói.

Lăng Vân cuối cùng cũng không nhịn được cười. Vỗ vỗ vai Hoàng Chinh cười nói: "Giới quá vậy, ngươì làm sao biết được hần nói gì thế?"

Hoàng Chinh về mặt bất đắc dĩ nói: "Ồ trong học việc, ta ngày nào cũng nghe qua ba lần, ta cũng có muốn đoán đâu, cái này thực sự quá nhàm chán mà."

Kháp Tử Nhĩ tử tước lúc này đã nhìn thấy Hoàng Chinh, hần hướng hai cái mỹ nữ khẽ khom người, hướng Hoàng Chinh đi qua, mang theo tiếng gió phàn phật tạo ra bởi vạt áo, quả ngọt mận mả. Lăng Vân nghiêng mắt liếc nhìn hần, cùng với mấy mỹ nữ hướng phía trước đi tới

"Chà! Đây không phải binh dân chiến sĩ Hoàng Chinh à." tử tước đại nhân về mặt ti tiện cười: "Thế nào, lấy được máu của Hóa Diễm Hắc Sư chưa?"

"Thật khiến cho ngài thất vọng rồi." Hoàng Chinh nhún nhún vai: "Chúng ta không chỉ lấy được máu của Hảo Diễm Hắc Sư, ngay cả tinh hạch Hóa Diễm Hắc Sư cũng đã cầm trong tay rồi đây."

"Cái gì cơ. . . Các ngươì không chỉ lấy được máu, lại còn giết một con Hóa Diễm Hắc Sư." Kháp Tử Nhĩ tử tước đại nhân mặt mỉm cười, "Ta cảm thấy ngươì hần là nên đi gặp bác sĩ đi. Bệnh nặng rồi đấy.

Hoàng Chinh lắc lắc đầu, không nán ná ở lại đôi co với khuôn mặt đầy dâm loạn này nữa, đuổi theo đội ngũ phía trước.

"Đừng đi đừng đi, mọi người mau đến xem! Nơi này có người điên!" Kháp Tử Nhĩ gào to, đuổi theo Hoàng Chinh lôi kéo y phục hần. Vừa cùng ngón tay chỉ vào người Lăng Vân "Nhìn xem hai nam nhân này đã làm những việc dơ bẩn gì đi!"

Nghe thấy Kháp Từ Nhĩ từ tước đại nhân hét lớn, Hoàng Chính chấn động toàn thân, bức xúc khó tả. Làm cho từ tước đại nhân vui sướng, cho là mình như thể thuận miệng dĩ nhiên lại đoán đúng, hô hào càng thêm hăng say.

"Đều đến xem đều đến xem! Hai nam nhân cùng nhau làm bậy a! Mấy nữ nhân này thật ra là nam nhân giả trang!" Từ tước đại nhân kêu một, hai tay vòng thành cái loa tiếp tục kêu.

"Ta. . ." Hoàng Chính vỗ vỗ bả vai hấn, muốn nói lại thôi.

"Cái gì?" Kháp Từ Nhĩ quay đầu nhìn đi Hoàng Chính. "Người muốn bảo ta đừng đoán hả."

"Ta là muốn nói, ta rất đồng tình với người. Thật sự rất đồng tình." Hoàng Chính vỗ vỗ vai Kháp Từ Nhĩ, thờ dài một tiếng. Hỏa Kỳ Lân ở bên cạnh hấn ngẩng đầu nhìn xem người nam nhân này, cũng theo thờ dài một tiếng.

"Hi vọng ngày mai ta còn có thể nhìn thấy người còn hoàn chỉnh."

"Người có ý gì?" Kháp Từ Nhĩ sừng sờ. "Ở trong cái thành phố này. Chẳng lẽ còn có ai có thể gây tổn thương cho ta sao? Chẳng lẽ còn không biết nhà ta có một đại ma pháp sư cùng một đại kiếm sĩ đài lĩnh hộ vệ đoàn sao?"

"Kỳ thực ngu ngốc cũng là một loại hạnh phúc." Hoắc Ân Tư về mặt nghiêm túc vỗ vỗ chân từ tước đại nhân (đua đòi HC vỗ vai mà ko đến), chống đỡ đại phủ từ trước mặt hấn lướt ngang qua

"Ta đồng ý." Vi Tiên ánh mắt rời khỏi ma trượng khảm đầy tinh hạch. "Lão công, người cứ nói đi"

"Người vĩnh viễn cũng không biết một giây sau sẽ phát sinh cái gì đâu. Giống như câu châm ngôn, nhân sinh biến hóa vô thường, thực sự là quá kích thích mà!" Lăng Vân liếm liếm môi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Đêm Hương Diễm

"Người có quyền nói chuyện, ta cho người thêm quyền cầm miệng."

(Trích lời Lăng Vân)

Buổi tối Bạo Phong Thành phồn hoa mà náo nhiệt, khắp nơi tràn ngập một bầu không khí vui tươi, rộn ràng.

Dưới sự đề nghị của Lăng Vân, và trước anh mắt trần trụi như nhìn một đôi 'cẩu nam nữ' của đoàn người, Vi Tiên và Lăng Vân cùng nhau tiến vào một gian phòng.

Lúc Lăng Vân rơi vào trong Lục Đạo Luân Hồi đã phát thệ, nếu như còn cơ hội tái sinh, nhất định phải song tu cho biết mùi. Có người nói loại khoái lạc nhân gian này sẽ làm nam nhân khó có thể dứt bỏ, thậm chí còn mê muội trong đó. Cho nên các sư môn tiền bối mới cấm tất cả các thể loại liên quan đến song tu.

Mà lúc ở bên trong Lục Đạo Luân Hồi, do Lục Tiên Kiếm tự bạo khiến không gian đứt gãy, trùng hợp thể nào lại đi tới thế giới này. Trong không gian có rất nhiều loạn lưu, căn bản là dù là ai, bất luận như thế nào cũng không thể tra ra được tọa độ xuyên việt chính xác của mình, nói cách khác. . . Lão tử không có sư môn trưởng bối. Lại ở trong một cái thế giới không có cấm quy, một người kim nén hơn một vạn năm chờ song tu sẽ làm ra được những chuyện gì đây???

"Vi Tiên, muội có biết song tu là gì không?" Lăng Vân về mặt đứng đắn hướng Vi Tiên đang ngồi đối diện trên giường hỏi.

"Muội có biết ta vì sao lại lợi hại như vậy không?"

"Biết, bởi vì huynh là nam nhân mà thần linh ban cho muội." Vi Tiên thành thật trả lời. Hiện tại nàng đã hoàn toàn xem Lăng Vân thành nam nhân mà thần linh ban tặng cho nàng rồi.

Lăng Vân gật đầu, ôm Vi Tiên vào trong lồng ngực mình, nói: "Cũng không phải hoàn toàn là như vậy. Bây giờ huynh sẽ truyền cho muội một phương thức tu luyện cự kỳ lợi hại."

"Tốt tốt!" Vi Tiên mở to đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt chờ mong, hỏi: "Vậy phải làm như thế nào đây?"

Phải làm như thế nào à? Cái này Lăng Vân cũng không biết, bởi vì điều luật đặc thù, những thứ liên quan đến nữ nhân hoàn toàn bị che giấu hết. Giờ hẳn cũng không biết dạy nàng cái gì nữa.

"Muội trước hết cứ nhắm mắt vào đi." Lăng Vân hồi tưởng lại thời gian trước ở Thiên Giới chém gió với mấy tên tự nhận mình có kinh nghiệm song tu, giờ thì cũng cứ liều mà theo thôi.

Vi Tiên ngoan ngoãn nhắm chặt mắt lại. Ánh mắt của Lăng Vân ngay lập tức như muốn thực chất hóa, cởi hết quần áo của Vi Tiên ra vậy, nóng rực, quét qua quét lại toàn thân Vi Tiên mấy lần.

Mà Vi Tiên như là có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng này vậy. Lúc này mặt đã đỏ bừng hết cả, e thẹn động nhân tâm. Vi Tiên còn là một thiếu nữ chưa kinh qua sự đời, tuy rằng không biết tiếp theo hẳn sẽ làm cái gì. Nhưng cũng đã có thể âm nhạc đoán ra đôi chút.

Lăng Vân nhìn chằm chằm Vi Tiên một hồi, tìm được cảm giác rình tiều nữ tắm trước đây, mấy ngày qua không chỉ nói đến vấn đề Lăng Vân là một lão xử nam hơn một vạn tuổi, mà cho dù là một cao thủ tình trường, bị Vi Tiên cùng Tuyết Nhi kẹp thành kái nhân sandwich như thế cũng đã sớm nhin không nổi rồi. Khó nổi đây là vấn đề mặt mũi, suốt ngày ở trước mặt mọi người như thế cơ hội hôn mấy cái miệng nhỏ kia cũng còn không có nữa là.

Xem đã nghiền rồi, kế tiếp phải làm cái gì đây?

"Honey, huynh đang làm cái gì vậy. . . ." Vi Tiên nhắm mắt lại, hàng lông mi cong dài có chút kích động mà rung rung. "Muội có chút khó chịu. . ."

Sự thực đã chứng minh, một cao thủ đỉnh cao như Lăng Vân mà muốn làm chuyện thất đức, ngoài tính bí mật ra, tính nguy hiểm vượt xa mấy tên côn đồ bình thường. Lăng Vân hiện giờ đã dùng mê hoặc thần quang bắn lên người Vi Tiên. . . Nhưng hẳn cũng biết, chỉ có thể sử dụng một chút mà thôi, chốc nữa mình làm ra một chút động tác thân mật phỏng chừng dụ hỏa trong người không thể ngăn cản được sẽ phát tiết hết ra ngoài mất..

Đôi chân ngọc tuyết trắng của Vi Tiên hiện giờ đang để ở trên sàn nhà cẩm thạch, bởi sàn nhà lạnh lẽo nên nàng hơi co chân mình lên, bộ ngực cao ngất sừng sững mà ngạo nhân, theo hô hấp phập phồng lên xuống, chiếc mũi xinh xắn đang đỏ mọng hơi rơi xuống. . . Thế bảo làm sao mà không khiến cho con người ta phạm tội kia chứ, lúc này Lăng Vân đã quên đi luân mục đích ban đầu của mình rồi. (Khiết: quái, mục đích ban đầu là cái gì dzíra :???)

Tiên linh lực tiêu hao và nhìn cảnh nóng quá độ, hẳn đã không kìm chế được mà chảy ra vài giọt máu mũi, cái này không đơn giản là kết quả của việc tình trùng lên não, mà là do hẳn là một tiên nhân bị phong ấn, nội đan hầu như đã bị nghiền nát, giờ lại mạnh mẽ sử dụng mê hoặc thần quang, trên căn bản chính là muốn liều mạng mà.

"Uhm. . ." Vi Tiên đang run rẩy kịch liệt toàn thân từ trong hơi thở phảng phất ra một tiếng rên rỉ như có như không, tiếng rên rỉ ngọt ngào quanh quẩn từng ly từng tý một bên tai Lăng Vân, khiến tâm hắn bỗng rung động, thiếu chút nữa đã mất đi quyền khống chế.

Vi Tiên lúc này vẫn đang nhắm chặt mắt, thân thể nàng đã nổi lên màu hồng phấn hoa đào, bộ ngực đã phát dục không ngừng lay động lên xuống, đây quả thực là địa ngục nhân gian mà, so với cảnh tiên nữ tắm suối còn hơn gấp trăm ngàn lần. . . .

"Ta thấy! Ngày hôm nay còn có chút không thích hợp!" Lăng Vân suýt chút nữa đã không khống chế nổi mình thu hồi mê hoặc thần quang lại, khom người ngồi xuống ghế, "Ngày hôm nay không được."

Vi Tiên dường như vẫn không nghe thấy gì, toàn thân vẫn đang rung động kịch liệt, trên lam sắc ma pháp bào mơ hồ có vết nước chảy ra. . .

Tiên sư cha nhà nó chứ! Phía dưới nên làm cái gì bây giờ! Lăng Vân cuối cùng vẫn lưu luyến không rời mắt khỏi cảnh tượng hương diễm phía dưới, sờ trên ngực Vi Tiên một cái xong, phất tay đánh ra một đạo kim quang lên thân thể Vi Tiên, rất nhanh Vi Tiên đã ngừng không run rẩy nữa, sau đó hẳn theo cửa sổ nhảy ra ngoài, tiêu thất trong bóng đêm Bạo Phong Thành. . . .

"Ta đây làm vậy?" Vi Tiên từ lúc kim quang nhập thân đã từ từ tỉnh lại, cảm thấy hạ thể có chút dính dính, vẻ mặt cổ quái.

"Lão công. . ."

*****

Cảnh đêm ở Bạo Phong Thành có chút lờ mờ như mọi khi, tại thời điểm người người nhà nhà đóng kín cửa đi ngủ hoặc làm việc linh tinh gì đấy, một thân ảnh hắc sắc cùng với một con ma thú to lớn kình cang đang đi lại trên đường lớn.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, thân ảnh hắc sắc ấy đang mang hai cái bao lớn, ma thú đi cùng thì đi đến đâu xương gà, xương heo rơi vãi đến đấy. Một người một thú dưới trời khuya bay vút qua đường lớn, dáng vẻ vô cùng thích ý.

Trông như mấy kẻ đang chạy trốn, ai cũng có thể nhìn ra đây là mấy tên đạo tặc vừa mới đắc thủ, có ai lại rảnh rỗi không có việc gì nửa đêm vác mấy cái bao ra ngoài tàn bộ không? Một người một thú này gặp phải mấy người qua đường, người ta nhìn vào, không nghĩ hai tên này là ăn trộm cũng nghĩ là mấy tên điên mới trốn viện tâm thần.

Đạo tặc lúc đắc thủ xong vô luận là từ góc độ nào mà nói hẳn là phải điên cuồng, luông cuống tay chân mà cấp tốc chạy trốn người truy đuổi phía sau chứ. Tiêu chuẩn để xét bọn đạo tặc là: trên người có tang vật, phía sau có truy binh và hoảng hốt chạy bừa, ba thứ này chỉ cần một thứ cũng có thể xác

nhận. Thế nên người ta liếc mắt cũng có thể nhìn ra 1 người 1 thú kia là bọn đạo tặc điển hình.

Hai thân ảnh vừa mới đi tới trung tâm tòa thành thì, phủ Ti Ni Mã từ tước bên phía thành tây bắt đầu náo loạn ngất trời. Cả phủ từ tước bắt đầu báo động không thôi, tiếng la, tiếng kêu, tiếng chiêng trống vang vọng khắp phía chân trời. . .

Thời điểm Kháp Từ Nhĩ từ tước rời giường ngủ đi vệ sinh, ở buồng vệ sinh đã nhìn thấy quỷ, đứng tại chỗ kêu cứu xé họng. Một tiếng kêu này, đã khiến toàn bộ nha hoàn, người hầu, chiến sĩ thám báo ma pháp sư trong nháy mắt tỉnh dậy. Trong đó chiến sĩ với thân hình cao lớn nhất Thác Nhĩ Đế đã vội vàng bay thẳng đến gian phòng của Kháp Từ Nhĩ, không ngờ khi mới đi được nửa đường, ở trên hành lang cạnh phòng ngủ Kháp Từ Nhĩ từ tước đại nhân thấy một tên gia hỏa mặt mũi hung dữ, toàn thân là máu lao ra!

Đại kiếm sĩ thực lực cũng không che giấu, thấy một vật thể nguy hiểm không xác định từ trong phòng ngủ của chủ nhân lao ra, không hỏi han câu nào, đã chém ngay một đạo kiếm khí thẳng vào quái vật kia, kiếm khí từ hai tay hất phát ra không sai biệt lắm chém hành lang chạm khắc hoa văn tinh mỹ đi mất một nửa, đem cái vật thể mặt mũi hung dữ không xác định kia trực tiếp chôn kín trong đồng gạch đá.

Đại ma pháp sư đại nhân vừa lúc chạy đến, nhìn thấy Thác Nhĩ Đế tiên sinh đang không ngừng dùng đại kiếm của mình hướng phế tích kia chém tới, liền vội vàng kéo hắt lại.

"Đừng giết chết, để nó sống còn thẩm tra." Ma pháp sư đại nhân cơ trí nói.

Thác Nhĩ Đế tiên sinh hướng ma pháp sư đại nhân gật đầu một cái, trực tiếp hướng phía phòng ngủ phóng qua, lúc đi ngang qua chỗ mai táng cái thú không xác định rõ ràng kia còn giẫm chân mấy cái, từ trong đồng phế tích truyền ra hai tiếng hét to như tiếng heo bị chọc tiết.

Ma pháp sư đại nhân cười nhạt một tiếng, một đạo quang hoàn lục sắc thiêu đốt sinh mệnh trực tiếp ném thẳng vào chỗ đồng phế tích, tiếng kêu gào như tiếng heo kia lập tức biến thành thanh âm như kiểu tiếng nấc. . .

Quang sáng sinh mệnh thiêu đốt là ma pháp thuộc về tinh thần hệ tà ác, sinh vật nào bị quang sáng thiêu đốt sinh mệnh ấy bao trùm, trừ khi có ma pháp cường hãn miễn dịch sự ăn mòn ra, còn lại thì trong nháy mắt máu tươi trong cơ thể sẽ sôi sục. Sục sôi sau đó sẽ dẫn đến hậu quả là người ta đau đớn thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, được xưng là ma pháp tà ác cũng không sai. . .

Nghe thấy tiếng sinh vật không rõ gào thét, ma pháp sư đại nhân gật đầu thoả mãn, cũng hướng phía Kháp Từ Nhĩ từ tước đại nhân phòng ngủ chạy tới.

Vật phẩm trong phòng ngủ Kháp Từ Nhĩ từ tước đại nhân không có chút nào bị xáo trộn, tất cả vật phẩm đều đang ở nguyên vị trí ban đầu của nó. Thậm chí cả vũ nữ từ tước đại nhân mang về vẫn đang hảo hảo nằm trên giường. Rõ ràng, từ tước đại nhân không gặp phải tai họa trong phòng của mình.

Ma pháp sư đại nhân đi tới vỗ vỗ vào vũ nữ vẫn còn đang say ngủ kia, nhưng nhận thấy cô nàng đã bất tỉnh, điều này rõ ràng cho thấy cô nàng đã bị một người nào đó chế trụ.

Đại kiếm sĩ tiên sinh kìm nén lửa giận trong lòng, hỏi: "Tiên sinh, nhìn ra là ai làm không? Những tên này còn dám coi rẻ chúng ta đến mức này!"

"Không biết! Nhóm người này quá kiêu ngạo, dám ở dưới mắt bản tọa bắt từ tước đại nhân đi." Ma pháp sư đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

"Bất quá vận khí bọn hán cũng không tốt, còn sót lại một tên."

"Hắc hắc. . . Xem ra cũng chỉ là mấy tên hữu dũng vô mưu mà thôi!" Đại kiếm sĩ tiên sinh âm hiểm cười nói: "Người đâu! Đem con quái vật kia đến phòng tra xét phạm nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Tao Ngộ Lưu Manh Kiếm Thánh (Thượng)

Hơn mười rương kim tệ và một đồng bảo thạch, một vụ đại án trộm cướp đang được tiến hành dưới trời đêm Bạo Phong Thành.

Một người một thú cứ tà tà mà chạy đến trung tâm thành, trên đường vung vãi đầy những mảnh xương gà, thịt chó mà Hỏa Kỳ Lân mới gặm xong, thấy thể Lăng Vân khê nhú mảy:

"Tên gia hỏa nhà ngươi không nên lưu lại chứng cứ phạm tội chứ? Nếu có một ngày chúng ta bị bắt, chính là do ngươi làm hại!"

‘Lão tử chỉ là một con thú, ngươi thấy qua con thú nào chịu phạt chưa?’ Hòa Kỳ Lân chẳng thèm nhìn Lăng Vân, tiếp tục cúi đầu gặm

Một người một thú tiện tay dắt bò này đều phi thường đặc biệt, Lăng Vân chuyên chọn những đồ vật sáng lấp lánh, còn Hòa Kỳ Lân thì lại chỉ chọn những đồ vật có hương thơm ngào ngạt. Trong phủ đệ Kháp Tử Nhĩ thì nơi bị cướp vét sạch tối triệt để nhất chính là kim khố và phòng bếp...

Hai người đang đi, bỗng dừng một cái bắp đùi lợn rơi xuống chiếc giày da Lăng Vân mới đánh bóng...

"F***, này giờ ngươi không nghe thấy gì hả! ? Tịch thu! Tịch thu! Tịch thu hết!" Nói xong, Lăng Vân lấy hết mấy cái bao thức ăn trên cổ Hòa Kỳ Lân.

"Rống!" Hòa Kỳ Lân rất không vui. Ngươi ăn trộm bao nhiêu thứ? Ta mới lấy có một bao thịt thôi, so sánh với ngươi thì một trời một vực như vậy! Ngươi lại còn đi tranh đồ của ta nữa là sao?

Nghĩ đến chủ nhân lúc trước uy phong lẫm lừng là thế, bây giờ thì yếu đuối bất lực rồi, giờ mình đánh hấn hấn cũng không có năng lực hoàn thù, lại nhớ. . . Nhớ năm đó ta còn là quả trứng. . . Còn chưa kịp nở, lại để cho tên điều nhân này tìm thấy! Từng kí ức xa xăm hiện về trong tâm trí Hòa Kỳ Lân, giờ mới là lúc nô hỏa trong người nó bùng lên, con ác ma trong lòng đã sinh ra, Hòa Kỳ Lân nhìn Lăng Vân đang quay người quay mòng lại, chuẩn bị hung hăng đá hấn một cái.

‘Phía trước có một bãi phân cầu xinh đẹp đang chờ Lăng Vân đây.’ Hòa Kỳ Lân chuẩn bị tung sát chiêu.

"Người phía trước, xin dừng bước! Để chúng ta kiểm tra!"

Cơ hội gần đến nơi rồi, Hòa Kỳ Lân đang giơ chân chuẩn bị sút, một đội ngũ áo giáp sáng choáng đến rất không đúng lúc hiện ra trong tầm mắt.

Nếu mà có người khác ở chỗ này, nhất định sẽ hô to một tiếng: Thánh Điện kỵ sĩ!

Hai tên mặc khôi giáp hồng sắc không đợi Lăng Vân trả lời, đã trực tiếp tiến tới.

Mấy cái bao lớn Lăng Vân đeo trên người khiến người khác quá chú ý mà. Trời khuya tối như mực, một người mặc cả cây màu đen, mang theo một con ma thú quái lạ, cái này thực sự quá gây chú ý mà, phải biết rằng, đế quốc Đạt Lạp Tư chưa từng có chủng tộc nào có tóc màu đen!

"(Xin mời đồng chí mở cốp ra cho chúng tôi kiểm tra) Xin mời các hạ mở bao đồ kia ra, cho chúng ta kiểm tra!" Thánh Điện kỵ sĩ lặp lại một lần nữa.

Lăng Vân nhìn qua một cái, không thèm để ý tới hấn. Đem chiến lợi phẩm của Hòa Kỳ Lân quẳng hết về phía trước, ý tứ thì không cần phải nói cũng hiểu.

Muốn kiểm tra, tự ngươi làm đi.

Thánh điện kỵ sĩ rút thanh thập tự kiếm đại diện cho pháp luật và phán quyết của mình ra, đẩy đẩy cái bao đồ, bên trong rơi ra một đồng thịt gà, chân heo, thú lợn. . . Tình cảnh này làm hấn bất ngờ, cũng người ra một lúc.

Việc này chắc chắn bất thường, quá nửa đêm rồi lại còn vác một cái bao đồ lớn như thế đi trên đường! Thế nhưng muốn bắt hấn thăm vắn, hình như cũng không tìm ra được cái lý do nào tốt cho lắm. . . Pháp luật đế quốc cũng không có quy định cấm mang đồ ăn dạo phố a, lại đau đầu rồi. . .

"Đêm khuya như thế này rồi, các ngươi lại mang nhiều đồ ăn như vậy, có ý đồ gì?" Thánh Điện kỵ sĩ cẩn thận khều một khối thịt lên, đưa nó lại gần mũi mình, ngửi qua.

"Ăn uống, đã ngoại, còn có thể có ý đồ gì cơ chứ?" Lăng Vân nhún nhún vai, lời này nói ra quả thật có ý tứ.

"Phần lớn là để trang trí quanh lều?"

"Ngươi không biết quá mười giờ là giờ giới nghiêm, không cho phép đi lại trong thành sao?" Thánh Điện kỵ sĩ nhìn chằm chằm Lăng Vân, càng nhìn càng thấy hấn khả nghi.

"Không biết." Lăng Vân rất thành thực. "Ta đề nghị ngươi trả cái túi đồ kia cho ta. Sủng vật của ta rất háu ăn."

"Cái túi đồ này?" Thánh Điện kỵ sĩ bỗng nhiên cười hắc hắc: "Xem ra là không được rồi. Ngươi đã vi phạm lệnh giới nghiêm buổi tối, giờ chúng ta lấy chỗ này thay tiền phạt. Mặt khác, ở đây cấm không cho phép ma thú vào thành, đặc biệt là mấy con ma thú xấu như thế này, ảnh hưởng đến chính thể mỹ quan Bạo Phong Thành."

"Đ-A-N-G...G!" Một âm thanh cực lớn vang lên, vừa nói câu ảnh hưởng đến mỹ quan xong, Thánh điện kỵ sĩ đã được bay lên hôn vách tường. Phần bụng trên bộ áo giáp giờ đã xuất hiện cái vết lõm lớn.

Hòa Kỳ Lân bên cạnh đã lấy lại bao đồ của mình, ngậm trong miệng, dù đang ngậm đồ nhưng vẫn còn thừa răng ung dung gặm mấy miếng thịt được.

Rồi, (chống đối người thi hành công vụ) tập kích Thánh điện kỵ sĩ, này còn phải nghĩ sao?

Vốn đám kỵ sĩ đứng thành tốp năm tốp ba cách xa nhau đều đồng loạt tuốt thanh thập tự trường kiếm bên hông ra, từ bốn phương tám hướng lao tới, đem Lăng Vân và Hòa Kỳ Lân quây lại ở giữa.

Thánh Điện kỵ sĩ, đây chính là đội quân của thần điện đế quốc. Cho dù bị rơi vào hoàn cảnh xấu đến mấy đi nữa, vẫn có thể giữ vững bình tĩnh xử lý mọi việc.

"Chuyện này không liên quan đến ta." Lăng Vân giờ hai tay lên, đưa mắt về phía Hòa Kỳ Lân. "Các ngươi bắt thì bắt nó đi."

Mấy người trước mắt này tuy công lực không cao, nhưng cũng không thấp. Bản thân mình còn chưa có khôi phục công lực, không nên đi gây sự với người khác. Mình đã có một tên tiêu đề lợi hại rồi, không dùng nó bỏ không cũng phí.

Hòa Kỳ Lân cũng thẳng thắn, không chờ Thánh Điện kỵ sĩ động thủ trước, đã tự mình động thủ luôn. Mất bao nhiêu công sức mới kiếm được một bao đồ ăn thế kia, lại bị người khác rạch ra trộn lẫn với đất, có ai nuốt trôi được cục tức này không?

Một loạt tiếng "Đương đương đương đương đương" vang lên liên tục, hơn mười tên Thánh Điện kỵ sĩ uể oải nằm trên mặt đất.

"Cẩn thận viện quân của bọn chúng kéo tới!" Lăng Vân bị mấy tiếng động lớn làm cho giật tai, "Nhanh một chút, xem trên người bọn chúng có đồ tốt gì không, thu hết lại cho ta."

Lăng Vân lấy một thanh thập tự trường kiếm trên một tên Thánh Điện kỵ sĩ đã bị đánh ngất, thanh kiếm này chế tác cũng có được coi là hoàn mỹ, đặc biệt viên đại bảo thạch được khảm trên thanh kiếm khiến hấn suýt nổ con mắt. Thường thì đã tiến vào lục đạo luân hồi, người nào trong lòng cũng sẽ sản sinh ra một biến hóa vi diệu nào đó. . . Lăng Vân giờ có sở thích nhìn các loại đồ vật sáng lấp lánh, phỏng chừng chính là tâm bệnh từ lúc đó dính phải.

"Nhặt hết, rồi về gỡ sau!" Lăng Vân thu hết tất cả số thập tự trường kiếm trên mặt đất vào không gian trong giới chỉ của mình xong, lúc này Hòa Kỳ Lân cũng bắt đầu chậm rãi hưởng thụ bữa đại tiệc của nó. "Hoàn hảo, không có ai đuổi theo."

Phảng phất như là đáp lại lời nói của Lăng Vân, một hồi tiếng xé gió bén nhọn từ phía xa bay nhanh lại gần, tiếng thứ nhất phát ra ở thành nam, tiếng tiếp theo đã ở ngay trung tâm thành. Lúc Lăng Vân ngẩng đầu lên nhìn, một thân ảnh nhanh như cắt đã nhảy lên trên nóc lầu điểm bên cạnh.

"Dẫn người đến rồi." Lăng Vân chẹp chẹp đầu lưỡi, nhìn bóng người trên nóc nhà.

Người trên nóc nhà không nói câu gì, liếc mắt đánh giá Lăng Vân một cái, liền bỏ nhào xuống, thân hình phiêu phù, gọn gàng từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Xương và thịt khô trên đường phố bị kinh phong thổi tới, bay tung tóe.

"Chiêu thức mỹ lệ đấy!" Lăng Vân nhìn không được tán thưởng một câu, loại chiêu thức hoa lệ này trừ tác dụng tăng lực uy hiếp ra, đối với việc quét dọn chiến trường cũng tác dụng ra phết.

"Người xa lạ!" Người dọn dẹp chiến trường này mở miệng, "Vì sao các ngươi lại ẩu đả trên đường buổi tối thế này? Lại còn ẩu đả với Thánh Điện kỵ sĩ?"

"Là bọn hấn động thủ trước." Lăng Vân cười, "Huống hồ, ta cũng không động thủ."

Công nhân vệ sinh quét mắt nhìn mấy tên Thánh điện kỵ sĩ trên mặt đất đã rơi vào trạng thái hôn mê, bỗng nhiên cười hắc hắc, đây là nụ cười phát ra từ nội tâm. Bọn này là những tên kỵ sĩ tinh anh được Thánh điện nuôi dưỡng, ý vào có quan hệ mà suốt ngày bám váy đàn bà không coi ai ra gì, ngay cả lão tử đây cũng chưa từng nề mặt.

Thánh Điện kỵ sĩ đội quân trực thuộc Bộ Tài Phán (đưa ra quyết định phán xét, giống Tòa Án Nhân Dân) của đế quốc, trừ quốc vương bề hạ và nhân viên điều hành Bộ Tài Phán ra, còn lại những người khác thì họ chỉ sử dụng lỗ mũi mà nhìn. Có không ít người muốn dạy dỗ mấy tên gia hỏa này rồi, thế nhưng đám tôn tử này vốn công lực đã cao, hơn nữa lại thích đánh nhau, người thường vào tay bọn họ cũng không có chỗ tốt gì.

Nam nhân đang nhìn mấy tên Thánh điện kỵ sĩ ngất trên mặt đất này tên là Cổ Đức - Ngã Nhĩ Khắc, trước khi mấy tên Thánh điện kỵ sĩ này đi tới Bạo Phong Thành, hấn ở chỗ này là người có tiếng nói. Danh hiệu Kiếm Thánh hơn nữa lại là đại đội trưởng đội trị an quản lý Bạo Phong Thành, thân phận này khiến hấn rất có danh tiếng.

Nhưng từ khi vị hoàng thân quốc thích nào đó cải trang đi tới Bạo Phong Thànhđội Thánh điện kỵ sĩ này cùng đi theo tới, không chỉ giật mất vị trí của hấn đi, lại còn điều mình đi vào tiểu độ giữ gìn trật tự đô thị nữa chứ, suốt ngày đi dẹp mấy hàng quán vỉa hè, khiến cho Kiếm Thánh đại nhân phi thường bất đắc dĩ. Bộ Tài Phán ra mệnh lệnh chỉ thấp hơn tự mình bề hạ ra lệnh mà thôi, khi mà bề hạ còn chưa có truyền đạt chỉ lệnh gì, Cổ Đức đại nhân vẫn phải chăm chỉ đi dẹp vỉa hè mà thôi.

Vị công chủ nào lại rảnh rỗi đến mức độ này vậy! Lão tử mà bắt được phải tươi sống bóp chết hấn.

Hiện giờ đám tôn tử này ngất hết trên mặt đất cả rồi, trong lòng hấn sao không vui vẻ cho được. Tuy rằng nội tâm đang kịch liệt nhảy múa, thế nhưng trên mặt vẫn giữ biểu tình bình tĩnh như cũ.

"Ta hiện tại lấy tội danh tập kích nhân viên triều đình bắt hai người bọn ngươi!" Kiếm Thánh Cổ Đức dè dặt niềm vui trong lòng lại, hô lớn.

Lại một tên đến cướp đùi gà của ta? Hòa Kỳ Lân nhìn kẻ đang thị uy trước mặt gằm gừ một tiếng.

Q.1 - Chương 15: Tao Ngộ Lưu Manh Kiếm Thánh (Hạ)

Con ma thú này hiện tại đang có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, đôi mắt như chuông đồng hiện giờ không hề che dấu sự phẫn nộ đang hùng hực phun trào. Cho dù là con chó, bị người ta hai lần liên tiếp cướp đi miếng ăn cũng phải phẫn nộ cắn người chứ đừng nói đến Hỏa Kỳ Lân nó, phát hỏa, nổi giận cũng là việc hợp lẽ thường mà thôi.

Cổ Đức rút hai thanh đại kiếm mang theo bên người, u lam trên thân kiếm tản phát ra hàn khí kinh người. Những đường rãnh trên thân kiếm tạo thành hai chữ: “xx”.

Lăng Vân dụi dụi mắt, như sợ mình nhìn nhầm.

“Kiếm kia của ngươi bên trên viết cái gì thế? Nhìn có vẻ chất đấy.” Lăng Vân đánh giá vô cùng đúng trọng tâm.

“Đây là thượng cổ thần kiếm, dùng hàn thiết dưới đáy biển sâu rèn thành. Được bằng hệ Đại ma pháp sư truyền vào ‘Vĩnh dạ cực quang’ (Cực quang của trời đêm vĩnh cửu) có thể lập tức đóng băng đối thủ cùng đẳng cấp trong nháy mắt.” Cổ Đức trợn mắt, thẳng nông dân này chui từ đâu ra vậy, lời mình vừa nói không biết hần có hiểu nổi không nữa.

“Ngươi nếu cảm thấy ta khi dễ ngươi, ta có thể đổi lại một thứ bình thường hơn một chút.”

“Vô tư đề, ngươi lấy cái gì ra cũng chẳng phải chuyện liên quan tới ta, dù sao đến cuối cùng vẫn là ngươi nằm xuống mà!” Lăng Vân vô cùng sáng khoái rút ra một thanh thập tự kiếm.

Hỏa Kỳ Lân gầm nhẹ một tiếng, tinh thần lực công kích như sóng vỗ ầm ầm, sóng sau cao hơn sóng trước. Cây cối bốn phía uốn éo quái dị như là những quái vật đang hoạt động vậy, trở thành một đám Diệp Thụ Tinh lộn xộn. Từ các chậu hoa, chúng bò ra, rễ cây còn dính đầy bùn đất, nhanh chóng từng bước từng bước tập hợp lại, xếp chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp. Thân chúng nhanh chóng xoắn hợp lại với nhau, các tán cây du động như rắn phát ra một hồi “chà...z chà...z”, vận vẹo tụ hợp dần dần từng bước trở thành một con Thụ Tinh to lớn cao tầm sáu mét, toàn thân là một màu lục bích. Thụ Tinh cất bước nặng nề, Trước mắt Cổ Đức, mặt đất cứng rắn bị rễ cây khuấy cho tan nát thành từng mảnh nhỏ.

Hỏa Kỳ Lân thân ở phía sau vẫn tiếp tục gầm đù gà.

Kỳ Lân nhất tộc trời sinh đã có năng lực “Ngự Sử Tinh Quái”, có khả năng làm cho động thực vật xung quanh ngoan ngoan nghe lời mà cùng tham gia quần ấu. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cho Kỳ Lân trở thành một loài ma thú khó bắt nhất.

Cổ Đức cũng không nói lời thừa, trường kiếm trong tay mãnh liệt tiến lên kịch chiến cùng với Thụ Tinh. Còn chưa tới hai phút, Thụ Tinh nhìn qua uy mãnh vô cùng tức thì xì một tiếng thoát khí. Đại kiếm của Cổ Đức thật sự quá sắc bén, mỗi một nhát chém đều cắm ngập vào thân Thụ Tinh.

Thụ Tinh sụp đổ, bùn đất, côn trùng bắn hết lên người Cổ Đức, mặt mũi hần thập phần xấu xí, cố gắng nén cơn thịnh nộ trong lòng.

“Ngươi muốn phản kháng thì làm ơn gọi ra thứ gì đó có phong cách một chút đi!” Cổ Đức nâng kiếm chỉ thẳng vào người Lăng Vân.

“Đừng nóng, đừng nóng, chuyện gì cũng phải từ từ! Không cần phải vừa thấy mặt đã xoắn hết cả lên với nhau! Với lại, ta là một người theo chủ nghĩa hòa bình, không bao giờ mong muốn sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề. Ta hy vọng có thể cùng lão huynh bình tĩnh ngồi một chỗ, nhâm nhi một ly trà đặc thượng hạng, vừa thỏa mái đàm đạo ngắm ánh tà dương dần phủ xuống...” Lăng Vân vừa cười vừa nói, hần rất có hứng thú với người này.

“Hừ! Ít nói lời vô ích! Ngươi quả thật khinh người quá đáng, động thủ đi!” Cổ Đức đại nhân có chút không nhịn được nữa.

“Hắc hắc, đương nhiên là phải đánh rồi! Tuy ta không tán thành phương thức này lắm, nhưng thật hiếm khi mới gặp một cao thủ như lão huynh khiến ta cũng ngứa tay vô cùng ah! Nếu không chỉ chơi đùa với những tiểu nhân vật kia, võ công của ta sẽ bị giảm sút!” Nói xong, Lăng Vân nâng thập tự kiếm lên, khuôn mặt hiện lên một nụ cười vô sỉ, bất quá khí thế của hần lại không ngừng tăng lên. Hần cũng không có ý định sử dụng linh lực, dù sao từ rất lâu rồi hần chưa thể nghiệm qua thú vui vật lộn.

Thấy khí thế của Lăng Vân đột nhiên thay đổi, Cổ Đức cũng không dám khinh thường, khí thế hần cũng như trường giang đại hà lan tràn ra.

Chứng kiến hai người sắp động thủ, hỏa kỳ lân vội vàng ngậm lấy chiến lợi phẩm của mình, nhảy đến một nơi tương đối cao, chuẩn bị vừa ăn vừa xem trò hay (xiếc thú @.@).

Trong lúc nhất thời khí thế của hai người đối kháng, tình thế vô cùng khẩn trương và căng thẳng. Hai người vẫn mặt đối mặt, không hề nhúc nhích.

Cảm thấy khí thế không thể áp đảo đối thủ, Lăng Vân mở miệng cười nói: “Ngươi phải cẩn thận! Ta tới đây!” Nói xong hướng Cổ Đức bước tới.

Giữa hai người vốn có hơn mười bước khoảng cách, cũng không biết làm thế nào, Lăng Vân chỉ bước ba bước là đã tới sát trước người Cổ Đức, giờ kiểm lên hung hăng bỏ xuống.

“Bành” Một tiếng vang nhỏ nhưng kinh khí vô cùng cường đại tỏa ra bốn phía. Cuồng phong xoay chuyển, cây cỏ bay tán loạn, hai người cũng chấn động tách ra xa nhau.

Tiếp theo, thân hình Lăng Vân như điện, vừa lùi lại tiến, đầu pháp lưu mạnh triệt để triển khai, Vô Đầu Bút Tai, Hủ Tử Trộm Đào, không chiêu nào không dùng nhưng lại hoàn toàn không có sơ hở khiến Cổ Đức khó chịu vô cùng, không thể không gắng sức chống đỡ từng chiêu từng chiêu. Những tiếng “Bành, bành” không ngừng vang lên bên tai.

Đang lúc Hóa Kỳ Lân trên lầu cảm thấy hưng phấn, chuẩn bị động thủ thì “Két” một tiếng, kiếm trong tay hai người đồng loạt bị gãy.

Hóa ra, kiếm của cả hai đều là loại phế phẩm loại hai. Kiếm của Lăng Vân thì khỏi cần nói, đều là do gã ham hố bảo thạch đẹp để gắn trên kiếm nên mới nhạt về. Ngoại trừ điểm đó ra thì xác định là không có ưu điểm nào khác. Mà kiếm của Cổ Đức trừ bề ngoài xem ra mạnh mẽ hơn kiếm của Lăng Vân một tí, phẩm chất cũng không có gì mạnh mẽ, cái gì là hàn thiết lấy từ đáy biển sâu, tất cả đều là lời hấn chém gió mà thôi. (made in china)

Vốn, bằng thực lực của hai người, cho dù kiếm trong tay có là “made in China” đi nữa, dùng đối phó với mấy chú kếm còi thì cũng dư dả chán. Tuy nhiên lần này cả hai toàn lực ra tay, lực lượng cường đại bám vào trên thân kiếm, chính diện mạnh mẽ đối kháng mấy mươi lần, kết quả là lưỡng kiếm đồng vong.

“Hắc hắc! Lão huynh! Kiếm đã gãy rồi, ngươi xem chúng ta không thể nào đánh tiếp? Nếu ngươi nhưng nhớ thứ đồ vật trong túi đồ này quá mức, ta có thể phân cho ngươi một nửa, thế nào?”

“Nói nhảm!” Cổ Đức đại nhân phải vất vả chống đỡ 33 lần Hủ Tử Trộm Đào, nhảy dựng lên: “Ta nói này, ngươi có thể từ từ đánh một trận được không?”

Lăng Vân đích thị rất là cao hứng, các tiên nhân oánh nhau đều là dùng pháp bảo đối chiến, không thể thoải mái bằng phương thức giáp lá cà vật lộn này được. Từng quyền truyền đến da thịt cảm giác so sánh với cảm giác khi dùng pháp bảo thật hoàn toàn bất đồng.

“Ta đây không phải đánh nhau với ngươi rất từ từ sao? Ngươi không biết là thế công của ta phi thường lãng lệ ác liệt à?” Lăng Vân hí híp mắt, đem đoạn kiếm có hơn chục cái lỗ hồng – di sản của cuộc chiến vừa rồi ném xuống mặt đất. Không thể không thừa nhận, gã đối thủ lần này cận chiến hết sức lợi hại, nếu không phải mình đã từng dùng linh lực củng cố thanh kiếm này thì ngay từ lần va chạm đầu tiên nó đã bị chém gãy luôn rồi.

“Ta với ngươi cũng không có lý do để liều chết với nhau.” Lăng Vân nhún vai. “Thực lực của ngươi vô cùng mạnh, có bao nhiêu người xếp ở trên ngươi?”

“Đại khái là có 13 người” Cổ Đức đại nhân gãi gãi đầu nghĩ. “Ngươi cho rằng ta thêm muốn thứ đồ vật trong bao đồ đó sao!”

“Thật sự là không phải, trong bao kia đơn giản là một ít thức ăn, ngươi có hứng thú thì cứ lấy toàn bộ đi, ta cũng không ý kiến gì đâu.” Lăng Vân cười hắc hắc: “Chỉ có điều trận đánh hôm nay còn chưa có đã ghiền, hai ngày nữa ta lại đi tìm ngươi, đánh một trận nữa? Lúc này hai chúng ta gây ra động tĩnh quá lớn, phòng chừng lính tuần tra sắp tới.”

“Hai ngày nữa? Ngươi không lừa ta chứ?” Cổ Đức đại nhân nhìn cái mặt cười gian của Lăng Vân nói: “Ngươi thắng thắn cho ta, không đánh thì thôi, đánh thì phải đánh cho thống khoái!”

“Không phải là ta không muốn mà là ngươi xem, thực sự có người đến kìa.” Lăng Vân hướng phía trước chỉ.

Cổ Đức nhìn hướng theo phương ngón tay Lăng Vân chỉ, thấy rõ ràng một đội ngũ áo giáp sáng loáng, chính là đội tuần tra đang giờ những bó đuốc hướng về phía này vọt tới. Vụ này mà bị bắt được, thì rõ ràng 6 tháng tiền thưởng cuối năm sẽ biến thành đám mây bay về phía cuối chân trời mất. Cổ Đức đại nhân trả qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng cũng hung hăng gạt đầu một cái nói: “Vậy hẹn ngươi lần sau, tiểu tử ngươi cũng đừng nghĩ cách trốn tránh. Ngươi tên là gì?”

“Hoắc Ân Tư (Hornsby), nếu có rảnh ta sẽ tùy thời mà tìm ngươi uống trà!” Lăng Vân hướng Cổ Đức vung tay, vội vội vàng vàng cùng Hóa Kỳ Lân thoát khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Học Viện Thánh Kira (Thượng)

Sáng sớm tỉnh mơ, đang nhắm mắt dưỡng thần thì Lăng Vân bị Vi Tiên và Tuyết Nhi lôi khỏi giường. Hôm nay, Hoàng Chính phải về Học viện Thánh Kira để hoàn thành cuộc thi của năm thứ hai, yêu cầu của cuộc thi là phải lấy được một giọt máu của Vương Cấp ma thú Hỏa Diễm Hắc Sư.

“Việc đây liên quan quái gì đến ta, mặc kệ cho một mình hắn đi đi, lão tử còn phải nghỉ ngơi chứ.” Lăng Vân không kiên nhẫn được phất phất tay, đem qua có chút quá kích thích, tuy đã đánh đập phát tiết ra ngoài rồi, nhưng vẫn khiến hôm nay hắn cảm thấy mệt mỏi. “Mệt mỏi lắm.”

“Nghe nói... Hôm nay, trong nghi thức nhập viện, hoa khôi của học viện sẽ xuất hiện. Chúng ta mau đi xem.” Hoắc Ân Tư xông vào hô. “Muộn là sẽ không có vị trí tốt đâu. Nhanh đi xem nàng ấy xinh đẹp như thế nào.”

Hoắc Ân Tư lôi kéo Vi Tiên và Tuyết Nhi ra ngoài. Vi Tiên đang đứng ở cửa, ôm ấp cây “gậy” của mình mà tí mĩ lau chùi khiến nó lúc nào trông cũng sáng bóng. Mấy người không phải là học viên của học viện nên đối với đệ nhất hoa khôi của Học viện Thánh Kira này cũng chỉ mới nghe danh chứ chưa thấy mặt.

“Có chuyện này?” Lăng Vân tức thì dùng thế ‘Lý Ngư Đả Đỉnh*’ bật dậy lao đến. “Mau mau, nhanh nhanh, mọi người còn ở nơi này làm cái quái gì nữa, muộn mất rồi!”

Lý ngư đả đỉnh (鲤鱼打挺) [Theo baika] : là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu . Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất .

<https://hanguyet2012.files.wordpress...993e68cba1.jpg>

Mọi người đồng thời chưng ra một vẻ mặt khó coi...

Học viện Thánh Kira đã tồn tại ở Phong Chi Đại Lục khoảng 13 niên kỷ (13x12=156 năm), có lịch sử lâu đời nhất đệ nhất, thực lực hùng hậu đệ nhất, bao gồm tất cả cách dịch vụ, ngành nghề: vui chơi, giải trí, thư giãn, học tập, nghiên cứu... (tầm quát, mát xa...). Trong thư viện của học viện có sách dạy từ cách làm món trứng chiên cả chua đến phương thức phóng thích liên hợp đại hình cấm chú đều có. Đương nhiên các tiểu thuyết tiên-kiếp hiệp, đô thị, dị giới, sắc hiệp không thiếu cuốn nào, tiêu biểu là khoáng cổ kì thư Ngân Bình Mai...

Học viện Thánh Kira đào tạo từ những thứ cơ bản nhất như đấu đối kháng, cho đến ma pháp, luyện kim, cung tiễn, điều binh bố trận... tất cả những gì có thể nghĩ đến thì nơi đây đều có. Trải qua biết bao năm tháng, triều đại không ngừng tích góp phát triển, học viện Thánh Kira đã không còn đơn thuần chỉ là một học viện, phải nói nó là một tòa thành thị, làm tiểu đội mạo hiểm giả đứng trước cổng của nó cảm thán rất lâu, cái này cmn xài hết bao nhiêu tiền ah!

Hoắc Ân Tư ngẩng đầu lên nhìn, đại môn có thể đủ cho 10 lần xe ngựa chạy, tường thành cao vun vút khoảng 25 mét, dày hơn 10 mét. Cái này còn có thể gọi là học viện ư?! Những thành thị tiêu chuẩn dùng để ngăn chặn địch nhân khi đem ra so sánh với cái gọi là học viện này, tường thành cao 15 mét, dày 10m, quả thực là trò cười cho trẻ con mà.

“Thật sáng khoái.” Lăng Vân hiện tại đang ngồi xổm bên đài hoa dưới chân tường thành, ngắm tới ngắm lui mấy vị tiểu thư quý tộc, “Quá nhiều mỹ nữ trắng lợt qua lợt lại, lần đầu tiên mới được thưởng thức thế này ah!”

Hoắc Ân Tư cậy ưu thế thể hình cao to, chạy đôn chạy đáo trong đám người. Theo hắn nói, trong học viện, các vị tiểu thư quý tộc ăn mặc tương đối còi mớ, đa số để dùng “quần chữ T” đen. (cái này phải gọi là chỉ có còi và mớ...~.~)

Hoàng Chính trong nội tâm đang không ngừng bị dày vò, hắn phi thường không muốn ở cùng đám người kia thêm một giây phút nào nữa, chỉ hận không có cái lỗ nẻ nào mà chui vào.

Bởi vì hôm nay là hạn cuối cuộc thi khảo hạch của năm hai, cho nên đại môn vốn thoải mái mười lần xe thì hiện tại bây giờ lại xuất hiện cảnh tượng chen chúc, vô số người vừa chen lên phía trước, tường đã thoát ly được khỏi đám đông lại bị người phía sau chen tới. Thi thoảng trong đám người còn truyền ra một tiếng thét, không biết mấy bàn tay hắc ám từ đâu tới mò mẫm mấy địa phương mà các tiểu thư quý tộc tí mĩ bảo dưỡng, các nàng quay lại nhưng không phát hiện được gì, miễn cưỡng đành phải thét lên để diễn tả sự phẫn nộ của bản thân...

“Ta đang nghĩ.” Lăng Vân nhìn một hồi, ngồi trên người Hỏa Kỳ Lân, nói với Hoàng Chính: “Ta cảm thấy mình cần phải đi vào trong giao lưu học tập một phen, các người hay là cùng theo ta vào trong đi.”

“Huynh muốn nhập học?” Vi Tiên tròn tròn tròng tròng, nhìn bảo bối lão công của mình với ánh mắt có chút kỳ quái, mang theo một điểm nhàn nhạt u oán... Làm cho Lăng Vân toàn thân không được tự nhiên.

“Người đi vào đây học cái gì?” Hoàng Chính vô lực nhìn thoáng qua Lăng Vân rồi lại nhìn qua Hỏa Kỳ Lân một chút.

Người này muốn đi vào học tập? Chỉ nhìn một cách đơn giản Hỏa Kỳ Lân thở một hơi đã đem kiếm khí một kích toàn lực của chính mình tiêu diệt, dùng một cái móng đánh Hoắc Ân Tư to lớn ngã xuống mặt đất, trực tiếp đập chết Hỏa Diễm Hắc Sư, chi sợ không hề kém hơn bất kỳ một lão sư nào trong học viện. Hỏa Kỳ Lân đã trâu bò thế rồi, thân là chủ nhân của con quái vật này, không biết Lăng Vân còn muốn học cái gì nữa? Ai còn có thể dạy được hắn nữa đây+?

“Lăng Vân ca ca thật sự rất hiếu học đó nha, Tuyết Nhi cũng muốn đi.” Tiểu cô nương này bây giờ là một fan trung thành và nhiệt tình nhất của “nguy” Hồng y đại giáo chủ.

“Thế nào? Học viện này há có thể không thu nhận ta? Lời nói có chút không dễ nghe, nhưng đích thực gia gia ta thích tới chỗ nào học tức là đã cấp cho chỗ đó một vinh dự to lớn rồi.” Lăng Vân vỗ vỗ đầu Hòa Kỳ Lân, “Ngươi làm cho tâm trạng của nó tệ đi rồi đấy.”

Hoàng Chính thấy đôi mắt Hòa Kỳ Lân híp lại thành khe, ánh mắt lóe ra quang mang nguy hiểm, nghĩ tới tào ngộ bị thảm xé chiều hôm nay, lập tức thẳng thần chuyển biến thái độ thành ‘chân thành’ ủng hộ Lăng Vân. Xem ra với bản lĩnh mặt dày, vô sỉ, đề tiện cùng hạ lưu của Lăng Vân, chỉ cần không phải là thời điểm khó xử thì cho dù hắn có nói mặt trời mọc hướng Tây thì Hoàng Chính cũng không hề do dự mà đồng ý.

“Đúng rồi, còn một vấn đề nữa, vụ phí nhập học thì tính sao đây?” Hoàng Chính liếc qua ma trượng trên tay Vi Tiên, cái tính nhà giàu mới nổi gần đây càng ngày càng trở nên rõ ràng.

“Vấn đề gì?” Lăng Vân nhìn Hoàng Chính, “Chẳng lẽ còn có yêu cầu gì sao?”

Hoàng Chính chỉ chỉ tờ thông báo chiêu sinh to dán ngay ở cửa lớn, trên đó in đậm số tiền học phí tiêu chuẩn. Làm cho ngưỡng cửa bước vào đệ nhất học viện của học viện đã cao nay còn cao hơn. Đường như chỉ cần thấy tờ thông báo này là cũng khiến cho đại đa số người ở đây cảm thấy mình tuột mất hi vọng rồi.

“Ăn cướp à?” Vi Tiên vừa chen qua nhìn cũng không nhịn được thò ra một ngón lảnh khí, “Hiệu trưởng nơi đây phải chăng xuất thân từ sơn tặc?”

“Ma pháp phân viện học phí hàng năm mười vạn kim tệ, võ sĩ phân viện học phí hàng năm bảy vạn kim tệ, tính tổng cộng ra, chúng ta gồm ba võ sĩ, ba pháp sư, một cung thủ phải mất năm mươi một vạn kim tệ, Lăng Vân, ngươi tìm một nhà khá giả mà bán thân đi.” Hoàng Chính buông tay, biểu thị bất lực.

“Chuyện nhỏ như con thỏ!” Lăng Vân tiêu sái vung tay, lôi kéo Vi Tiên và Tuyết Nhi hướng đại môn đi tới. “Ta hôm qua có phát tài một chút, số tiền nhỏ đó, miễn sao phải xoắn.”

Phát tài một chút? Hoàng Chính về mặt nghi hoặc cũng lôi kéo Hắc Ân Tư đang lén lút trong đám đông cùng đi theo vào.

Ở địa điểm nơi học viên mới ghi danh, ‘nhà giàu mới nổi’ (Vi Tiên?) và ‘người mẫu thời trang’ (Tuyết Nhi?) một trái một phải bị Lăng Vân ôm vào trong lồng ngực, cái tên ‘thành trì di động’ kia thì lúc này đang lẩn lờ bò toài dưới đất, mấy vị nữ lão sư ăn mặc so với mấy tiểu thư quý tộc còn có phần nóng bỏng hơn.

Cả chục rương kim tệ lớn chông chát nơi ghi danh làm cho nơi này không còn kẽ hở. Hoàng Chính đứng ở chỗ ghi danh mà cảm thấy xấu hổ

Cơ hồ tất cả nhân viên công tác ở nơi này đều đang hi hục kiểm kê kim tệ từ các rương.

“Vi lý do gì mà các người không dùng tính tặc?” Lão sư phụ trách đăng kí mướt mắt mồ hôi. “Chính yếu nhất là, nhưng thứ này, các người làm sao mang đến được? 15 cái rương kim tệ, đến 51 ngàn cân ah!”

“Kỳ thật là do mấy người chúng ta đi tới đi lui không ngừng hơn mười lần mới vận chuyển được toàn bộ đến.” Hoàng Chính lau lau mồ hôi trên trán.

Trên thực tế, lúc đầu Hoàng Chính tưởng Lăng Vân mang theo tiền trên người mới đi vào theo. Ai ngờ, đi vào tận tới chỗ ghi danh, Lăng Vân kiểm chỗ không người, vung tay một cái, hơn mười rương kim tệ lập tức từ trên trời giáng xuống làm mọi người trợn mắt há mồm, vài người tí nữa bị đè thành tàn phế.

“Ngươi lấy cái đồng này từ đâu ra thế!”

“Ta đã nói với ngươi rồi, ta mới phát tài, sự vụ còn lại giao cả cho ngươi.” Lăng Vân tiêu sái vung tay, lưu Ái nhân cùng Hòa Kỳ Lân lại làm osin, chính mình ôm theo hai tiểu nữ nhân, chậm rãi hướng chỗ tiếp đãi tân học viên đi tới.

“Ngươi khóc nỗi gì?” Hoàng Chính nhìn trên lưng Hòa Kỳ Lân mang bốn năm cái rương.

Đường đường là tiên giới thần thú, ở cái thế giới này thực lực là ma thú linh chủ cấp, vậy mà giờ sa đọa tới mức làm công nhân bốc vác...

Lão tử thật là hối hận, trước đó tại lục đạo luân hồi sao không nỗ hết linh thức của hắn đi. Hòa Kỳ Lân tàn bạo nguyên rủa.

“Chúc mừng ngươi chính thức trở thành học viên của học viện Thánh Kira.” Mãi cho tới trưa, công việc kiểm kê mới hoàn tất, nhân viên công tác đem một cái thẻ ma pháp thủy tinh cùng năm tấm thẻ ma pháp thường giao cho Hoàng Chính nói: “Ngươi là học viên cũ, đây là thẻ học viên mới của bọn hắn.”

Đem tất cả giao cho Hoàng Chính xong, nhân viên công tác quay ra nói với Lăng Vân mấy người: “Tấm thẻ này ghi lại thành tích học tập của các ngươi tại học viện, tư liệu của các môn học; có thể dùng để mượn sách ở thư viện; có khả năng trung chuyển kim tệ, tại căng tin mua đồ ăn; tối trọng yếu là dùng để chứng minh thân phận học viên tại bốn học viện khi ra vào đại môn, đứng đó có cảnh vệ chuyên trách kiểm tra. Cái này mà vô ý đánh rơi thì các người không thể tiến vào học viện được đâu. Phải cẩn thận cất giữ.”

“Vi cái gì không thể tiến vào?” Lăng Vân hỏi.

“Bởi vì nếu ngươi mất cái thẻ này, cảnh vệ thấy ngươi không có thẻ sẽ không cho ngươi vào học viện.” Nhân viên công tác trả lời Lăng Vân, “Đây cũng

là vì suy nghĩ cho sự an toàn của toàn thể học viện.”

Ngần cản ta? Gia gia nhà ngươi thiên đình còn chẳng quản nổi nữa là các ngươi.

“Ngươi bảo vị học viên lâu năm kia mang ngươi đến đại sảnh kiểm tra trước đi.” Người nọ nói tiếp: “Từng học viên khi mới nhập học xong, đều phải trải qua một bài kiểm tra được tiến hành ở đó, thành tích của nó sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới việc xếp lớp.”

“Có thể miễn được không?” Mục đích thực sự của Lăng Vân tới đây không phải là vì vấn đề học tập.

“Không thể.” Nhân viên công tác nhún vai. “Trừ phi ngươi có thánh cấp thực lực chứng nhận.”

“Có phải giống như Cổ Đức?” Lăng Vân chợt nhớ nam nhân đêm qua. “Hắn được xưng là Kiếm Thánh.”

“Cổ Đức đại nhân hiện tại đang là lão sư danh dự của học viện.” Nhân viên công tác rất thành thật.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Học Viện Thánh Kira (Hạ)

“Chiến thuật “Coi Khinh Kê Dịch” chính là nhắm mắt lại không thèm nhìn đối thủ, nhưng mà hậu quả sau đó thế nào thì... tự mình gánh lấy.”

(Trích lời Kiếm Thánh Cổ Đức)

“Ta cảm thấy chính xác là chúng ta không cần phải kiểm tra.” Lăng Vân vừa đi vừa lăm nhăm với Hoàng Chính, đồng thời con mắt cũng liếc tới liếc lui mấy vị tiểu thư quý tộc trên đường. “Hay là chúng ta không đi nữa nhé, ta có việc rồi.”

Nhớ tới đêm qua khai màn tên với Cổ Đức là Hoắc Ân Tư, Lăng Vân cũng có chút chột dạ. Sợ hay không thì không biết, chỉ có điều là tư vị làm tội phạm Lăng Vân không nghĩ là muốn trải qua thêm lần nữa.

Hoàng Chính gật đầu đồng ý. “Ta cũng cảm thấy vậy, tiếc là không thể không đi.”

Một đoàn người lẻ mà lẻ mà đi vào đại sảnh. Lúc này đại sảnh đã đầy ắp người, tình trạng tương đối giống lúc ở đại môn, thi thoảng trong đám người cũng có tiếng thét lên.

Tiểu Ai nhân mắt sáng lên, lập tức hướng đám người phóng tới chen lấn.

“Tên này nhất định là Địa tinh.” Hoàng Chính dờ khóc dờ cười. “Ta dám khẳng định.”

“Đề cho hắn đi, đề cho hắn đi.” Lăng Vân ước gì gã lùn này bị Cổ Đức tóm được.

Lúc này có một học viên, mặc trang phục lao động, tiến tới trước mặt bắt chuyện với Hoàng Chính, hỏi: “Đây là tân sinh năm nay ư?”

Hoàng Chính rõ ràng cùng người kia quen biết đã lâu, vỗ vỗ bờ vai của hắn thân mật cười nói: “Đã làm phiền ngươi rồi.”

Người thanh niên đi tới trước mặt Lăng Vân, đưa mấy tờ giấy ra, nói: “Phiên ngươi ở phía trên viết tên của mình, chức nghiệp cùng với danh hiệu đã đạt được. Sau đó căn cứ vào chức nghiệp sẽ tiến vào sân khảo thí, Hoàng Chính biết nơi đó, sẽ mang bọn ngươi vào, ta còn có chút việc không dẫn bọn ngươi đi được.”

Nói xong, hắn hướng tiểu đội mạo hiểm khom người, rồi vội vã đi ra chỗ khác.

“Điền hộ ca.” Lăng Vân nghĩ nghĩ, bản thân cóc biết văn tự của thế giới này. “Tuyệt Nhi ngoan.”

Tuyệt Nhi khuôn mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng gật đầu, tiếp nhận tờ báo danh của Lăng Vân, bắt đầu điền vào hai chữ “Lăng Vân” xinh đẹp nho nhỏ.

“Điền cái gì vào ô chức nghiệp đây?” Tuyệt Nhi khi điền tới mục chức nghiệp thì dừng lại, quay đầu hỏi Lăng Vân.

“Chức nghiệp điền cái gì?” Lăng Vân lại quay đầu sang hỏi Hoàng Chính.

“Chức nghiệp điền cái gì?” Hoàng Chính lại quay đầu sang hỏi Vi Tiên.

“Ma pháp sư.” Vi Tiên vênh cái mũi xinh đẹp lên, cuối cùng khẳng định.

Sau khi mấy người điền xong tất cả, Lăng Vân, Vi Tiên cùng Tuyết Nhi đi vào sân khảo thí ma pháp, Hoàng Chính mang theo Hoắc Ân Tư tiến nhập sân khảo thí võ sĩ. Thời điểm Lăng Vân dẫn hai tiểu mỹ nhân tiến nhập nơi khảo thí ma pháp, dưới lối đài rộng rãi, không ít người đang bắt đầu rời khỏi băng ghế, trên lối đài ma pháp mạnh mẽ bùng lên tầng ma pháp bảo vệ, tránh cho việc ma pháp bạo tạc nổ tung gây thương tích cho mọi người.

Xung quanh lối đài có rất nhiều người, người thì khẩn trương chăm chú nhìn lên lối đài, người lại nhàn nhã hết ngó trời đông rồi lại ngó trời tây ngắm nữ sinh (người tiêu biểu nhất thì ai cũng biết là ai rồi đây ^^). Lúc này trên lối đài, đang có một thí sinh được kiểm tra, chỉ thấy hắn đang bị khảo thí lão sư đánh cho không còn lực hoàn thủ. Dưới hàng loạt hỏa cầu của vị lão sư, bộ ma pháp bảo trắng noãn của hắn lập tức biến thành màu đen.

“Năm nhất, lớp F.” Vị lão sư nói xong một câu, tên học viên đầy bụi đất lui xuống dưới đài.

“Người tham gia khảo thí thật không ít.” Lăng Vân nhìn ngang nhìn dọc quanh một hồi mới lên tiếng. “Vi Tiên, muội thấy thế nào?”

“Dễ như nấu cơm vậy.” Nhà giàu mới nổi tiểu mỹ nữ dựa vào tính hạc và võ trang tính hạc trở thành một ma pháp sư tương đối “khủng”. Đối với nàng mà nói, lần khảo thí này phi thường khách quan rồi, chuẩn là phải như nấu cháo cơm. (:>)

“Muội có chút lo lắng.” Tuyết Nhi lôi kéo trang phục Lăng Vân: “Muội phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần có ta, thế gian này sẽ ngập tràn hạnh phúc!” Lăng Vân ưỡn ngực, chỉ cần không phải là Cổ Đức khảo thí hắn, hắn chẳng phải sợ điều gì. “Muội tuyệt đối sẽ vượt qua được.”

Tuyết Nhi thè lưỡi, làm mặt quỷ.

Chính xác như Vi Tiên nói, cuộc thi giống như nấu cơm này ngày càng trở nên nhàm chán, Vi Tiên đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, chẳng nói chi tới Lăng Vân, hắn đang dựa đầu vào vai của Tuyết Nhi mơ về một tương lai tươi sáng. (Khiết: tương lai n.p)

Cuối cùng, ngay cả Tuyết Nhi cũng phải thờ dài: “Thế nào mà người đạt tiêu chuẩn càng ngày càng ít thế, mãi cũng chỉ có vài người thông qua, không phải chỉ là khảo thí đơn giản thôi ư?”

Đã nhìn qua thực lực của Hóa Kỳ Lân, chỉ dùng trình độ thấp nhất để đánh giá về cuộc khảo thí lần này, Tuyết Nhi vẫn còn chút lo lắng. Lăng Vân bị Tuyết Nhi đánh thức, ngẩng đầu nhìn, đánh giá: “Rất nhàm chán.”

“Ngươi, cái tên mặc trang phục học viên màu trắng kia, lên đài.” Một lão sư râu bạc, tay cầm ma pháp trượng chỉ Lăng Vân. “Ngươi nói chúng ta khảo thí rất nhàm chán hả?”

Âm lượng của Lăng Vân tương đối nhỏ, nhưng vẫn dễ dàng lọt vào tai lão sư trên đài nghe được. Lão đầu râu bạc tròn mắt nhìn Lăng Vân.

“Đúng vậy, rất nhàm chán.” Đánh giá theo góc độ khác thì Lăng Vân rất thành thật.

Hóa Kỳ Lân nhìn thoáng qua lão đầu râu bạc, găm nhẹ một tiếng rồi lại nhắm mắt.

“Nó nói nó coi không được.” Lăng Vân phiên dịch. “Là như thế này à?”

“Rõ ràng.” Hóa Kỳ Lân từ chối cho ý kiến.

Hai tên này “Song Hoàng”* làm cho các lão sư trên đài khảo thí toàn thân run rẩy, ngón tay khô héo như nhánh cây chỉ Lăng Vân: “Ngươi! Đi lên!”

Song Hoàng: hai bè (hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói)

“Đứng! Ta trước!” Vi Tiên lập tức nhảy ra trước hướng ngón tay lão đầu kia chỉ, sau đó trực tiếp nhảy lên đài khảo thí, tay cầm ma pháp trượng khua trái khua phải. “Ta là lo nghĩ cho thân thể của ngươi.”

“Quy tắc của ta rất đơn giản, đầu tiên ngươi công ta thủ, sau đó ngươi thủ ta công. Có thể dùng bất kỳ thuộc tính ma pháp nào, ngươi hiểu chưa?” Lão sư râu bạc vung ma pháp trượng lên, hoàng sắc quang mang thổ hệ ma pháp bảo vệ bao trùm người quang hân. Sau đó, hướng bên ngoài tràng vực tay lên, hơn mười vị ma pháp sư phát động màn chắn lớn bao trùm cả lối đài, chắc chắn dị thường.

Nếu như trước kia, màn chắn thổ hệ như vậy, Vi Tiên miễn cưỡng cũng có thể phá vỡ, nhưng pháp lực cũng phải tiêu hao hết. Đến lượt lão sư công kích sẽ không có khả năng tạo ma pháp bảo vệ nữa.

Nhưng bây giờ, Vi Tiên đã không giống như trước kia nữa, bằng vào tính hạc Hóa Diễm Hắc Sư trực tiếp đã đem thực lực của nàng tăng lên tới cảnh giới Đại ma pháp sư. Cái này còn không tính tới việc Lăng Thiên chỉ còn là bán tiên, hiện tại không thể nào khiến tính hạc dung hợp hoàn mỹ, cho nên mới đem viên hòa tính hạc to lớn khảm ở đầu ma pháp trượng, sau đó dùng mấy trăm loại tính hạc khảm xung quanh tạo thành một trận pháp khuếch đại ma pháp. Tinh Thần Sa (bụi sao) còn lại cũng đủ để cây ma pháp trượng cổ quái kia trở thành nhất đẳng binh khí ở thế giới này.

Nói cách khác, chỉ cần Vi Tiên tay cầm cây ma pháp trượng này thì nàng sẽ trở thành một ma pháp sư siêu cấp biến thái.

“Lão sư, ta có thể dùng tất cả ma pháp ư?” Vi Tiên đi quanh lão sư đầu bạc ba vòng.

“Đúng vậy, ngươi có thể sử dụng bất kỳ phương thức công kích nào.” Lão sư râu bạc gật nhẹ đầu.

“Hóa cầu thuật thì sao?” Vi Tiên nhìn nhìn ma pháp trượng trong tay.

“Ngươi đang vũ nhục lão sư của ngươi hả!” Lão sư râu bạc nổi giận. Hóa cầu thuật là ma pháp cấp thấp nhất của hòa hệ công kích ma pháp, đừng nói muốn đánh vỡ màn chắn trừ danh của thổ hệ ma pháp, ngay cả màn chắn của một ma pháp học đồ tạo lên cũng có chút miễn cưỡng lắm mới được.

Rất có thể tình huống tiếp theo sẽ khiến cho mọi người ở đây té ngựa, lại khiến vị lão sư râu bạc hối hận vì đã giật giây cho việc lựa chọn hóa cầu thuật nguy hiểm.

Vi Tiên ngâm xướng một tràng chú ngữ ngắn ngủi, vung tay lên, một tiểu hỏa cầu phụt ra bay thẳng đến trước màn chắn vững chắc, nện vào. Hai giây sau, màn chắn thổ hệ ma pháp trừ danh vang lên một tiếng nhỏ rồi hóa thành bụi ma pháp tóe ra đầy trời.

Một tiểu hỏa cầu lại xuất hiện với uy lực mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn.

Cái này, đây thật sự là tiểu hỏa cầu, nhưng còn có thể gọi là tiểu hỏa cầu được nữa sao?

Tiểu hỏa cầu thuật với tư cách là hòa hệ ma pháp cấp thấp nhất, có tốc độ nhanh, tiêu hao ít pháp lực nhất, khoảng cách thời gian giữa các lần phát động (rate of fire) ngắn đặc biệt. Nói cách khác, một Ma đạo sư nguyện ý, có thể phóng ra liên tục, lực lượng cũng trở nên kinh người.

Hỏa tính hạch của ma pháp trượng trong tay Vi Tiên chứa năng lượng hòa hệ khổng lồ, giúp Vi Tiên bổ sung pháp lực tức thời, các loại tính hạch khác khiến xung quanh tiểu cầu bao trùm các loại ma pháp bất đồng thuộc tính, như thổ hệ trầm ổn, phong hệ cuồng bạo, thủy hệ liên miên, lôi hệ mãnh liệt...

So với hỏa cầu này, hỏa cầu do Ma đạo sư tạo ra cũng phải chịu thua.

Tiểu hỏa cầu vốn đã trâu bò như vậy rồi nhưng còn được tiên nhân trận pháp phóng đại uy lực thêm nữa...

Sau đó vị lão sư khảo thí Vi Tiên có ngay một suất nằm ở phòng bệnh, chỉ trách hắn có mắt không trông, được một trận Luru Tinh Hóa Vũ giáng vào người này mới sáng mắt ra được.

Người trong cuộc đối với sự tình này không hề có bình luận gì...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Kế Hoạch Nhỏ Của Vi Tiên (Thượng)

“Ai đền chức nghiệp ma pháp sư cho ta?” Lăng Vân cả giận nói.

“Lăng Vân ca ca, là Vi Tiên nói ca là ma pháp sư.” Tuyết Nhi chớp chớp đôi mắt to, làm sự tức giận của Lăng Vân vơi đi hơn phân nửa, “Ma pháp sư thì làm sao vậy? Bạch Diễm của ca không phải rất lợi hại đấy sao?”

Lăng Vân vỗ vỗ về mặt ngây thơ của Tuyết Nhi, thâm thúy giáo dục nàng: “Tuyết Nhi, nếu ta muốn học, sẽ lựa chọn một môn học cường đại, chứ còn cái loại môn học nông dân dùng để trồng rau này, đi ra ngoài bê mặt lấm.”

Lão sư râu bạc mới vừa rồi còn uy phong bát phương, đã kích không ít lòng tự trọng của các học viên, rốt cuộc đã ăn phải quả đắng, không chỉ là lòng tự trọng bị thương tổn nghiêm trọng mà ngay cả thân thể cũng bị thương không nhẹ.

Một giây trước khi màn chắn bị vỡ, hắn còn tràn đầy tin tưởng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, bản thân từ đứng biến thành nằm. Đến lúc nằm trên cáng rồi, vị Cao cấp ma pháp sư này vẫn không thể hiểu nổi tại sao mình lại bị đánh ngất xỉu nữa.

“Lão công, ngươi đang nói cái gì thế?” Vi Tiên nghe thấy Lăng Vân bình luận, bình luận như vậy tương đương với việc đem sở học của nàng dẫm đạp thành kỹ thuật nông dân không thương tiếc. Tiểu cô nương này gần đây thực lực như nước thủy triều lên, sự tự tin cũng tăng lên không kém.

“Người không biết thực lực của ta bây giờ so với người cũng không kém bao nhiêu sao?”

Hỏa Kỳ Lân bỗng nhiên ôm bụng, lăn qua lăn lại trên mặt đất. Chân trước không ngừng đập đập trên mặt đất, trạng thái dường như sắp không chịu nổi nữa. Tiểu cô nương toàn thân run rẩy, tức nghẹn họng, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lăng Vân chỉ chỉ Hỏa Kỳ Lân, về mặt bắt đắc dĩ.

“Đi ra! Cho người thấy được sự lợi hại của bốn tiểu thư!” Vi Tiên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, “Không cho người biết tay, người thật không biết hai chữ khiêm tốn viết ra sao.”(Thằng Lăng Vân đúng là có biết chữ của thế giới này quái đâu~,~)

“Ta mà còn không biết.” Lăng Vân không nhịn được cười một tiếng, “Người chẳng lẽ chưa nhìn thấy Hóa Diễm của ta?”

Vi Tiên hừ nhẹ một tiếng, cười đắc ý. Chỉ thấy tay phải của nàng vung ma pháp trường lên, một đạo bạch sắc Hóa Diễm thuần sắc trắng lập tức tràn ngập ma pháp đài khảo thí. Mấy vị đang liên thủ thi triển màn chắn trên trán lập tức đỏ mặt hời.

“Bạch Diễm! Trời à!” Một vị lão sư chỉ vào Vi Tiên đang cười mỉm, giống như gặp quỷ vậy.

“Đừng kích động, đánh giá của ta là đánh giá tầm “vĩ mô”, không nhằm vào cá nhân cụ thể nào cả.” Lăng Vân mỉm cười, chỉ vào Bạch Diễm của Vi Tiên, nói:

“Nếu như là hai người có thực lực ngang nhau thì chiến thuật đây rất hợp lý, nhưng, thực lực của người kém ta không chỉ nửa lần hay một lần thôi đâu, nếu người dùng cái này chiến với ta thì may lắm cũng chỉ làm ta xước tí da mà thôi, lúc đó không biết người còn có thể mạnh mẽ tiếp được không.

Mọi người ở đây đã bị Vi Tiên thi triển bạch Sắc Hóa Diễm dọa cho chấn kinh rồi, đang từ từ khôi phục lại, xong lại bị lời nói của Lăng Vân làm cho té nhào. Một số còn thể hiện ánh mắt coi thường. Bạch Diễm chỉ làm xước da người? Có mà còn xước lại chút da cũng khó...

Người bị Bạch Diễm làm đánh trúng, vận khí thì tốt thì còn lại nắm xương, đen đui thì đến chút bụi cũng không tìm được đề mang đi thờ.

“Người đi lên, chúng ta thử xem!” Vi Tiên mạnh mẽ, nhưng khi nghe xong lời Lăng Vân nói giờ cũng có chút chột dạ.

“Bây giờ ta đi lên. Người thua thì tính làm sao?” Lăng Vân cười giống như một lão sói xám trông thấy một bé thỏ trắng, “Người cũng không cần đích thân ta động thủ. Hay là ta phái Khủng Khủng lên đánh với người?”

Hỏa kỳ Lân dưới mặt đất liếc mắt, ngáp một cái, một chuỗi động tác khiến cho Vi Tiên không biết phải làm sao. Khả năng kháng hỏa của Hỏa kỳ lân nàng đã lĩnh giáo qua. Địa long châu trên cổ chính là nàng dùng vũ lực không có kết quả phải chuyển sang dùng mỹ thực mới thành công.

Hơn nữa con ma thú biến thái này còn thích nhất là đem các loại ma pháp Hóa Diễm biến thành vitamin ngâm, dùng lửa chơi với nó... Vi Tiên tuy mạnh mẽ nhưng không có ngốc. Có bao nhiêu lửa thì cũng không đủ cho nó nhét kẻ răng.

“Ta không thể nào thua!” Vi Tiên lập tức cự tuyệt đề nghị của Lăng Vân.

“Người bắt buộc phải đánh canh bạc này sao?” Lăng Vân dụ dỗ từng chút một, tay trái lại sờ sờ khuôn mặt của Tuyết Nhi khiến cho tiểu cô nương mặt đỏ bừng bừng, sự ám chỉ này cũng quá là lộ liễu đi.

“Nếu ta thua, người muốn thế nào thì được thế đó!” Vi Tiên cắn răng, “Người đi lên!”

Lăng Vân về mặt hờn hờ, gian kế đã thực hiện được, tung người bật thẳng lên ma pháp đài khảo thí.

Ánh mắt coi thường của mọi người xung quanh đã có chút thay đổi. Ma pháp đài khảo thí bởi vì tính chất đặc thù, ma pháp có uy lực mạnh mẽ sẽ có màn chắn ngăn cản, tuy nhiên thực sự chỉ có thể ngăn trở đại bộ phận uy lực, sóng xung kích vẫn có thể lan ra ngoài. Vị trí của người xem cách đài khảo thí ước chừng ba mươi mét.

Là chiến sĩ? Người xung quanh có chút ngậy ngốc. Mặc dù nói ma pháp sư vĩ đại có thể khống chế tinh linh phong hệ bay lượn trên bầu trời, nhưng không dùng tới ma pháp, ma pháp sư vốn thân thể yếu đuối, nhảy cao được một mét cũng đã rất vĩ đại.

Dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói thì cái này vốn thuộc về ưu, khuyết điểm của từng môn.

“Người muốn đánh thế nào. Đến đây đi.” Lăng Vân tùy tiện đứng trên đài, hai tay chấp sau lưng. “Làm sao ít ra mồ hôi chút để tí về đỡ phải tắm rửa.”

Điều này làm Vi Tiên tức đến đỏ bừng cả mặt, ngón tay trắng chỉ Lăng Vân run rẩy.

“Hay là đánh lâu lâu tý cũng được, đánh xong chúng ta đi tắm uyên ương.”

Vi Tiên nghe lời này thiếu chút nữa đem ma pháp trường cầm trên tay ném xuống đất. Hắn là nam nhân thần linh ban tặng cho mình, đêm qua có cơ hội tốt vậy mà hắn lại buông tha. Nhưng hiện tại lại ở đây đùa giỡn chính mình. Chưa bao giờ gặp qua người nào ngu ngu mà vô sỉ, hạ lưu như hắn.

Vi Tiên mặc dù vừa xúc động đồng ý đánh canh bạc nguy hiểm này, nhưng nàng cũng không ngốc. Thực lực của mình tăng nhanh như vậy vì sao? Đó là bởi vì Lăng Vân hơi hợm trong hai tiếng tạo ra ma pháp trường này. Với khả năng như vậy, không rõ thực lực của Lăng Vân chính xác cường đại tới mức

nào nữa đây.

Hơn nữa lực lượng của Lăng Vân lại còn phi thường đặc biệt, bản thân mình chưa bao giờ tiếp xúc qua loại lực lượng nào như thế, cẩn thận mà suy nghĩ, lưu manh khi thi triển lực lượng ấy thì rất giống những cường giả bí hiểm vậy.

Về ngoài nhìn không ra, đơn giản là không rõ ràng. Chỉ nhìn một cách đơn thuần, dựa vào điểm hấn có thể thu phục con Hòa Kỳ Lân biến thái kia, có thể tưởng tượng được phần nào thực lực của hấn rồi. Hay là mình không cho phép hấn được hoàn thủ... Nghĩ tới đây, về mặt Vi Tiên xuất hiện một nụ cười tà ác.

Vi Tiên mặt mỉm cười, thanh âm làm nũng: “Có một điều kiện.”

Lăng Vân thấy tiểu cô nương này tươi cười, không biết tại sao lại có cảm giác không ổn.

“Điều kiện gì?”

Đôi chân nhỏ của Vi Tiên trên mặt đất vẽ ra vài vòng tròn. Vi Tiên cười nói: “Điều kiện của ta là ta có thể đánh nhưng ngươi không thể hoàn thủ.”

“Vi sao?” Lăng Vân giật mình kêu lên, nghĩ lại, lập tức minh bạch ý tứ của Vi Tiên. Hấn không nhìn được cười rộ lên, trong nội tâm thầm nghĩ, tiểu cô nương này nhìn thì trông tùy tiện vậy thôi, thực chất lại rất thông minh đấy.

Lăng Vân mình về mặt chờ mong của Vi Tiên cười nói: “Tốt, biết là ngươi muốn theo ta tám nguyên ương mà, giờ ta làm bìa cho ngươi luyện công trước đã, haha.”

Tuyết Nhi có chút lo lắng nhắc nhở: “Lăng Vân ca ca, ca ca nên cẩn thận chút, Vi Tiên bây giờ rất lợi hại.”

Lăng Vân hướng Tuyết Nhi chớp chớp mắt cười nói: “Cảm ơn tiểu Tuyết Nhi, ta sẽ chú ý.”

Hấn xoay người lại, hướng mấy vị đang thi triển màn chắn nói: “Muốn chỗ này còn nguyên vẹn, thì các ngươi sử dụng toàn lực đi.”

Bên ngoài, mấy vị ma pháp sư gật nhẹ đầu, vừa rồi Vi Tiên lộ ra Bạch Diễm đã khiến thần kinh của bọn họ chấn động, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai, tên này rõ ràng càng điên cuồng hơn, bị đánh mà không hoàn thủ.

“Hai vị xin chờ một chút, để phòng ngừa vạn nhất, ta nghĩ ta nên đi gọi thêm người.” Một tên đang chỉ huy những ma pháp sư thi triển ma pháp bảo vệ để phòng ngừa bạch diễm phát tác hướng về phía Lăng Vân và Vi Tiên vái chào.

Cái gọi là người già thành tinh chính là đạo lý này. Trải qua việc của lão sư râu trắng, có thể khẳng định mấy người này tới không phải là để học tập tri thức về ma pháp. Nguyên nhân rất đơn giản, làm sao một Đại ma pháp sư lại đi gọi một Cao cấp ma pháp sư là lão sư được chứ?

Lăng Vân phát phát tay cười nói: “Đừng nóng vội ah, để bọn họ chuẩn bị một chút. Miễn cho sân bãi bị hỏng, ta không có nhiều tiền để bồi thường đâu.”

Vi Tiên sóng mắt lưu chuyển, ừ một tiếng: “Cứ để bọn họ chậm rãi chuẩn bị.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Kế Hoạch Nhỏ Của Vi Tiên (Hạ)

Lăng Vân và Vi Tiên đứng trên đài thi đấu được mười phút, thì thấy trên bầu trời xuất hiện bảy đạo ánh sáng bất đồng hương ma pháp khảo thí đài phóng tới. Bay đến đầu tiên chính là một ma pháp sư mặc trường bào màu lam, một lão giả có khuôn mặt nghiêm minh.

Chứng kiến tình cảnh này, lại làm cho Lăng Vân nhớ lại những ký ức tranh đấu trên Tiên giới lúc trước, cả bầu trời là những kiếm tiên, tạo lên một bức tranh rực rỡ vô cùng, đủ mọi màu sắc trong ký ức của mỗi cá nhân tham chiến cũng như những người chứng kiến....

“Hai vị bằng hữu, ta là viện trưởng Học viện Thánh Kira này, các vị có thể gọi ta là Kesi William.” Lam lão đầu hướng Lăng Vân và Vi Tiên ma pháp khảo thí trên đài khom người, “Những người phía sau là lão bằng hữu của ta.”

“Hoặc là có thể bảo ta William.” Thấy Lăng Vân nhún mày, lão đầu mỉm cười một chút bổ sung.

Sáu lão đầu mặc ma pháp bào màu sắc bất đồng phía sau cũng có thêm hai người nữa cúi đầu chào, Lăng Vân và Vi Tiên hướng vài lão nhân này mỉm

cười, nhẹ gật đầu.

“Tuy ta không biết là do nguyên nhân gì khiến hai vị đạo hữu cường đại đến học viện của chúng ta, nhưng có thể chứng kiến hai vị cường giả đỉnh cao quyết đấu, ta cảm thấy phi thường vinh hạnh.”

Kesi William, là viện trưởng của Học viện Thánh Kira, là một trong những Ma đạo sư duy nhất của cả đại lục. Cũng bởi vì hắn chủ tu phong hệ ma pháp, trở thành phong hệ ma pháp sư đầu tiên của Thiên Phong đại lục.

Hôm nay viện trưởng William bởi vì để gia trì tính ma pháp vĩnh cửu lên chiếc phong hệ giới chỉ của mình, cố ý tìm mấy vị lão bằng hữu tiếng tăm lưng lầy của mình để cùng nhau động thủ. Nhưng còn chưa đợi đến lúc ma pháp trận hoàn thành, thì vị ma pháp sư vốn là đang thủ hộ ma pháp khảo thí đài lại hấp tấp chạy tới, báo tình huống đang xảy ra giữa Lăng Vân và Vi Tiên ở trên đài khảo thí.

Mấy lão giả này đều là những người có kiến thức rộng rãi, nghe được có người dùng bạch diễm phá tan màn chắn ma pháp do hơn hai mươi ma pháp sư liên thủ phóng thích, lại còn có một nhân vật thần bí nhận lời thách đấu của người kia mà còn chấp không cần hoàn thủ nữa, mấy lão đầu này nghe thấy là hiểu ngay ra những điểm mấu chốt.

Cái này không còn là bài kiểm tra nhập học nữa rồi, rõ ràng là hai cường giả hiếm thấy đối chiến mà. Lập tức buông bỏ việc đang làm, mang theo mấy lão đầu khác chạy qua xem.

“Chờ chúng ta bố trí ma pháp màn chắn xong, là hai vị có thể bắt đầu.” Viện trưởng William hướng Lăng Vân nhẹ gật đầu. Sau một hồi ngâm xướng, màn sáng màu xanh da trời nhàn nhạt đem toàn bộ khảo thí đài và phạm vi cách hai mét xung quanh bao phủ.

“Cuồng phong thủ hộ!” Có người đã nhận thức ra ma pháp trên sân đấu, chính là phong hệ ma pháp màn chắn. Bất đồng với các ma pháp màn chắn khác, ‘Cuồng phong thủ hộ’ có khả năng đặc biệt là làm công kích của địch nhân vắng ra chỗ khác.

Viện trưởng quay đầu lại phía sau ra hiệu, sáu vị ma pháp sư đồng thời vung ra ma pháp màn chắn cực hạn của mình. Lập tức, phạm vi xung quanh khảo thí đài đã bị các loại ma pháp màn chắn đủ loại màu sắc bao lại, quang ảnh không ngừng lưu chuyển, trông rất đẹp mắt.

“Cái này... Cái này e rằng có thể ngăn cản được sự công kích của cấm chú a.” Không ít người nhìn cái ma pháp màn chắn đủ mọi màu sắc kia mà âm thầm phỏng đoán.

“Hai vị, có thể bắt đầu rồi.” William viện trưởng hướng Lăng Vân gật đầu bảo.

Vừa dứt lời, kể cả viện trưởng William và sáu ma pháp sư liên thủ phóng thích ma pháp màn chắn bỗng dưng cảm thấy áp lực kinh nhân.

Lăng Vân hướng Vi Tiên cười nói: “Tới! Cho ta xem bản lĩnh của ngươi đi? Đừng làm ta thất vọng, ha ha.”

“Ngươi chắc chắn không phản kích?” Vi Tiên xác nhận lại một lần nữa.

“Sẽ không, ngươi yên tâm đi. Nhanh lên.” Lăng Vân khẳng định.

Nhưng Vi Tiên lại cười hi hi, nói tiếp: “Không vội, ta đang suy nghĩ xem sẽ đấu pháp như thế nào đây, phải cẩn thận một chút không lại xấu mặt ta. Ngươi lợi hại như vậy, đến hỏa kỳ lần cũng bị ngươi dạy dỗ, ai, nếu như chỉ là đánh loạn... Vậy thì đi ngược với dự tính ban đầu của ta rồi.”

Lăng Vân sửng sốt, đây là cơ hội tiểu cô nương người ta vất vả lắm mới tìm được, mình cũng có chút ngượng ngùng: “Vậy ngươi cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ xem nên đánh như thế nào đi, ta chờ.” Nói xong, liền chậm rãi ngồi xuống mặt đất, ai ngờ còn chưa kịp ngồi, một đạo quang mang hồng sắc vừa thoắt to đã lao thẳng tới trước mặt hắn.

Tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ tới việc, Vi Tiên này chưa nói đã đánh.

Lăng Vân hú lên một tiếng quái dị, kim quang lóe lên, tức thời di chuyển lên không trung, phản ứng cực nhanh, nhanh như tia chớp vậy. Đạo hồng quang của Vi Tiên trượt mục tiêu và vào màn bảo vệ, vang lên tiếng nổ cực lớn, tầng ma pháp bên trong cùng của màn chắn bắt đầu mờ đi.

Bởi vì Vi Tiên đã có khối hỏa tinh thượng phẩm để bổ sung ma lực rồi, nên giờ cũng coi như là nàng chưa mất tý ma lực nào, nàng nhìn Lăng Vân, kháng nghị: “Ngươi không được tránh!”

Lăng Vân bỗng nhiên phát giác chính mình rất bị động.

“Ta không hoàn thủ... Ngươi còn không cho ta tránh há?”

Vi Tiên xòe bàn tay trắng nõn nà của nàng ra, nói: “Ngươi đương nhiên không thể chạy, bằng không, có ai có thể đánh được ngươi đây?”

Lời này Vi Tiên nói vô cùng có lý, thối phòng Lăng Vân cường điệu lên một chút. Khiến cho Lăng Vân căn bản không có biện pháp để cự tuyệt.

“Được rồi, ta không né.” Lăng Vân tuyệt đối không thể để mình mất mặt trước mỹ nữ được. Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định: “Nhưng ta dùng cái gì để đỡ đòn, ngươi cũng đừng có quên a?”

Đạo hồng quang vừa rồi Vi Tiên đánh ra không biết là cái quái gì. Đánh cho ma pháp trận chắn động không thôi. Chi bằng tu vi bản thân của mình

bây giờ, tay không có thể chống đỡ được không cũng khó nói trước được.

Lăng Vân bay cách mặt đất khoảng hơn mười mét, thân hình có chút lắc lư, ngay sau đó một kiện khôi giáp đen nhanh bao trùm cả người hắn lại, chỉ nghe thấy một tiếng ‘Đùng’, từ trên khôi giáp toát ra vô số tinh thể màu xanh, phảng phất như ngàn vạn con đom đóm tụ tập lại một chỗ, thân ảnh của hắn dần dần ẩn vào trong tinh quang, chỉ chốc lát sau, xuất hiện một vòng quang mang bay lượn xung quanh người hắn, khiến cả người hắn toát lên một khí thế phi phàm.

Bộ dáng hăng hái của hắn làm cho Vi Tiên có chút lo lắng. Bất quá không thể không thừa nhận, người nam nhân này, quá mạnh mẽ!

Khôi giáp cổ quái màu đen vừa xuất hiện, Lăng Vân bình thường có chút lưu manh, có chút vô lại giờ đã hoàn toàn đảo ngược rồi. Biến thành một nam nhân vô cùng ôn hòa nhã nhặn, trở thành một vô cùng anh tuấn tiêu sái đại soái ca...

Mặt Vi Tiên chợt đỏ bừng hết cả lên, nàng đang hồi tưởng lại tình cảnh đêm hôm trước....

Khôi giáp cổ quái như vậy đừng nói Vi Tiên mới thấy lần đầu, ngay cả viện trưởng William kiến thức sâu rộng cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Vi Tiên nghĩ ngợi nửa ngày, vẫn không rõ ràng lắm cái tinh quang đang bay lượn quanh người Lăng Vân là cái gì. Nàng điềm nhiên như không có việc gì hỏi: “Khí thế không tồi. Nói không được phản kích, bao gồm cả thứ này cũng không thể phản kích đấy?”

Trang bị ma pháp đương nhiên cũng có loại có thể phản đòn, cho nên Vi Tiên mới nói như vậy.

Lăng Vân nghiêng đầu, trong nội tâm âm thầm buồn cười, tiểu cô nương này vẫn còn có chút thông minh a.

Trên Tiên giới, tiên giáp này của Lăng Vân rất nổi danh, gọi là thôn phệ tiên giáp, đặc điểm lớn nhất của nó chính là có thể thôn phệ tất cả mọi công kích không phải thật thể, hơn nữa nó còn đem lực lượng của địch nhân hấp thụ chuyển tới cái thứ đang bay xung quanh người hắn, gọi là Luyện Trần Kiếp Hòa, là thứ mà hắn đã dày công thu thập chân hỏa trên chín tầng trời luyện chế thành. Bình khí có phẩm chất hơi kém một tít, lại gần người hắn là bị Luyện Trần Kiếp Hòa này hóa táng thành tro tàn rồi chứ đừng nói đến chuyện chạm vào bộ giáp.

Lăng Vân có ngoại hiệu là sắc lang liễu mạng, có cái tên hiệu như vậy, không thể nói tên lưu manh thiên tiên này không ác độc.

Vi Tiên không chắc cái khôi giáp quái lạ này là thứ gì, tay phải nắm ma trượng của nàng vung lên, siêu cấp tiểu hỏa cầu vừa mới phá vỡ địa hệ ma pháp màn chắn lập tức như sao băng đâm thẳng về phía Lăng Vân.

Lăng Vân nhìn vô số hỏa diễm đang lao tới trước mặt mình, tâm thần khẽ động, những tinh quang trôi nổi chung quang di động tới chắn trước người hắn.

Siêu cấp tiểu hỏa cầu của Vi Tiên tuy lợi hại, nhưng mà đem ra so sánh với Luyện Trần Kiếp Hòa, thật giống như trò cười khi đem đom đóm ra so sánh với mặt trời vậy... Vô số tiểu hỏa cầu vừa mới chạm vào tinh quang, liền vô thanh vô tức tiêu thất đi mất.

Hỏa cầu vừa biến mất, Vi Tiên đồng thời cảm thấy ma lực toàn thân như là muốn phá thể chui ra, toàn thân chấn động mạnh, lập tức hấp thu ma lực từ trong ma trượng, một lần nữa dò xét Lăng Vân, ngắm lại xem còn điều kiện gì không để áp chế thực lực của hắn xuống dưới mình.

Thấy Vi Tiên đình chỉ công kích, Lăng Vân tản tinh quang ra, nói: “Ngươi sẽ không chỉ có trình độ như thế thôi đấy chứ? Đừng nghĩ đến truyện đánh lén, ta đã không hoàn thủ, ngươi còn phải suy nghĩ cái gì nữa? Thành thành thật thật cho ta xem thực lực mạnh nhất của ngươi đi, xem nó có xứng đáng với ma trượng mà ta đưa cho ngươi hay không???”

Vốn Vi Tiên còn đang suy nghĩ xem nên sử dụng ám chiêu gì, vừa nghe những lời này của Lăng Vân, trong nội tâm chấn động. Thực lực của mình so với Hóa Kỳ Lân thì còn kém xa vạn dặm, có thể thu phục được Hóa Kỳ Lân thì bằng vào mấy ám chiêu của mình có thể thắng được Lăng Vân sao? Nhìn Lăng Vân, nội tâm Vi Tiên có chút đau xót.

Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân hắn bỏ mình giường không gối chiếc đêm qua ư? Cường giả, chẳng lẽ chỉ có thể sáng vai với cường giả sao....

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nở một nụ cười với Lăng Vân: “Ngươi nói cũng có đạo lý.”

Trong nội tâm Lăng Vân thầm khen, tiểu cô nương này thật là một nhân tài có tâm thần ổn định. Nếu mình dạy nàng cách tu chân, thành tựu trong tương lai sợ sẽ không thấp hơn mình.

Nói đến tu chân, liệu cái thế giới này có người tu chân hay không đây....

Đang lúc Lăng Vân miên man suy nghĩ, bỗng nhiên, xuất hiện một cỗ khí tức Hóa Diễm bạo người làm tất cả mọi người ở đang quan khán toàn thân run lên. Lăng Vân quay đầu nhìn lại, tóc Vi Tiên lúc này đã biến thành một màu đỏ giống như màu của máu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Lăng Vân Hành Động (Thượng)

Vi Tiên vứt bỏ suy nghĩ đánh đấm vớ vẩn trong đầu mình đi, bắt đầu suy nghĩ phương thức tấn công nghiêm túc. Đây là cơ hội tốt nhất để nàng làm quen với lực lượng mới có của mình.

Quan trọng nhất là, năng tin tưởng nam nhân vô cùng cường đại trước mặt này sẽ không bởi vì một kích đỉnh điểm của mình mà bị thương tổn, hẳn quá cường đại. Vi Tiên cúi đầu, nước mắt chảy ra không ngừng.

Đúng vậy, hẳn quá cường đại. Mình chỉ có thể tư cách đi sau bóng lưng hắn mà thôi, vĩnh viễn không có cơ hội cùng hắn sánh bước.

Bây giờ, cơ hội tới tay, làm sao nàng có thể từ bỏ đây. Hòa tinh trong ma trượng của Lăng Vân có thể bổ sung linh khí cho cả những tiên nhân đỉnh cao, có thể Vi Tiên không nghĩ nhiều như vậy, nàng đang điên cuồng hấp thu ma lực của Hỏa Tinh, cái loại hấp thu sức mạnh điên cuồng này đã vượt xa cực hạn dung nạp năng lượng của cơ thể nàng. Dưới sự xung kích liên tục của ma lực, Vi Tiên đã mất đi ý thức.

Ma pháp sư nếu có được ma lực mà bản thân không thể thừa nhận nổi, bởi vì không thể khống chế được cỗ ma lực ấy sẽ dẫn tới việc bạo thể mà chết..

Gặp bất kì người nào biết qua một tí ma pháp, thấy Vi Tiên rơi vào trong tình trạng ấy nhất định sẽ chạy ngay đến ngăn cản nàng. Thật đáng buồn chính là, Lăng Vân không biết.

Nhưng viện trưởng William đã nhìn ra, ma lực của tiểu cô nương này sắp chạm đến ranh giới tự bạo rồi. Hơn nữa khi nàng không duy trì được sự cân bằng ma lực, hậu quả của việc bạo tạc không đơn giản là nổ tung người nàng ra mà thôi đâu, sợ rằng nó sẽ khiến hơn phân nửa Học viện Thánh Kira này thành bình địa mất. Mà sau đó khả năng còn xuất hiện Hỏa Diễm Long Quyển Phong nữa (vòi rồng hỏa diễm), vô số Hỏa Diễm Tinh Linh sẽ thiêu trụi cả học viện này luôn chứ chẳng chơi!

“Mau ngăn cản nàng!” Vừa cùng mấy lão giả gia cố từng tầng ma pháp bảo vệ một, viện trưởng William vừa chỉ huy các giáo viên sơ tán học viện, từng tầng ma pháp đã kiên cố giờ tiếp tục kiên cố hơn. “Hiện tại nàng đã mất đi ý thức, nếu không đem ma lực trong thân thể nàng phóng thích ra, tiểu cô nương này sợ sẽ vong mệnh mất!”

Cái gì? Lăng Vân cá kinh, sao có thể như thế được.

Hắn nhìn Vi Tiên giờ tóc đã chuyển thành màu đỏ như máu, thử gọi nàng một tiếng, nhưng Vi Tiên không có phản ứng. Lăng Vân cẩn thận lắng nghe, cũng không hề nghe thấy bất kì tiếng ngấm xương chú ngữ nào.

Quả nhiên nàng đã mất ý thức.

“Làm sao bây giờ?” Lăng Vân quay đầu về phía viện trưởng William, hỏi. “Nàng mất ý thức thật rồi.”

“Không có biện pháp.” viện trưởng William lắc đầu cười khổ. “Nàng đã sớm vượt qua ngưỡng cực hạn chứa đựng ma lực của cơ thể. Giờ đã mất đi ý thức. Người phải biết, một cái bình nhỏ nếu phải chịu đựng áp lực vượt quá xa mức chịu đựng của bản thân, sẽ nổ tung, hơn nữa còn không dễ xốt lại mảnh vụn nào.”

“Ta muốn cứu nàng.” Lăng Vân đứng đối mặt với viện trưởng William nói, “Nàng bởi vì một câu nói của ta mà thành ra như vậy, ta phải có trách nhiệm cứu nàng.”

Viện trưởng William lắc đầu, nói: “Ta không biết phương pháp gì có thể cứu được một ma pháp sư gần như sắp tự bạo....”

Lăng Vân chớp chớp mắt nhìn Vi Tiên, giờ nàng đã mất đi ý thức, hoàn toàn không thể nghe thấy người khác nói chuyện gì nữa rồi.

“Ta phải cứu nàng.” Lăng Vân vẫn kiên định như cũ, quay đầu về phía viện trưởng William nói. “Nàng là người bằng hữu đầu tiên của ta khi đến thế giới này.”

Viện trưởng William nhìn Vi Tiên đang trong trạng thái gần như sắp bạo thể đến nơi và Lăng Vân với tình cảm chân thành đứng bên cạnh, nhất thời lão cảm thấy cảm khái vô cùng. Nhưng đối với ma pháp sư đã hấp thu ma lực vượt quá cực hạn, ngoại trừ tự bạo...

“Ta còn có một biện pháp.” Viện trưởng William đang suy tính, cân nhắc xem có nên đưa cái phương pháp giải quyết này nói ra hay không. Thời điểm lão nói ra, ma pháp sư mặc áo choàng đỏ mở miệng. “Phi thường nguy hiểm, không cẩn thận một cái, người cũng sẽ trở thành tro bụi.”

“Nói mau. Là phương pháp gì.” Lăng Vân nhìn chằm chằm vào ma pháp sư áo choàng đỏ.

Ma pháp sư áo choàng đỏ nhìn Lăng Vân trên đài, cởi áo choàng ra. Ở bên trong chiếc áo choàng rộng thùng thình ấy, nguyên lai lại có thể cất giấu một đường cong uyển chuyển, thân thể mềm mại đến vậy. Nàng cùng Vi Tiên hiện tại có chút giống nhau, cả hai đều cũng có mái tóc màu hỏa hồng.

“Đó chính là, một người khác ở bên cạnh dẫn dắt ma lực của nàng phóng thích ra ngoài.”

“Vậy thì mau lên, ai lên dẫn dắt ma lực cho nàng đi?” Lăng Vân nhìn tất cả ma pháp sư chung quanh, “Không còn thời gian nữa đâu!”

“Chẳng lẽ người không biết phóng thích ma pháp?” Viện trưởng William có chút giật mình, “Người không phải là ma pháp sư?”

Lăng Vân nổi giận, Vi Tiên sắp tự bạo đến nơi rồi, tên gia hỏa này còn có lòng dạ nói chuyện phiếm nữa. Nếu nàng là người tu chân rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, Lăng Vân đã giải quyết một cách dễ dàng rồi. Nhưng mà người nghề nào biết việc nghề đó, trạng thái dị thường của ma pháp sư nếu dùng sức mạnh cưỡng ép nó, chỉ sợ sau này sẽ sinh ra di chứng gì không biết nữa.

“Đem nhà nó, ai nói lão tử là ma pháp sư! Lão tử không phải!” Lăng Vân có chút gấp, không kịp lựa lời để nói.

Tóc Vi Tiên như hóa điểm vậy vùng trong không trung, da dẻ toàn thân nàng giờ cũng dần chuyển thành màu đỏ tươi.

“Đề ta!” Ma pháp sư áo đỏ kia xuyên qua ma pháp bảo vệ nhảy lên đài, đứng bên cạnh Vi Tiên kéo tay nàng, hiện giờ Vi Tiên giống như là một quả bom hẹn giờ vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ.

Lão William muốn lên, nghĩ một hồi lại dừng tay.

Lúc này mà tiến vào bên trong màn chắn, cũng không khác gì với việc đi khiêu vũ với tử thần vậy.

Ma pháp sư áo đỏ vừa chạm vào tay Vi Tiên, ngay lập tức sắc mặt trở nên đỏ hồng tươi đẹp dị thường. Nàng chưa suy nghĩ kỹ đến việc, cổ bé này tại sao trong nháy mắt lại đi hấp thụ một lượng hỏa nguyên tố khổng lồ như thế. Nhưng bây giờ không còn thời gian cho nàng suy nghĩ nữa, sau một hồi ngâm xướng chú ngữ ngắn ngủi, ma pháp sư áo đỏ kia phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, khóe miệng chảy ra một tia máu đỏ tươi.

Viện trưởng William đang đứng bên ngoài duy trì ma pháp bảo vệ chợt biến sắc, đến cả đẳng cấp ma pháp sư như vậy ững không thể tiếp nhận được số hỏa nguyên tố ấy, vụ nổ kia.... Lập tức lão cũng không thêm để ý đến việc mình còn sức lực hay không, tăng nhanh tốc độ nâng cấp ma pháp màn chắn hơn nữa.

“Ta hiện tại muốn dẫn dắt cổ lực lượng trong cơ thể nàng ra ngoài. Để tránh việc nó gây ảnh hưởng đến mọi xung quanh, ta phải phóng thích một phần ma lực lên người người. Người có thể chống đỡ được không?” Ma pháp sư áo đỏ nhìn chằm chằm vào người Lăng Vân. “Cổ lực lượng này một khi phóng thích ra ngoài, uy lực có thể so sánh với công kích của một Hỏa hệ cấm chú đấy.”

Lăng Vân nhẹ gật đầu, cũng không nói nhiều: “Làm đi.”

Ma pháp sư áo đỏ sững sờ một chút, chậm rãi gật đầu, bắt đầu ngâm xướng những chú ngữ dài dòng buồn chán. Lăng Vân tuy không cảm giác thấy lực lượng nguyên tố, nhưng hẳn có thể cảm nhận được không khí xung quanh không còn lưu động cuồng bạo như lúc trước nữa, bắt đầu áp súc không ngừng lại với nhau.

Hiện tại Lăng Vân không thể thuận di, không thể tránh né, phải tiếp đỡ một cái đòn thể công kích. Cảm giác không khí xung quanh lưu động càng lúc càng chậm, sắp đến thời điểm áp súc đến cực hạn, Lăng Vân bắt đầu sử dụng tới toàn bộ tiền linh lực của mình, Thôn Phệ Tiên Giáp hắc sắc chợt phát ra quang mang chói mắt. Luyện Trần Kiếp Hỏa vây quanh cơ hồ đã ngưng tụ lại thành thể rắn....

Bởi vì không cần mất thời gian tụ tập hỏa nguyên tố, một đòn thể cấm chú trong thời gian ngắn ngâm xướng đã được hoàn thành. Lăng Vân nhận thấy nó cũng không đơn giản. Hẳn rõ ràng có thể cảm giác được, lực lượng của khí lưu cuồng bạo này khi bị áp súc cơ hồ không kém là bao so với một kích toàn lực của Tán tiên bình thường. Dựa theo trạng thái của mình bây giờ, trên cơ bản là có thể miễn cưỡng tiếp nhận được.

“Tối!” Lăng Vân cơ hồ đem tất cả tiền linh khí tăng lên tới cực hạn lớn nhất.

Ma pháp sư áo đỏ nhẹ gật đầu, ngón tay vừa nhấc, một đạo ánh sáng màu đỏ sậm như điện xạ ra, ma pháp tượng hoa lệ của Vi Tiên sau vài tiếng vang nhẹ liền từ từ vỡ vụn.

Viện trưởng William đứng bên dưới đang một mực chú ý tình hình phát sinh, sắc mặt lập tức biến hóa vài ba lần.

Ánh sáng đỏ sậm vừa mới tiếp xúc Luyện Trần Kiếp Hỏa mới ngưng tụ thành hình, lập tức phát sinh ra những vụ nổ dữ dội liên tiếp. Chấn động cực lớn khiến đài khảo thí cơ hồ biến thành phần vụn. Mỗi một lần nổ, Lăng Vân lại đồng thời lui về phía sau một bước.

Mấy người viện trưởng William ở bên ngoài duy trì ma pháp màn chắn, sắc mặt giờ đã trở nên trắng bệch, điên cuồng nâng cấp ma pháp màn chắn khiến ma lực của họ sắp cạn kiệt, nhưng vụ nổ này dường như vẫn chưa có dấu hiệu đình chỉ nào.

Viện trưởng William cắn răng, từ bên trong ma pháp bảo lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho mấy ma pháp sư đang toàn lực duy trì ma pháp màn chắn.

“Nước suối ma pháp nguyên tố! Đồ tốt.” Mấy ma pháp sư sáng hết cả mắt, mở nắp bình đổ nước bên trong ra. Một đạo ngân bạch sắc quang mang hiện lên, sau đó tốc độ duy trì màn chắn trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Vụ bạo tạc bên trong vẫn đang không ngừng phát sinh. Trai qua hơn hai mươi, ba mươi vụ nổ, thực thể Luyện Trần Kiếp Hỏa đã có chút không chống đỡ nổi.

Lăng Vân biến sắc, quát to: “Tán!”

Thực thể Luyện Trần Kiếp Hỏa đột nhiên nổ bung ra, từng tầng một nổ tung, trong khi Luyện Trần Kiếp Hỏa bạo tạc Lăng Vân cũng đồng thời nhanh

chống lui lại phía sau. Hắn không có công kích, hoàn toàn là dùng Luyện Trần Kiếp Hòa để ngăn cản ánh sáng trùng kích.

Ngay lúc Lăng Vân lui lại phía sau rồi dừng lại, ánh sáng màu đỏ đã xuyên qua Luyện Trần Kiếp Hòa. Thời điểm Lăng Vân ngẩng đầu lên nhìn, một phần ánh sáng màu đỏ sậm đã đánh trúng người hắn.

Lập tức, âm thanh bạo liệt rung thiên động địa vang lên, thôn phệ tiên giáp màu đen thả ra ba khí lưu màu xanh, tiếng rít bén nhọn lượn lờ quanh thân nó.

Ba đạo khí lưu màu xanh tụ hợp trong nháy mắt, một tiếng nổ thanh thúy vang lên, một con địa chấn phát sinh, chắc chắn là do đá hoa cương xung quanh quảng trường nứt vỡ tạo ra, dòng chảy của vụ nổ từ trong những khe rãnh lao ra, ma pháp bảo vệ không kịp thay thế lập tức vỡ vụn. Vụ nổ liên hoàn lúc trước đã làm cả khảo thí đài nát thành bụi phấn, giờ sóng xung kích từ hỏa diễm đã đem những bụi phấn này lên cao cả trăm mét. Giống như là bão cát đang lan rộng đi vậy....

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Lăng Vân Hành Động (Hạ)

"Có ta ở đây mỗi năm nhà nhà sẽ có mùa màng bội thu."

(Quân dân quận Tinh Hàn thắc mắc

lĩnh chủ Lăng Vân đại nhân

có phải hay không là vị quan tốt,

sau đó nhận được hồi đáp như trên.)

"Bên kia đã xảy ra chuyện gì?" Cổ Đức Kiểm Thánh chau mày, "Là bằng hữu của người à?"

Hoàng Chính ngẩng đầu ngẫm nghĩ về vị tiểu thư mới nổi với ma pháp trượng trên tay mà nhẹ gật đầu.

Bên sân khảo thí ma pháp kia náo nhiệt bao nhiêu thì bên sân khảo thí võ sĩ này cũng không kém cạnh là mấy. Hoàng Chính cùng Hoắc Ân Tư cực kỳ hưng hăng can quấy. Hoàng Chính mặc kệ đối thủ là ai, chém một phát làm binh khí đối thủ gãy làm đôi, thẳng cho đến lúc đụng phải Cổ Đức đại nhân thì công kích mới chậm lại.

Hoắc Ân Tư lại càng trực tiếp hơn, không hề hoa mỹ, một búa trực tiếp làm khảo thí lão sư quỵ xuống. Lăng Vân đưa cho hắn cây búa nặng ba ngàn cân. Bản thân cảm thấy này trong tay, sức nặng khiến chính hắn cũng không hoàn toàn thoải mái, giờ lại nện xuống địch nhân. Hoắc Ân Tư dùng "đệ nhất búa" hành hạ vị khảo thí lão sư, chỉ cần thấy hai chân của vị lão sư run rẩy muốn đứng lên là hắn lại nện búa xuống. Cuối cùng Cổ Đức đại nhân không nhẫn nhịn được, đi lên đập một cước đem tên ả nhân bay xuống đài, lúc đó mới đến lượt Hoàng Chính.

Hoắc Ân Tư còn chưa kịp mở miệng nói ra tên của mình, việc này giống như đã được thần tiên chúc phúc, bằng không hắn sẽ phải chịu đau khổ dưới tay của Cổ Đức.

"Tên này tuyệt đối là địa tinh, ta không quen biết hắn." Hoàng Chính đứng bên cạnh Cổ Đức nói. "Ai nhân không có kẻ hèn hạ như vậy."

Cổ Đức gật đầu đồng ý.

Bây giờ, hai người bởi vì sử dụng vũ khí mà Lăng Vân đưa cho nên thực lực được đề cao gấp mấy lần. Mấy vũ khí này là trước kia Lăng Vân vẫn còn ở Tu Chân Giới đánh bại địch nhân mà thu thập được. Chúng đã mất đi chủ nhân ban đầu, hiện tại mấy người sử dụng cực kì thuận tay.

Kiểm Thánh chính là Kiểm Thánh, nam nhân với tư cách là võ giả đỉnh phong trên đại lục, tự nhiên không phải cái loại Hoắc Ân Tư chỉ dựa vào vũ khí mà thu thập được. Sau một hồi chân tay. Cổ Đức đại nhân đem cái tên "địa tinh" gia hỏa đập bay khỏi khảo thí đài.

"Bọn chúng không có sao chứ?" Kiểm Thánh đại nhân hỏi Hoàng Chính. Tay Hoàng Chính lúc này đang có hàn băng bao phủ.

"Không có việc gì, chúng ta tiếp tục." Hoàng Chính nghĩ về sự tình Lăng Vân trước kia phá hư rừng rậm, so với sự kiện ấy, sự tình bây giờ chỉ là chuyện nhỏ. Có Lăng Vân ở bên kia trông coi, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Mặt khác, cùng Kiếm Thánh đại nhân giao đấu cũng khiến Hoàng Chính phát hiện ra một điều lý thú. Hắn cảm nhận qua hai tay thanh đại kiếm có thể phóng ra một cỗ lực lượng cổ quái. Khi sử dụng loại lực lượng này, chính tay hắn cũng sẽ bị đóng băng, tuy nhiên điều này lại không hề tạo thành bất kỳ thương tổn gì đối với hắn, không những vậy hắn còn khiến cho Cổ Đức Kiếm Thánh có chút thất thế.

Hoàng Chính thân thể hơi nhún xuống, bỗng nhiên mạnh mẽ hướng Cổ Đức Kiếm Thánh bắn tới. Một đạo bạch sắc quang mang từ trên xuống dưới tỏa ra một màu trắng như hòa lan ra bốn phía khảo thí dài. Thiên địa trong lúc này tràn ngập một sự yên lặng khó có thể tưởng tượng. Ngay cả Cổ Đức Kiếm Thánh tu vi cao thâm cũng bị ảnh hưởng mà nóng dần lên.

Hai mắt Cổ Đức tỏa sáng, một loại cảm giác vô lực đột nhiên khuếch tán ra, tinh thần phần chấn hết lớn một tiếng: "Cuồng Long Trảm!" Xà kiếm đỏ thẫm lao thẳng tới chỗ Hoàng Chính.

Thanh kiếm này của Cổ Đức cũng rất có lai lịch. Thân kiếm do kim loại "bồ tác mễ lệ" đúc thành, tiếp đó lại tôi luyện bằng ma pháp huyền thủy. Vô luận là tính dẻo dai, độ sắc bén hay độ dung hợp ma pháp đều là cực phẩm. Hoàng Chính có trong tay đại kiếm lợi hại, nhưng lại thiếu khuyết trăm ngàn năm tu luyện, thêm cả hắn không hoàn toàn hiểu rõ đại kiếm cho lắm. Đang tấn công thì hắn cảm giác được khí tức cứng lại, tức thì tranh thủ hướng Cổ Đức chém tới một đạo bạch quang kiếm khí tinh thuần, đồng thời mượn lực, thân thể vội vàng lùi lại phía sau.

Bạch quang kiếm khí bay đến ngay trước mặt Cổ Đức Kiếm Thánh, tức thì Kiếm Thánh Đại Nhân hai tay điều khiển kiếm, hướng mũi kiếm nhắm ngay kiếm khí của Hoàng Chính, hét lớn một tiếng, đạo kiếm khí dị thường bị cắt thành hai nửa, quét qua thân thể Cổ Đức đại nhân, đánh ra bên ngoài khảo thí dài.

"Năng lực khống chế của ngươi quá kém, lãng phí quá nhiều công lực, đáng tiếc, đáng tiếc. Nhìn tuy uy lực bất phàm, kì thật lại là đồ bỏ." Tới lui trên khảo thí dài, Cổ Đức Kiếm Thánh ung dung cầm đại kiếm ứng phó, quan sát Hoàng Chính đang không ngừng thờ dốc. Nhìn qua thì thoải mái vô cùng, kỳ thật hắn cũng vừa bị bạch quang kiếm khí của Hoàng Chính dọa khiếp. Tiểu gia hỏa này thoát nhìn bất quá hai mươi tuổi, vậy mà có thể thực thể hóa kiếm khí.

"Đừng đánh nữa! Vi Tiên bị thương nặng!" Đang lúc Hoàng Chính chuẩn bị khởi xướng một đợt công kích khác thì âm thanh của Tuyết Nhi vang lên trong sân khảo thí.

Hoàng Chính nghe được cả kinh, quay đầu sang nhìn Tuyết Nhi lúc này mặt mũi tràn đầy nước mắt, phía sau một người mặc hắc giáp mang theo hai nữ nhân bay rất nhanh tới.

"Bị thương ra sao?" Hoàng Chính kinh hãi, cũng không quản Cổ Đức Kiếm Thánh trên đài, thẳng hướng Tuyết Nhi chạy tới.

"Không biết, hai người các nàng hiện tại đang bị hôn mê." Tuyết Nhi khóc lóc, hai con mắt đỏ hồng. "Lăng Vân đại ca đang suy nghĩ biện pháp cứu các nàng."

Người mang hắc giáp đang mang theo hai nữ nhân tự nhiên là Lăng Vân mặc thôn phệ tiền giáp

Bị thương, một là Vi Tiên, một là ma pháp sư áo đỏ. Tại thời điểm bạo tạc, bởi vì ma pháp sư áo đỏ khoảng cách quá gần, nên dù có tầng màn chắn ma pháp bảo vệ mạnh lên gấp mười lần cũng bị sóng xung kích đụng cho mất đi ý thức.

"F**k! Ngươi không phải Hoắc Ân Từ ư?" Cổ Đức nhìn Lăng Vân đang trên không trung kêu lên. "Xuống! Hai ta vừa lúc đánh một trận!"

"Ngươi là người phụ trách của học viện này ư!" Lăng Vân hướng Cổ Đức Kiếm Thánh hô. "Tìm một chỗ an tĩnh cho ta! Nhanh! Muốn đánh thì ngày mai!"

Kể cả viện trưởng William lẫn tất cả các vị ma pháp sư, vì toàn lực giữ gìn màn chắn ma pháp nên đều uest oải ngã gục tại đương trường. Lăng Vân (nguyên bản là Hoàng Chính???) mang theo hai nữ nhân, thấy Cổ Đức Kiếm Thánh trên đài khảo thí. Dựa vào thực lực tương đương với lão ma pháp sư kia mà phán đoán, Cổ Đức hẳn phải là người phụ trách của học viện.

Cổ Đức làm người cũng hào sảng, không nói hai lời, hướng Lăng Vân vẫy vẫy tay, bản thân trong chớp mắt khống chế đầu khí bay ra khỏi đài khảo thí, dẫn Lăng Vân hướng phía xa bay đi.

oo0oo

Trong phòng của Cổ Đức Kiếm Thánh, Lăng Vân dùng một lượng lớn thủy tiên thạch xây dựng pháp trận trị thương.

Vi Tiên bị thương rất nặng, Lăng Vân đem một tia linh lực dò xét, kinh mạch Vi Tiên mười phần đã bị ma lực cuồng bạo làm đứt đoạn. Lăng Vân lấy lại bình tĩnh, dùng thần thức cẩn thận xem xét, cơ thể Vi tiên khí tức loạn xạ ngẫu, nhiệt độ cũng nóng vô cùng. Một đoàn khí tức cực nóng càng không ngừng bạo động như muốn phá thể ra ngoài.

Ngón tay Lăng Vân nhẹ nhàng chuyển động muốn bắt khí tức cực nóng ép ra ngoài.

"Hóa tinh?" Nhìn thấy vật nhỏ xú, toàn thân đỏ thẫm, Lăng Vân lại càng hoảng sợ. Đây là tinh thú đặc thù, chỉ dưới nhiệt độ nóng dị thường mới có thể sinh ra. Vật nhỏ kia hướng phía hắn giương nạng múa vuốt. Lăng Vân vùng vẫy quyết đem nó giam cầm lại.

Mà ma pháp sư áo đỏ bên kia trạng thái cũng không tốt hơn, theo như Lăng Vân phán đoán, nàng hiện giờ đang ở ranh giới tẩu hỏa nhập ma, may mắn là

kinh nghiệm của nàng tương đối phong phú, trước khi ngắt đi đã phóng ra cơ hồ tất cả hỏa hệ năng lượng. Nhưng hiện tại vẫn như đang bị thiêu đốt bùng bùng, co lại như con tôm bự đã nấu chín.

Lăng Vân nghĩ nghĩ, vung tay đem sáu đạo "Thiên Âm Ti" chuyển vào cơ thể hai người, giúp ổn định thương thế, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì. Thiên Âm Ti là thuần âm Thiên Tâm Ti luyện chế mà thành, mang tính cực âm, tạm thời có thể khống chế giúp nhiệt độ cơ thể các nàng ngừng tăng cao.

Nhưng mãi ổn định là chuyện không thể, hấn trong lòng vừa đau đớn lại gấp gáp. Hai nữ nhân đều bị hỏa độc thâm nhập, mất đi ý thức, tiến vào trạng thái hôn mê, hiện tại có không ít biện pháp đem hai người cứu tỉnh, nhưng về sau các nàng sẽ không sử dụng được lực lượng nữa. Chuyện này đồng dạng như một vị tiên nhân mà lại mất đi toàn bộ tiên linh lực.

Nếu bây giờ cưỡng ép hỏa độc ra ngoài thân thể thì sẽ trực tiếp làm cho các nàng về sau không thể sử dụng bất kì một loại ma pháp nào. Nhưng nếu không làm gì, nhiều nhất hai ba ngày, hỏa độc sẽ không còn bị Thiên Âm Ti áp chế mà thiêu đốt linh hồn các nàng.

"Quá phiền toái! Nếu là tu chân giả hoặc tiên nhân, tự bản thân có thể thu nạp hoặc bài xích lực lượng, vấn đề có thể giải quyết dễ dàng. Lăng vân làm bầm, lâu bàu. "Vấn đề là lão tử cũng chẳng hiểu gì về ma pháp sư, ai biết sau khi mất hết lực lượng, hai nàng tỉnh dậy sẽ trở thành bộ dạng gì nữa.... "

Tu chân giả? Lăng Vân đang phiền não, trong đầu bỗng hiện lên một ý niệm.

"Chính xác!" Chỉ cần là tu chân giả, thì bản thân mình có thể giải quyết chỗ lực lượng ấy rồi. Dù là không biết khẩu quyết, cũng có thể dùng song tu thành công!" Lăng Vân nở nụ cười, hấn rốt cuộc cũng nghĩ ra biện pháp.

Sau một hồi lục lọi trong không gian giới chỉ, Lăng Vân lấy ra một viên tinh thạch cực phẩm, lỏng lảnh, to bằng nắm đấm, một lọ "độ hồn dịch" cùng hai quả "xích châu"(màu đỏ sẫm - chưa biết có phải là tên của nó hay không...). Hấn sử dụng tiên trận đem hai người ổn định lại, sau đó nhắm mắt ngồi xếp bằng, tay vung pháp quyết, từng đạo kim quang lập tức hướng viên tinh thạch kia vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Hương Diễm Trúc Cơ

Bởi vì Vi Tiên cùng ma pháp sư áo đỏ đều theo hỏa hệ, đồng thời cũng vì hỏa độc quá nặng mà thụ thương, Lăng Vân quyết định dùng thủy tiên thạch để luyện chế ra hai Trúc Cơ pháp khí (Pháp khí xây dựng cơ sở) giúp cả hai từ người bình thường nhanh chóng trở thành tu chân giả.

Trúc Cơ pháp khí cũng không phải là quý hiếm gì. Ở tu chân giới tùy tiện kéo ra mười người mà hỏi thì có đến chín người đã thấy qua, hơn nữa cũng biết luyện chế. Vì vậy nên nguyên lý của đồ vật này có chút đơn giản. Thuần túy chỉ cần đem linh khí không lồ rót vào bên trong pháp khí, sử dụng trận pháp đặc biệt để giữ lại, sau đó có thể tùy ý phóng thích linh khí để sử dụng, chính vì vậy Trúc Cơ pháp bảo giúp người sử dụng dễ thắng tu vì rất nhanh.

Nói thì nói như thế, trên lý thuyết đều có thể thực hiện, nhưng trong một trăm người có chín mươi người khẳng định, mình không thể sử dụng được Trúc Cơ pháp bảo. Linh khí bất thường sẽ khiến cho người sử dụng bị tẩu hỏa nhập ma, hơn thế nữa, khó có khống chế tốc độ phóng thích linh khí, chậm thì không hiệu quả, nhanh thì trực tiếp làm người sử dụng bị bạo thể.

Lăng Vân tu luyện vạn năm đã muốn thăng đến cấp Thiên Tiên Chi Liệt, trong cơ thể có linh khí thuần khiết tự nhiên vô cùng dạt dào. Hơn nữa trải qua vạn năm thì kinh nghiệm chiến đấu và thủ pháp luyện khí đã vượt xa so với những người tu chân bình thường.

Lăng vân lấy tốc độ và sức mạnh làm mục đích, dùng thủy tính của Trúc Cơ pháp bảo để dễ thắng cảnh giới tu vi của hai người mà không làm cho hai người bị bạo thể mà chết. Vừa muốn nhanh lại vừa muốn an toàn, việc này khó khăn ra sao thì không cần nói cũng biết. Dù là đại gia luyện khí ở tu chân giới, cũng đều phải tốn một phen công sức, trong khi đó Lăng Vân bây giờ sử dụng tiên chi linh lực của chính bản thân, thêm nữa hai khóa kim đan cũng đang bị phong bế nhưng đối với hấn thì pháp khí tu luyện phổ thông chỉ tốn một chút sức là được.

Linh khí vừa mới tiếp xúc với thủy tinh thạch thì khối đá lớn bằng nắm đấm này “Ba~” một tiếng bị chia làm hai. Dưới sự thiêu đốt không ngừng của Thiên Sát Chi Diễm, hai khối tinh thạch không tính là nhỏ đã chậm rãi biến thành tinh thạch nhỏ cỡ đầu móng tay. Chứng kiến viên đá thủy tinh đã đơn giản hẳn hình thức ban đầu, Lăng Vân ở phía trên chậm chậm rót thêm từng chút Tinh Thần Sa vào một, dùng một ma pháp tiên trận phong ngự cố định, sau đó mới bắt đầu chính thức tu luyện.

Hai luồng kim quang ở giữa hai tay hấn xoay tròn, dần dần ánh sáng màu lam lộ ra, thủy tinh thạch dưới tác dụng của tiên linh chi lực mà vỡ thành vô số tinh hạt, lẫn vào bên trong khối thiên kim. Sau đó lại lấy một đoạn Long Mộc chần vỡ hòa cùng với hỗn hợp. Cuối cùng đem một viên Bồi Nguyên Đan mà người tu chân thường dùng, xen lẫn Độ Hồn Dịch cùng trộn lẫn vào.

Tiên linh lực có đặc tính phiêu dật, linh hoạt, kỳ ảo, tùy tâm sở dục. Trúc Cơ pháp bảo dưới ngọn Thiên Sát Chi Diễm được tiên linh lực thuần khiết của

Lăng Vân dót vào dần dần đã sắp thành hình. Nó giống như một trái tim loại nhỏ, bởi vì có tiền trận ở bên trong, thế nên hai quả tim này cứ như là đang đập vậy. Tinh thần sa có màu lam, vỏ sò vụn thủy tinh cũng có màu lam nhạt, hình thành nên một dòng nước lam sắc quang mang chảy tuần hoàn xung quanh...

“Khó coi.” Lăng Vân đánh giá tác phẩm mình làm ra, cười hắc hắc hai tiếng. “Bất quá nó cũng thực dụng. Dù sao thì cả đời này cũng chỉ có ta là có thể nhìn thấy mà thôi.”

Bộ phận chính đã luyện hóa thành công, bây giờ là lúc liên kết với pháp khí phụ trận trên người. Lăng Vân nhìn chăm chăm vào hai thứ kia, tâm thần khẽ động, hòa kỳ lân từ bên ngoài thuần di tiến vào.

“Ta muốn mượn người ít đồ.” Lăng Vân nhìn hóa kỳ lân phi thường chăm chú.

“Rõng?” Hóa kỳ lân tròn to mắt tròn đầy khó hiểu. Minh chỉ nặng có chừng ba tạ, không có bảo cũng chả có đan, có đồ tốt gì để cho mượn cơ chứ???

Trong trận khảo thí ma pháp lúc trước, kỳ thật thì hóa kỳ lân là đối tượng thừa nhận công kích tốt nhất. Nhưng cách chống đỡ công kích của nó lại khác biệt mình, nó nhất định sẽ hấp thu sạch sẽ tất cả Hòa Diễm, kể cả Vi Tiên đã sắp thoát lực và nữ ma pháp sư kia, như vậy sẽ rất nguy hiểm, cho nên Lăng Vân cũng không để cho nó lên. Sóng xung kích từ vụ bạo tạc nổ tung ấy khiến cho cơ thể của tất cả mọi người đều phi thường khó chịu, duy chỉ có con Hóa Kỳ Lân này là sung sướng như được đi tắm suối thôi.

“Đưa cái sừng của ngươi đây, ta mượn một tý.” Lăng Vân nói xong liền sờ vào thanh tiên kiếm, đánh giá cái sừng kỳ lân dài chừng một tấc kia.

Nghe xong, đầu hóa kỳ lân như to ra, làm sao lại là sừng của ta, sừng của ta sao có thể tốt được?

“Chỉ một tý thôi, ta bây giờ là cứu người, không có thời gian dài dòng với ngươi. Để ta tói cắt một tí.” Lăng Vân chỉ một ngón tay.

Với tư cách chế phục được thần thú của Lăng Vân, hóa kỳ lân tuy rằng thông linh, cho dù biết Lăng Vân làm như vậy là ngược đãi động vật quý hiếm, nhưng cũng phải ngoan ngoan nghe lời, để cho Lăng Vân từ trên đầu mình cắt đi ít sừng, khiến Hóa Kỳ Lân đau đến mức đôi mắt to như chuông đồng ngập nước mắt.

Dùng sừng hóa kỳ lân để iếp dẫn phụ trận thì không thể tốt hơn. Nếu như trực tiếp đem hai cái khóa Trúc Cơ pháp khí kia tiến nhập vào trong cơ thể người bị thương, chỉ sợ cường hãn pháp khí trước tiên sẽ đem nhiệt lượng trong cơ thể nàng hấp thu hết, đến cả tinh khí trong người cũng hấp thu hết, đây cũng không phải là không có khả năng.

Mà lân giác của Hóa Kỳ Lân thuộc tính thuần chánh là hỏa, là thứ mà bất kì hỏa diễm gì trên đời cũng không thể làm ảnh hưởng. Dùng lân giác đến làm phụ trận tiếp dẫn, làm trung hòa phi thường hiệu quả. Không đến mức trong nháy mắt đem khí tức trong cơ thể con người rút sạch được.

Bởi vì lân giác không thể dùng hỏa diễm luyện hóa, Lăng Vân đành phải vận khởi tiên linh chi lực để cắt. Đem mảng sừng kỳ lân chia làm hai. Sau đó bố trí tốt hai mảnh lân giác này bố trí tốt rồi kích phát trận pháp, đem chủ trận cùng phụ trận cùng lúc khởi động. Chỉ sau nháy mắt, bên trong phòng của kiếm thánh Cổ Đức đã tràn ngập quang mang lam sắc.

“Cái này hẳn là không sai biệt lắm rồi.” Sau khi thấy chủ trận và phụ trận liên tiếp khởi động, Lăng Vân thoả mãn nhẹ gật đầu.

Nhìn hai người trong phòng ngự trận pháp, vung tay lên triệt hồi Thiên Âm Tỉ, nhiệt độ hai người lập tức tăng cao, tản mát ra chấn động hỏa nguyên tố làm y phục trên người đều biến thành tro tàn, hai cơ thể trần trụi đỏ bừng cứ như vậy hoạt sắc sinh hương bày ra trước mắt Lăng Vân.

Lúc này cũng không lòng dạ thanh thản đi trêu ghẹo nữa, hai tay bấm pháp quyết, đem hai khóa trái tim màu xanh da trời tiến nhập vào trong cơ thể Vi Tiên cùng ma pháp sư áo đỏ. Ngay khi trái tim màu xanh da trời tiến vào trong cơ thể, hai người đều phát ra một tiếng rên rỉ dụ người đầy mị hoặc rất dễ làm con người ta phạm tội, đồng thời nhiệt độ cơ thể kịch liệt giảm xuống, hỏa nguyên tố cũng dần dần trở nên ổn định rồi bị hấp thu vào bên trong.

Lăng Vân hư không ngồi xếp bằng, hay tay hư ảo đem hai người bay lên giữa không trung, xuất ra Thanh Tâm Tĩnh Ý bí quyết, lập tức hai tay bắn ra vô số đạo kim quang đánh vào trong cơ thể hai nàng. Mỗi một đạo kim quang đánh vào, hai người đều phát ra một tiếng rên rỉ sung sướng, quá trình sử dụng Trúc cơ biến thành quá trình hương diễm vô tận.

Theo kim quang đánh vào thân thể càng ngày càng nhiều, nữ ma pháp sư áo đỏ tỉnh lại đầu tiên. Nàng lơ lửng giữa không trung, những bộ phận trọng yếu đều lộ ra hết cả, nghe một tiếng thờ nhẹ, quay đầu lại chứng kiến Lăng Vân đang nhắm chặt hai mắt, kim quang quán quanh ngón tay. Mỗi một đạo kim quang đánh vào nàng khiến nàng cảm giác vô cùng thoải mái. (khô dân)

Qua một hồi, đến lượt Vi Tiên tỉnh lại. Đầu tiên nhìn thấy nữ ma pháp sư bên cạnh toàn thân lửa lò, còn chưa kịp hét lên đã lập tức phát hiện bản thân mình cũng đang lửa thế, quay đầu lại thấy được Lăng Vân, khuôn mặt nhỏ nhắn lập từ đỏ lên như bị thiêu đốt. Toàn thân lồi lõm mê người ửng lên nhưng đỏm đỏm như hoa hồng.

Quá kích thích... Lăng Vân táp táp đầu lưỡi.

Theo thời gian chậm chậm qua đi, Thanh Tâm Tĩnh Ý bí quyết gồm một ngàn ba trăm thủ ấn sắp hoàn thành. Lăng vân mạnh mẽ mở mắt, ngay lập tức hai đạo kim quang giống như thực thể xuất hiện trên thân thể Vi Tiên cùng ma pháp sư áo đỏ.

Cảm giác được ánh mắt của Lăng Vân, mặt hai người nóng lên như phát sốt.

Đây là đang kiểm tra trạng thái vận hành của Trúc Cơ pháp bảo trong cơ thể các nàng. Phải biết rằng sau khi pháp khí tiến vào cơ thể, thời điểm ban đầu là nguy hiểm nhất. Dù là tác phẩm của luyện khí tông sư cũng sẽ tồn tại những điểm bất ổn định. Chỉ cần có một chút sai lầm, hậu quả trực tiếp nhất là bạo thể mà chết, linh thức cũng bị tan biến.

Lăng Vân đem hai cái Trúc Cơ pháp khí chuyển vào bên trong cơ thể các nàng, sau đó ngay lập tức liên tục dùng thanh tâm tĩnh ý bí quyết tác động vào hai nàng, giúp cho các nàng bảo trì linh trí thanh tĩnh, để hoàn toàn dung hợp với Trúc Cơ pháp khí.

Hiện tại bên trong cơ thể hai người, hai trái tim màu lam nhạt bắt đầu chậm rãi đập, hòa hồng sắc từ sùng kỳ lân chậm rãi hấp thu hòa nguyên tố khổng lồ, hòa hồng sắc sùng kỳ lân phụ trận, đem một lượng khổng lồ hòa nguyên tố chậm rãi hấp thu, sau đó truyền tống cho chủ trận, tiếp theo một lần nữa chủ trận sắp xếp lại những nguyên tố không ổn định. Trong đó Độ Hồn Dịch cùng Bồi Nguyên Đan cũng phát huy tác dụng mấu chốt, không ngừng thanh lọc linh thức hai người, đồng thời chậm rãi phóng thích linh khí, là nền móng quan trọng để tiến hành tuy luyện sau này

Chứng kiến hai kiện pháp khí rốt cuộc cũng vận chuyển bình thường, Lăng Vân thỏa mãn nhẹ gật đầu, thu hồi thần quang bên trong. Hai tay hư ảo hạ xuống, rất nhanh bố trí một cái tụ linh trận. Có lẽ là cái thể giới này chưa từng có người hấp thu linh khí, nên vừa bố chí hoàn hảo xong một cái tụ linh trận, trong phòng thoáng chốc đã tràn ngập linh khí nồng hậu khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

“Linh trí không minh, tâm vô tạp niệm, oanh!” Lăng Vân mạnh mẽ hét lớn một tiếng, vung tay đánh vào hai đạo kim quang, lần này là tu chân pháp quyết.

Hai nữ nhân chấn động, chậm rãi hạ xuống tụ linh trận. Cũng không để ý đến việc trên người không mảnh vảy che thân mà dựa vào pháp quyết hiện lên trước mặt mà tu luyện, hấp thụ linh khí.

Chứng kiến hai nữ nhân tiến nhập hoàn toàn vào trạng thái nhập vi, Lăng Vân thỏa mãn nhắm mắt lại, từ không gian giới chỉ lấy ra một khối tiên thạch bằng năm nắm, bản thân cũng bắt đầu tu luyện lần đầu tiên từ khi tiến nhập thể giới này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Sinh Linh Kiếp (Thượng)

Học viện Thánh Kira sau khi trải qua đợt sát hạch đầu vào lần này, hai sân khảo thí lớn nhất đã bị hư hỏng cực kì nghiêm trọng. Trong đó thì ma pháp khảo thí dài là nghiêm trọng nhất, không chỉ nền khảo thí dài chế tác từ đá hoa cương bị nát bấy, mà cả dải đất xung quanh bị vụ nổ tác động mà chìm sâu xuống hai, ba mươi mét. Từ xa nhìn lại, ma pháp khảo thí dài đồ sộ trước kia, giờ giống như vừa được thiên thạch ghé thăm vậy, đã không thể còn nhận ra nó được nữa.

Võ kỹ khảo thí dài thì tương đối tốt đẹp hơn một chút. Tương đối ở đây đương nhiên là so sánh với ma pháp khảo thí dài mà thôi.

Bất quá chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi một tuần lễ, một khảo thí dài mới còn hùng vĩ hơn đã được xây dựng xong.

Việc này xuất phát từ sự áy náy của mấy người Hoàng Chính, bọn họ tự phát động kế hoạch, rồi đi thu thập vật liệu sửa chữa lại khảo thí dài. Dưới sự phối hợp của những võ giả cường tráng, những ma pháp sư ưu tú, trong thời gian hai ngày ngắn ngủi đã thu thập được không ít vật liệu. Trong đó còn lẫn vào không ít nhân sĩ ngoài biên chế. Ví dụ tiêu biểu là Cổ Đức đại nhân.

Cổ Đức đại nhân dùng phương thức phá núi rất đặc biệt, trong vòng chưa đầy nửa giờ tích súc lực lượng, chỉ dùng một chiêu Phách Long Hàng Thiên đơn giản đã đem mấy ngọn núi cách Học viện không xa san thành bình địa. Vô luận là theo góc độ nào, sản lượng hay chất lượng khai thác, một mình Cổ Đức đại nhân hoàn toàn có thể so sánh với một đội phá núi vạn người.

Hỏa kỳ lân làm việc tương đối có tính nghệ thuật. Đầu đầu mỗi khi xế chiều, Tuyệt Nhi lại mạch một vòng tròn quanh phạm vi khai thác đá, Hỏa kỳ lân lại chậm rãi bước tới, hướng mấy người gật đầu qua một cái, sau đó thì bay lên không trung, ngó trái ngó phải xác định chuẩn xác phạm vi của vòng tròn, rồi trực tiếp nhả ra một hỏa cầu, đem một mảng lớn cự thạch biến thành dung nham. Dung nham sau khi cứng lại sẽ thành một vật liệu kiến trúc phi thường tốt.

Sau một ngày lao động, tại nơi đóng quân, Cổ Đức đại nhân một bên vừa uống rượu với Hoàng Chính một bên thì khoe khoang thành quả công tác của hắn, hỏa kỳ lân đại nhân rất là khinh thường. Môm ngâm lấy một vỏ rượu mạnh, tu ừng ực một hơi hết luôn cả bình, sau đó ngà ngà nghiêng nghiêng bay mất. Buổi chiều quả nhiên có thêm rất nhiều vật liệu kiến trúc phẩm chất không tệ, như vỏ rượu này chẳng hạn...

Hỏa kỳ lân vừa mới quay về làm một hơi hết một đồng đấm vật liệu kiến trúc không tệ xong bay đi, Cổ Đức đại nhân nhìn về phía hỏa kỳ lân, tự mình cầm hai thanh trọng kiếm đi ra. Không đến hai giờ, dưới sự chỉ dẫn của Cổ Đức đại nhân, đội hình đi thu thập vật liệu xây dựng đã tìm kiếm cất gọt tinh kim cực kì tinh chuẩn, khi xếp lại thậm chí đến cả cái kim cũng đâm không lọt, đang chỉnh tề xếp thành từng lô trên nền đất...

Về sau, theo tin những người chứng kiến, phát hiện phía sau núi có một tảng đá hoa cương cực lớn, bỗng nhiên vọt lên hào quang vạn trượng, loáng thoáng nghe được tiếng hô “Cuồng long đại diệt kiếp” v.v.....

Tóm lại, càng về sau, càng ngày càng có nhiều cao thủ gia nhập đội ngũ thu thập vật liệu sửa chữa khảo thí đài. Ví dụ như lúc vận chuyển vật liệu đã trông thấy một ma pháp không gian truyền tống cỡ lớn, lúc khai thác thì có một tên dùng một cái xẻng trông như sắt vụn, cùng lắm đáng giá hai đồng, vậy mà đào cự thạch mà cứ như đào đậu hũ...

Cuối cùng, viện trưởng William liên thủ cùng với một Thổ hệ Đại ma pháp sư, đem tất cả các vật liệu kiến trúc đã thu thập được, trong nháy mắt dựng lên một khảo thí đài mới, so với trước kia còn hùng vĩ, hoành tráng hơn.

“Không nghĩ tới ah, chỉ trong vòng một tuần lễ ngắn ngủi, vậy mà lại có thể hoàn thành xong tất cả chỗ này.” Tuyết Nhi ngồi ở trên người kỳ lân thú, sờ đầu kỳ lân, hiện tại nàng không nhìn thấy Lăng Vân ca ca, thế nên đặc biệt dính lấy hóa kỳ lân. Kỳ lân phóng chừng cũng có chút kẻ thừa truyền thống từ chủ nhân, ngoại trừ Tiểu Tuyết Nhi xinh đẹp ra, nó nhìn thấy ai cũng nhe răng ra chào.

“Có thể thấy được, cao thủ thì ở đâu, hoàn cảnh nào cũng có thể phát huy bản lĩnh của mình được.” Hoàng Chính gật đầu đồng ý. Hắn sờ sờ nền khảo thí đài, đá hoa cương cứng rắn nặng nề được ghép nối chặt chẽ với nhau, dùng dao găm lấy nó lên, chỉ sợ con dao ấy không quần cũng gãy, “Lão Cổ Đức sao mấy hôm nay hăng say thế không biết, lão ăn phải xuân dược à?”

“Là lão GATO với Hỏa Kỳ Lân đấy.” Hoắc Ân Tư nhún vai. Đôi mắt nhỏ nhìn trái nhìn phải khảo thí đài, mà không biết đang nhìn cái gì. “Ta vẫn không hiểu rõ, vì cái gì mà lão Cổ Đức lại gọi Lăng Vân là Hoắc Ân Tư. Chẳng lẽ lão thấy hắn đẹp zai giống ta???”

Hai ngày này, Cổ Đức đại nhân và Hỏa Kỳ Lân cứ thấy nhau lần nào là cắn nhau lần đấy, người phun một ngụm lửa thiêu cháy móng ta, ta chém người một kiếm kêu cha gọi mẹ... làm cả nơi đóng quân không được yên bình giờ nào.

“Hắn không còn việc gì làm hay sao mà lại đi độ khí lực với con súc sinh kia!” Hoàng Chính hướng tiểu Ái nhân nhìn, Ái nhân đang cầm rìu khắc chữ lên khảo thí đài. “Nói thật, người thật sự có phải là Địa tinh không thế? Ta cảm thấy, ngoại trừ hình dáng có chút không giống lắm, còn đầu thì hành vi không khác gì nhau.”

Địa tinh là một sinh vật trong thế giới này bị coi là hèn hạ, ti bỉ. Chúng không có lực lượng cường đại, cũng không có tổ chức chặt chẽ. Nhưng mà những sự tình như kiểu giậu đồ bìm leo hay đầu cơ trục lợi, chúng lại có thể làm đi thường trôi chảy.

“Mười ngày rồi.” Hoắc Ân Tư hung hăng nhắc rìu kháng nghị: “Người còn hỏi vấn đề này lần nữa, ta đem người chặt thành hai khúc đấy. Ta nói thật đấy.”

“Mười ngày không ăn cơm không uống nước, bọn hắn không có sao chứ?” Tuyết Nhi nói ra lo lắng của mình. Hỏa Kỳ Lân phía dưới nhếch miệng. Lão từ tám ngàn năm qua cũng không thấy hắn ăn cơm, nếu hắn đói mà chết được thì hắn sớm đã chết lâu rồi.

“Hay là chúng ta qua xem đi?” Hoàng Chính đề nghị.

Còn chưa dứt lời, cả Học viện Thánh Kira bỗng dưng hơi chấn động, một đạo quang mang dị thường sáng lạn bắn thẳng lên trời cao, đánh tan những đám mây nó đi qua. Phương hướng hào quang phát ra, chính là kiếm thất của Cổ Đức.

Hoắc Ân Tư liếm liếm bờ môi, nói: “Không cần đi xem đâu. Ta nghĩ bọn họ sắp ra rồi.”

Hắn nói còn chưa hết lời, quang mang vừa bắn lên trời đã chậm rãi mờ đi, bầu trời vốn trong xanh ngay lập tức trở nên xám xịt lại, mây đen dày đặc đứng im bất động phía trên kiếm thất, trong mây đen không ngừng có những quang mang màu đỏ sậm chớp động. Một tiếng sấm rền trời từ trên không trung vang dội, làm cho tiểu Ái nhân chấn động ngồi phệt xuống mặt đất.

“F*ck!” Tiểu Ái nhân dựng lên một ngón tay. “Bọn hắn rốt cuộc là đang làm cái gì đó, tạo ra tràng diện lớn như vậy.”

Hỏa kỳ lân trong mắt lộ ra thần sắc khó hiểu. Người khác không biết, chứ thứ này nó biết. Đây tuyệt đối chính là kiếp vân. Không có người thăng thiên, làm sao lại có kiếp vân?

Hai mỹ nhân trong kiếm thất vẫn còn đang nhắm mắt tiềm tu, bên ngoài cơ thể hai nàng là hai đạo tinh quang đang bay vòng quanh. Lăng Vân thầm mắng cha gọi mẹ, em ai đưa kiếp vân tới? Ở đây không có ai độ kiếp, làm sao kiếp vân lại có thể tới được? Đây rốt cuộc là cái kiếp vân quái gì vậy?

Như một câu trả lời cho câu hỏi trong đầu của Lăng Vân, kiếp vân trên bầu trời lập tức căng phồng lên, mây đen dày trời áp chế làm người ta dường như không thể thở nổi. Điện quang đỏ sậm không ngừng chớp động trong đám mây đen kịt, tụ rồi lại tỏa trong đó, bên trong nhánh kiếp vân thỉnh thoảng xuất hiện một chỗ trống cực lớn màu đỏ, xung quanh chỗ trống tràn đầy thiểm điện hình xà, thanh âm tách tách vang lên không dứt.

Thiểm điện màu đỏ càng lúc càng nhiều, chậm rãi uốn éo xung quanh một cái lõi xoáy mới hình thành, mũi nhọn của lõi xoáy nhắm thẳng kiếm thất.

“Thần linh kiếp!?” Lăng Vân nghẹn ngào hét to một tiếng. Đột nhiên, mấy chục đạo ánh sáng màu sắc các loại hướng thẳng phía kiếm thất bay đến, chính là mấy người viện trưởng William.

Viện trưởng William gần đây có chút phiền não. Trước kia, những nhân vật trâu bò không thể nói là không có. Học viện Thánh Kira thành lập được nhiều năm như vậy, bồi dưỡng ra những nhân vật nổi tiếng nhiều vô số kể, chính là những nhân vật chỉ cần một dặm chân là nửa Đại Lục cũng phải rung chuyển, đếm trên đầu ngón tay cũng có thể tính ra mấy vị như vậy. Nhưng mấy... nhân vật ấy trước khi tốt nghiệp đều là những đại trí giả ngu, lúc nào

cũng tập trung tu luyện. Chờ tới bây giờ cũng chưa gặp người nào ngay lần bài kiến đầu tiên đã làm ra đồng tác lớn như vậy.

Lúc Lăng Vân tỉ thí với Vi Tiên, William viện trưởng cùng mấy vị Đại ma pháp sư gắng sức duy trì màn chắn ma pháp, thì mới bảo toàn được lịch sử lâu đời, oanh oanh liệt liệt của học viện, tránh khỏi vận mệnh biến thành tro bụi. Khi duy trì màn chắn, bọn hắn không thể không ngừng tái lập cấp tốc lực lượng của màn chắn, vì vậy hao tổn ma pháp một cách kinh người. Nếu không phải có ma pháp tuyến thủy thì mấy lão đầu nói không chừng giờ này đã bàn giao lại di chúc cho con cháu.

William viện trưởng đang mình tướng trong phòng mình thì bỗng nhiên cảm thấy trên bầu trời có một đại lượng lời nguyên tố đang tụ tập không ổn định. Mở cửa sổ ra xem thì thiếu chút nữa sợ đến mức ngồi sụp xuống đất, dị tượng trên bầu trời hắn chưa từng thấy. Mặc dù thế nhưng hắn có thể khẳng định, trận lời điện này mà phủ xuống thì cả học viện sẽ hóa thành tro bụi

William viện trưởng cắn răng chặt răng, sờ sờ chai nguyên tố tuyến thủy chỉ còn lại một nửa, sau đó dẫn người bay tới phía dưới vòng xoáy kia, đồng thời tranh thủ nghĩ cách ứng phó. Cả học viện trở thành một đồng hỗn loạn, có đám chạy trốn điên cuồng, có đám tụ lại một chỗ khởi động màn chắn ma pháp.

“Bọn này ngốc B!” Tu vị cao thâm như lão ma đạo sư cũng không nhịn được mà phải mắng một câu. “Lúc này còn chống đỡ cái rắm màn chắn ma pháp!”

Phong hệ ma pháp sư có ưu thế về tốc độ, William lão viện trưởng là người đầu tiên bay tới phía dưới đám mây quỷ quái, đồng thời ngay lập tức có cảm giác muốn khóc, hiện tại kiểm thất đã được Cổ Đức cấp cho đám Lăng Vân chữa thương, cái hiện tượng kinh khủng kia phải chăng do bọn hắn tạo ra.

Mây đen bắt đầu xoay tròn rất nhanh, từng đạo âm thanh sắc cùng hồng sắc uốn lượn giữa các tầng mây, tốc độ càng ngày càng nhanh. Lúc này, mỗi lúc một thêm nhiều ma pháp sư tụ tập lại đây, đại bộ phận là lão sư của học viện.

William viện trưởng nhủ thầm, với tư cách một phong hệ Ma đạo sư mà nói, hắn không am hiểu lời hệ như phong hệ nhưng cũng biết rõ rằng trước nay chưa có một người nào thi triển lời hệ ma pháp mà tạo ra hiện tượng như thế này.

"Các ngươi ai nhận thức được ma pháp này?" William quay đầu hỏi những người đứng đằng sau.

Mọi người thống nhất lắc đầu.

Lúc này, tia chớp màu đỏ kia đã ngừng xoay tròn, bắt đầu co rút về phí đỉnh của kiểm thất, đây là dấu hiệu nó chuẩn bị phát uy.

“Bố trí kết giới!” William viện trưởng nghiêng răng nghiêng lợi thét lên. trường nghiêng răng nghiêng lợi thét lên.

Lập tức trên trời xuất hiện một màn ánh sáng ngũ sắc, dị thường tươi đẹp, chiếu tới đám mây đen cùng tia chớp màu đỏ vô cùng quái dị kia.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Sinh Linh Kiếp (Hạ)

Cái gọi là kiếp, đó là khổ nạn mà bất kì sinh vật nào cũng phải trải qua, nghịch thiên thì sẽ bị trời phạt. Dưới hạ giới, nhân loại hay mọi sinh vật khác đều phải thông qua tu luyện mà trở lên cường đại, nơi đây vốn không hề tồn tại thứ gì gọi là kiếp, kiếp chính do trời muốn trừng phạt mà giáng xuống, đó chính là thiên kiếp.

Nhưng kiếp vẫn đang xoay tròn bên trên kiểm thất kia lại không thuộc về thiên kiếp, đó là thứ mà bất kì tiên nhân nào đều không muốn gặp phải, thứ kinh khủng nhất, đáng sợ nhất trong tất cả các kiếp: ‘Sinh Linh Kiếp’.

Bất kì sinh vật nào đều có quyền sinh tồn, cho dù với bất kì lý do gì mà tước đoạt đi sinh mệnh chúng sinh đều có thể lọt vào Sinh Linh Kiếp. Cứ như vậy, kiếp vẫn bao hàm oán hận của những người đã chết nên uy lực của nó vô cùng cường đại. Nhưng nguy hiểm nhất chính là nhiếp hồn ma âm, muốn tránh cũng không thể tránh, người khác chỉ có thể hỗ trợ ngăn cản. Nếu không tự thân nghênh tiếp Sinh Linh Kiếp, thì kiếp vẫn sẽ vĩnh viễn ko tiêu tan.

Đây chính là nguyên nhân mà người tu chân rất ít khi làm tổn thương sinh linh.

Lăng Vân nhanh chóng bố trí cấm chế ở toàn bộ kiểm thất. Chợt phát hiện trên không có vô số kết giới xuất hiện, lập tức dùng thần thức quan sát, nhận ra người đầu tiên chính là viện trưởng William.

“Mấy người các ngươi chạy nhanh đi, các ngươi không chống lại Sinh Linh Kiếp nổi đâu, chú ý nếu không sẽ bị vương vào, đi mau!” Lăng Vân hướng về

phía bầu trời hô to: “Càng nhiều sinh mệnh bị thương tổn thì nó càng trở nên nguy hiểm!”

Viện trưởng William ngẩn người, lập tức vẻ mặt nghiêm túc nói: “Người coi lão phu là ai?” Nói xong cũng không để ý tới lời cảnh báo của Lăng Vân, cố gắng gia cố kết giới.

Lăng Vân dở khóc dở cười, chỉ có thể tận lực tăng tiên linh khí lên, không ngừng biến hóa thủ ấn. Một ngàn một trăm lẻ tám cái thủ ấn cầm pháp dễ dàng được thi triển ra. Thoáng cái, kiểm thất đã được bảo vệ bởi mười sáu tầng kết giới. Hắn hướng lên không trung mà hô lớn thêm lần nữa: “Ma pháp sư rời khỏi đây ngay đi! Loại Sinh Linh Kiếp này không phải thứ mà các người có thể ngăn cản.”

Các ma pháp sư đều là tâm cao khí ngạo, vốn có chút do dự, nhưng sau khi nghe thấy Lăng Vân quát tháo như muốn dứt cuống họng, thì lại lập tức bày ra mấy tầng kết giới. Hóa kỳ lân sớm đã đưa mấy người Tuyệt Nhi đến địa phương an toàn, bây giờ quay lại kiểm thất, lần một vòng biến thành chuỗi của lục tiên kiếm, không ngừng vờn quanh người Lăng Vân.

Vì Tiên cùng áo đỏ ma pháp sư phảng phất như đã cảm thấy uy lực của Sinh Linh Kiếp, bắt đầu run nhẹ. Thời điểm từ trong tầng mây tỏa ra huyết sắc, đạo lôi điện đầu tiên đã từ trời giáng xuống, đỏ tươi như máu, ầm ầm nện vào trên tầng kết giới của ma pháp sư đã bố trí, chỉ chớp lát mà ánh sáng chói mắt, loang loáng chiếu sáng cả bầu trời.

Đạo lôi điện vừa mới tiếp xúc kết giới thì một nửa số ma pháp sư đã ngã mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, ngã lăn xuống mặt đất, uể oải vô cùng. Máu tươi bay đến lưng chừng không rồi lại ào ào rơi xuống.

Ngay sau đó, lại là một đạo huyết lôi đánh xuống. Vẫn như cũ bị các kết giới mà các ma pháp sư bố trí chặn đứng ở bên ngoài. Huyết lôi nện vào kết giới, làm đủ loại màu sắc kết giới dao động một hồi, hào quang mờ nhạt dần đi.

Sau hai đợt huyết lôi đầu tiên, Sinh Linh Kiếp tựa hồ đình chỉ trong thoáng chốc. Mấy vị ma pháp sư có chút miễn cưỡng bay trên không, sắc mặt toàn bộ tái nhợt, vừa rồi giữ gìn kết giới đã hao phí bọn hắn một lượng ma lực cực lớn.

Hai đạo huyết lôi trước giáng xuống giống như là để thăm dò mà thôi. Sắc trời bỗng nhiên trở nên càng thêm âm trầm, tầng mây quay cuồng kịch động, nhanh như nổi trống, sau đó một tiếng nổ vang lên, vô số đạo huyết lôi như “phô thiên cái địa” cuồng bạo giáng xuống, chỉ một thoáng, âm thanh nổ ra, vang vọng thiên địa!

Huyết lôi vừa mới tiếp xúc đến, mấy kết giới vốn dĩ nhan sắc đã phai mờ, nay lập tức cùng nhau lụi tàn, tầng tầng tan nát. Trong chớp mắt, tuyệt đại bộ phận ma pháp sư đều rơi xuống đất. Chỉ có số ít mấy vị ma pháp sư có tu vi tương đối cao còn chật vật trụ lại được mà duy trì kết giới.

Trên bầu trời giống như có một bông pháo hoa cực lớn. Lấy đại hình kết giới làm trung tâm, rất nhiều ma pháp sư từ không trung kéo theo đủ loại quang sắc rơi xuống đất, từ xa nhìn lại hoành tráng vô cùng.

Viện trưởng William trong nội tâm không ngừng kêu khổ, đây rốt cuộc là loại ma pháp gì? Vừa mới ba đợt công kích lại để cho hắn cảm thấy toàn thân cơ hồ thoát lực, xương cốt mềm nhũn ra. Hắn tuyệt vọng nhìn vòng xoáy huyết sắc trên bầu trời, nhất thời ngây người.

“Cút hết đi cho ta!” Bỗng nhiên một âm thanh như vang lên tới tận mây xanh, vừa dứt lời, mấy vị ma pháp sư còn lại cảm giác mình bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo lấy, trực tiếp ném ra bay đi cả ngàn mét.

Đứng ở ngàn dặm bên ngoài, bọn hắn mới phát hiện bản thân không biết ma pháp ở nơi này là loại gì. Ma pháp có thể bao trùm một phạm vi lớn như vậy, mấy ngàn mét bên trong, bầu trời bao la, mây mù màu đen kịt đã biến thành màu xanh sẫm, từng đạo huyết lôi đỏ sẫm vận vẹo như rắn chớp động, mặt đất rộng lớn đang kịch liệt run rẩy, bầu trời phảng phất như bị thiêu đốt.

Không biết là vị ma pháp sư nào bỗng hô lên một câu: “Đây là thiên phạt!”

Âm điệu chữ phạt vừa mới toát ra, ở tâm vòng xoáy giáng xuống một đạo hắc lôi liên tiếp đục thủng mấy kết giới mà bọn hắn bố trí lúc này. Trực tiếp đánh xuống đỉnh kiểm thất, thẳng vào tầng kết giới thứ nhất trong mười sáu tầng kết giới mà Lăng Vân đã bố trí. Tốt xấu cũng là kết giới do thiên tiên bố trí, nó toàn lực vận chuyển, không chút sai sót đem hắc lôi ngăn cản lại.

Ở ngoài ngàn dặm, mấy vị ma pháp sư chứng kiến một màn này, cả người có chút run sợ. Đây rốt cuộc là lực lượng gì? Cái này cũng không phải là ma pháp, đây là thiên địa nộ hỏa, là ông trời giáng thiên phạt xuống.

Chặn được đạo hắc lôi đầu tiên, Lăng Vân hướng Vì Tiên cùng nữ ma pháp sư áo đỏ quát to: “Tĩnh lại! Mau tĩnh lại!”

Cho dù thanh âm của Lăng Vân có lớn hơn đi nữa, hai nữ nhân vẫn nhắm mắt như cũ, cả người phát run.

Sinh Linh Kiếp tựa như thần linh nổi điên, phảng phất muốn đem tất cả mặt đất rộng lớn phá hủy. Mấy vị ma pháp sư ở ngoài ngàn mét có đủ loại phong cách hoảng sợ mà quan sát.

Địa phương chỗ kiểm thất giờ giống như là miệng núi lửa phun trào vậy, huyết lôi và tiếng oanh minh vang không ngừng, tựa như cả bầu trời đều muốn sụp đổ vậy.

Đột nhiên, huyết lôi đang tàn phá bừa bãi đột nhiên dừng lại, cả thiên địa đều yên tĩnh trở lại, nhưng cái loại yên tĩnh này làm cho người ta cảm thấy rất bất an. Mây mù trên bầu trời càng lúc càng trở nên đen kịt, phảng phất như là một khối chì màu đen cực lớn treo ở trên đỉnh kiểm thất vậy, nền đất bên dưới kiểm thất lung lay như muốn nứt gãy, trong không gian yên tĩnh này làm cho người ta cảm thấy kinh tâm không thôi.

“Bụi tức là bụi, đất tức là đất, duyên tới duyên đi, vạn cổ giai không! Tĩnh lại!” Lăng Vân thời cơ hội này hai tay ngắt pháp quyết, hai đạo hồng quang tiến thẳng vào trong cơ thể Vi Tiên và vị ma pháp sư áo đỏ.

Thân thể hai người chấn động, mở mắt được một chút. Lăng Vân tay vung lên trời, hai kiên nội giáp lập tức xuất hiện, mặc lên người hai nàng.

“Lăng... Lăng Vân?” Vi Tiên mở mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy Lăng Vân mặc thôn phệ tiên giáp màu đen đứng trước mặt.

“Sinh Linh Kiếp đã đến, hai người mau đến giúp ta phòng thủ đi!” Lăng Vân nhẹ gạt đầu nói, một đạo cấm chế nhỏ màu đỏ trực tiếp bao phủ lên thân các nàng.

Vi Tiên nhẹ gạt đầu, pháp quyết tu chân Lăng Vân truyền thụ cho nàng có ghi lại cái này. Hai người đồng thời ngũ tâm hướng thiên, bắt ấn thủ hồn bí quyết, đem cấm chế bao quanh thân thể mình.

“Hào!” Lăng Vân nói cái này rất thoải mái. “Các ngươi cố gắng duy trì một tý. ta đi đối phó kiếp vận.”

Sinh Linh Kiếp tuy uy lực rất mạnh, nhưng nó chỉ nhằm vào một người mà thôi. Nếu là có người trợ giúp phòng hộ, thì đạo kiếp lùi lần sau so với lần trước còn lợi hại hơn. Bản thân tự mình chống cự, thì uy lực của Sinh Linh Kiếp chỉ giới hạn trong một mức độ tiếp cận ranh giới tử vong mà thôi. Nói không chừng là thì mình có thể dễ dàng kháng cự được.

Mất thấy lời đình vận đạo không đánh xuống nữa, các ma pháp sư đang cảm thán thiên phạt lần này sắp kết thúc thì, bỗng nhiên trông thấy một thân ảnh màu vàng bắn thẳng lên, như muốn xông qua vòng xoáy mây đen trên trời.

Đánh thức Vi Tiên và nữ nhân kia xong. Lúc này Lăng Vân rốt cuộc đã động thủ.

Một tia sét vừa từ trên trời đánh xuống, hần lập tức ném ra ngoài một vật hình tròn tỏa ra một màn hào quang vô thanh vô tức bảo vệ kiếm thất. Tốc độ sét đánh cực nhanh, trong chớp lát đã tiếp xúc với màn sáng. Sau khi màn sáng phát ra một hào quang chói mắt rồi trở lại như cũ, kiếm thất trong mắt mọi người đã bị nện xuống sâu dưới mặt đất.

Hai nữ nhân kia giờ đã không còn vấn đề gì nữa. Áp lực trong người Lăng Vân cũng đã hết. hần hung hăng đầu lại, lấy lực tiên kiếm ra, tay trái niết lấy pháp quyết, tay phải dẫn đường. hướng mũi kiếm đâm thẳng đến phía vòng xoáy lôi điện.

“Chấn tiên! Lôi động!”

Trong nháy mắt bắt Linh quyết. Lăng Vân có chút hối hận. Ở chỗ này sử dụng Chấn Tiên Lôi mà hần sử dụng ở thời điểm tranh đấu với các thiên tiên khác lúc trước...Mà lúc này hần không thể thu hồi được nữa rồi, đành phải dốc sức liều mạng thu hồi về một ít linh khí, muốn giảm uy lực xuống một ít.

Thiên địa dao động, sơn hà biến sắc.

Chấn Tiên Lôi và Sinh Linh Kiếp vận dụng vào nhau, tựa như là sao chổi đụng vào trái đất vậy. Một đạo ánh sáng chói mắt lóe lên, sóng xung kích cực lớn bắt đầu khuếch tán ra, một tiếng vang cực lớn phảng phất như đã thủ rống giận vang vọng toàn bộ thế giới. Trong phạm vi mười dặm, mọi người tựa hồ đều có thể cảm nhận được đại địa dưới chân run lên kịch liệt một hồi.

Đứng ở xa ngoài ngàn mét, các ma pháp sư trong cơn mưa to xối xả như là điều gặp gió vậy. Bị thổi ép xuống dưới mặt đất, người nào vận khí không tốt thì không còn bị sức gió cản trở, trực tiếp thăng luôn.

Lăng Vân nhìn kiếp vận đang tụ tập, phóng thẳng tới chỗ nó, đem đầy trời kiếp vận quấy như quấy trứng, cùng với ánh sáng mặt trời đầu tiên xuất hiện, Sinh Linh Kiếp khủng bố này đã chính thức bị đánh tan.

Lúc này, quang mang có chút chói mắt phủ trên kiếm thất phía dưới rốt cuộc đã âm ỉ dần dần, chậm rãi ổn định lại...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Một Thứ Khác Nảy Sinh

Lúc này trong kiếm thất, quang mang chói mắt đã bắt đầu âm ỉ dần dần, chậm rãi tan biến.

Vi Tiên cùng nữ ma pháp sư áo đỏ từ bên trong đi ra, mở to mắt chứng kiến hết thảy, qua một đoạn thời gian rất lâu, Vi Tiên mới nhìn qua nữ ma pháp

sư nói: "Ta đang mơ sao?"

Nữ ma pháp sư áo đỏ dù sao niên kỷ cũng khá lớn, mà tu vi trước kia lại cao nên tâm tình tương đối vững vàng. Nàng mỉm cười nhìn Lăng Vân giống như thiên thần trên trời nói: “Đường như chúng ta đã có một lực lượng mới.”

Vì Tiên mê man xem trái xem phải, nữ ma pháp sư áo đỏ vỗ vỗ bờ vai nàng nói: “Dùng thần thức dò xét, sẽ phát hiện bản thân không còn giống như trước kia nữa.”

Vì Tiên mê man nhẹ gật đầu. Sau khi đi ra, nàng phát hiện bản thân mình rốt cuộc không cách nào hô ứng bất luận hệ nguyên tố nào nữa. Hiện tại nghe nhắc nhở, lập tức dùng thần thức thăm dò cơ thể, điều này vốn không phải vấn đề gì khó. Lần đầu tiên Tiên Vi vận dụng chân nguyên khởi động công năng của Trúc Cơ pháp khí trong cơ thể, giống như khi đem đá ném xuống nước, tầng tầng gợn nước tản rộng ra.

Năng lượng khổng lồ trong thiên lam tâm* được khởi động

thiên lam tâm trái tim màu xanh da trời.

Trên người Vì Tiên bắt đầu tản mát ra lam sắc quang mang chói mắt, quang mang cứ như vậy mà tỏa ra chiếu sáng khắp mọi nơi. Trên người ma pháp sư áo đỏ thì tỏa ra quang mang đỏ sậm, bao trùm lên lam sắc quang mang chói mắt, tạo nên một cảnh tượng kì lạ vô cùng.

Hiện tại hai nữ nhân cảm thấy phi thường kỳ diệu, chưa bao giờ có cảm giác giác trong cơ thể phơi phới đến thế. Không giống với trước kia, cơ thể ngoại trừ hấp thụ nguyên tố ra, bây giờ trong cơ thể còn xuất hiện một lực lượng thuần khiết không lồ thủy hòa thuộc tính của chân nguyên lực.

Ma pháp sư áo đỏ thử phát ra một ít chân nguyên ra bốn phía, trong chốc lát, cảm nhận được vô số sinh mạng thể ba động mãnh liệt truyền vào tâm thần.

Cộng cỏ non đang đâm chồi. Dưới mặt đất, con kiến đang vất vả càn cù vận chuyển thức ăn. Một giọt sương rơi trên bông hoa tươi, phát ra âm thanh “tí tách” nho nhỏ. Vô số cảnh tượng ôn hòa và tinh tế lập tức truyền vào đầu nàng khiến ma pháp sư áo đỏ cảm động, lệ tuôn trào.

Bỗng nhiên, một cỗ khí tức cường đại nhưng thân thiết áp tới, làm cho các nàng có cảm giác lâng lâng. Vì Tiên cùng nữ ma pháp sư áo đỏ đồng thời ngẩng đầu lên nhìn. Lăng Vân mặc thôn phệ tiên giáp, tiên kiếm màu đỏ vờn quanh người, hướng các nàng bay tới.

“Ta bây giờ là thế nào?” Vì Tiên hai mắt mê man nhìn Lăng Vân. “Ta có cảm giác thật cổ quái.”

Lăng Vân vỗ vỗ bả vai của hai người, rất nghiêm túc nói ra: “Hiện tại các ngươi đã nắm giữ được lực lượng sinh lực. Hào hảo thử nghiệm đi.”

Hai người sững sờ một chút, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Vừa dứt lời, hắc quang của tiên giáp vây quanh Lăng Vân lập tức mờ nhạt. Kiếp Hỏa hộ thân hóa thành mấy đạo lưu quang, tản ra bốn phía xung quanh, cuối cùng biến thành những đóm lửa rồi biến mất.

Hỏa kỳ lân dưới dạng lực tiên kiếm cũng bắt đầu không ổn định, tốc độ chậm dần đến đờ cả ra.

Lăng Vân tại thời điểm sử dụng Chấn Tiên Huyền, phóng thích rồi thu hồi tiên linh chi lực quá nhanh để lại cho hắc thương tổn không nhỏ. Chấn Tiên Lôi vốn là bí quyết Tiên Lôi dị thường cường đại. Thường thường, nếu hai vị thiên tiên tranh đấu với nhau sử dụng Chấn Tiên Lôi thì phạm vi trăm dặm xung quanh đều biến thành phế tích. Lăng Vân lúc công kích kiếp vân đã sử dụng cái pháp quyết đại uy lực này, rồi lại ngay lập tức thu hồi linh lực làm cho kim đan của hắn bị kịch chấn.

Chuyện này so với việc không mặc tiên giáp, trực tiếp dùng Chấn Tiên Lôi không có gì là khác nhau. Chứng kiến hai nữ nhân nhắm mắt lại, Lăng Vân cũng nhìn không được nữa, thôn phệ tiên giáp giống như hóa thành thể khí, chậm rãi bốc hơi tiêu thất không còn sót lại chút gì nữa. Tay hắn bắt pháp quyết, bắt đầu tiến vào trạng thái Nội Thị. Bởi hai khóa Kim Đan đang bị phong ấn, nên khi hứng chịu vô số đạo uy lực cường hãn từ kiếp lôi của Sinh Linh Kiếp, viên Kim Đan thứ ba phát ra đầy đủ tiên linh chi lực đã sắp không chịu nổi gánh nặng nữa rồi.

Cộng thêm lực lượng cực lớn khó có thể tưởng tượng nổi từ Chấn Tiên Lôi cản trở nữa, nếu như đánh trúng hoàn toàn, nó đủ để cho một tiên cấp tiên nhân tan thành mây khói. Tuy được Thôn Phệ Tiên Giáp bảo vệ thân thể, Nhưng đạo Tiên Lôi này vẫn quá lợi hại. ....

Thời điểm Lăng Vân đang cẩn thận dùng tiên linh lực chữa trị cho Kim Đan, đột nhiên phun bắn ra một ngụm máu tươi, cả người run lẩy bẩy, hắn bị đạo Thiên Lôi ẩn chứa vô thượng kinh lực do chính bản thân hắn phát ra đã thương.

Cùng với việc này so sánh, thì tình hình xấu nhất vẫn còn chưa xảy ra, dưới sự ảnh hưởng của thiên lôi, viên Kim Đan thứ ba đã sắp không chịu nổi gánh nặng nữa, không giây phút nào là không thấy linh khí dao động.

Lăng Vân mở to mắt cười khổ, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một khóa linh đan ăn, một tay để lên đầu gối một tay thả lỏng, dần dần, thân hình hắn biến mất trong màn kim quang, “lách cách lách cách” tiếng vỗ vụn mơ hồ truyền ra.

*****

“Thần phạt vĩnh thế.... Là ai chọc giận tới thần?”

Địa huyết thâm uyên, cái danh tự này lại có thể khiến cho tất cả có sinh mạng sinh vật đều cảm thấy sợ hãi. Mức độ nguy hiểm của cái nơi này ngang với phòng bếp của Tử Thần hoặc là phòng ngủ của Minh Vương, người nào tự tiện tiến nhập chỉ có một chữ: “Chết”

Những ma thú cấp lĩnh chủ được biết đến ở Thiên Phong đại lục cơ hồ đều sống ở Địa Huyết Thâm Uyên. Theo chúng nó bàn tán mà nói, không một ai có thể giết được toàn bộ bọn chúng, kể cả dù có giết từng con một thì cũng đừng mong là chuyện dễ dàng. Địa Huyết Thâm Uyên bởi vì có hắc ám cường đại cùng với những trớ trêu vĩnh hằng khiến cho ma thú tiến hóa trở nên dị thường hung mãnh, tàn nhẫn. Tương đối nổi tiếng trong số đó là Lôi Đình Cự Thú, Cửa Đầu Hỏa Điều cùng với đại xú danh Cường Thiết Cự Nghĩ không chỗ nào trong Địa Huyết Thâm Uyên mà không biết.

“Ngài nói cái gì cơ? Thần phạt?” Một nữ tử mỹ mạo tuổi còn trẻ cẩn thận dè dặt nhìn một con Ngân Lang già nua, vị mỹ nữ này có một bộ tóc màu đỏ tươi trông như hỏa diễm, tùy ý buộc ở sau lưng. “Thần phạt là cái gì?”

Có lẽ người khác không biết, nhưng ở trong Địa Huyết Thâm Uyên tùy tiện lôi ra một tên mà hỏi chuyện, cũng biết, mỹ nữ này tất nhiên chính là một trong Tử Đại Ma Vương kinh khủng nhất sâu bên trong Địa Huyết – Anda Justina.

Khủng Bố Ma Vương là một loại danh xưng, chỉ khi lực lượng cường hãn đạt đến một trình độ, bằng vào lực lượng tự nhiên do cơ thể tàn mát ra xung quanh cũng có thể khiến cho địch nhân cảm thấy băng lạnh, mới có thể được xưng là Khủng Bố Ma Vương. Tại Địa Huyết Thâm Uyên có thể đạt được danh hiệu Khủng Bố Ma Vương, hiếm có như là hạt cát giữa sa mạc vậy.

Ngân sắc Cự Lang nhãn quang vừa chuyển, Anda Justina toàn thân lập tức run rẩy, phảng phất như lọt vào địa ngục trần gian, rơi xuống U Minh Hải hàn băng lạnh thấu xương, bị vô số oan hồn cắn xé nát bấy vậy.

Quá cường đại, hần đến tột cùng là tồn tại quái gì vậy??? Anda Justina cúi đầu, vận khởi toàn thân công lực chống đỡ hai đạo mục quang băng lãnh, tuy nhiên vẫn không thể ngăn được mà run rẩy.

“Ta là cái gì tồn tại cũng không phải phạm vi mà ngươi quản đến.” Ngân sắc Cự Lang thu hồi ánh mắt, Anda Justina mới khó khăn lắm mới thôi run rẩy. “Ta cần biết rõ, là ai dẫn Thần Phạt xuống?”

“Đừng vậy, đại nhân.” Anda Justina nhẹ gật đầu. “Nhưng, rốt cuộc cái gì là Thần Phạt vậy? Ta chưa từng nghe qua thứ gì như thế.”

Anda Justina vừa dứt lời, ngân sắc Cự Lang toàn thân bỗng nhiên chấn động mãnh liệt. Theo sự chấn động của Cự Lang, cả Địa Huyết Thâm Uyên bạch cốt cung điện đều run rẩy. Hần dừng lại, hồi lâu, mới chậm rãi cúi đầu xuống, hướng Anda Justina hỏi: “Ngươi có biết, trên cái thế giới này có người có thể trở thành thần không?”

Anda Justina sững sờ, không rõ vì cái gì mà Cự Lang lại hỏi như thế.

“Rõ ràng, sinh mệnh cá thể nào cường hãn tới trình độ nhất định đều có thể được phong thần, nhưng tỷ lệ này cũng không cao.”

“Có một loại người... Được rồi, có nói nữa ngươi cũng không hiểu. Ngươi đi xuống đi, đem chuyện này nói cho mọi người của ngươi.” Cự Lang thở dài một tiếng, cho Anda Justina rời đi.

“Vâng, tuân mệnh.” Anda Justina khom mình hành lễ, ánh mắt một mực nhìn vào tám tấm màu đỏ trên mặt đất đại điện, bảo trì trạng thái này thối lui khỏi đại điện. Sau khi Anda Justina rời khỏi đại điện trong tích tắc, hai tấm cốt môn phát ra âm thanh nặng nề, cơ hồ có thể chọc thủng màng nhĩ, chậm rãi đóng lại. Mấy trăm đạo mục quang chăm chú nhìn nữ nhân có dáng người uyển chuyển này.

Nàng phát hiện ra lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi từ lúc nào, y phục mỏng manh trên người cũng bị ướt đầm mồ hôi, đây là sợ hãi, thuần túy là sợ hãi.

“Khủng Bố Ma Vương mà cũng cảm thấy sợ hãi?” Anda Justina cười khổ lắc đầu. “Hần đến tột cùng là cái dạng gì vậy.”

Đối với lai lịch của lão ngân lang này, Anda Justina xác định là phải cực kỳ khủng bố, cực kỳ đáng sợ và cường hãn.

Tất cả ma thú ở phía trong địa huyết đều biết, tại thời điểm xa xưa mà không cách nào xác định niên đại, ngân sắc Cự Lang đi tới phiên đại lục này, hần không hề giống ma thú khác giết chóc bừa bãi mà lại sắp xếp lại trật tự tại biên giới đại lục. Hần dùng móng vuốt cứng rắn và đầy lực lượng của mình, đánh ra một kích tạo thành một cái huyết to trên mặt của phong chi đại lục, địa huyết cứ như là không đáy, hơn nữa mấy ma thú thích tàn sát bừa bãi toàn bộ bị bắt vào trong huyết này. Hần dùng Hắc sắc hỏa diễm để tôi luyện cả cái khu vực này, hơn nữa còn phóng xuất khí huyết hần ra để tuyên cáo với tất cả rằng đây chính là địa bàn của hần...

Tại giai đoạn đầu của Phong Chi đại lục, vô số tồn tại cường hãn đương thời đã từng có ý đồ khiêu chiến quyền uy của nó, kết quả là đều không tránh khỏi cái chết, hơn nữa thân xác còn bị hần đưa vào trong Tử Vong băng phiến, để làm dấu hiệu cảnh báo cho những tên ngu ngốc sau này.

Lâu dần, tất cả ma thú đều có chung một nhận thức, chớ đi chọc gia hỏa phía trong địa huyết. Mà ngay cả long tộc, ngoại trừ loại sinh sống ở dưới ánh sáng mặt trời bình thường ra, cốt long cũng sợ hãi ngân sắc Cự Lang. Tuy hần không thích giết chóc nhưng cũng không phải là không thể giết. Địa Huyết Thâm Uyên Cứ như vậy xuất hiện một cấm khu đáng sợ, đã được ghi vào bên trong sử thi.

Chỉ cần xuất hiện ở thế giới người bình thường, đẳng cấp có thể phá hư tất cả mọi loại tuyệt đối, phán quyết tất cả mọi sinh vật. Khủng Bố Ma Vương có được lực lượng cường đại như vậy rồi, vậy mà cũng bị hai đạo ánh mắt nhìn vào khiến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Anda Justina cười khổ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Xuất Quan!

Thời điểm Lăng Vân mở mắt ra, hần nhìn thấy hai nữ nhân đã hoàn thành xong bước dung hợp đầu tiên, hiện tại trên người đang mặc một bộ trường bào phi thường cổ xưa.

Bộ trường bào này có cổ áo dựng thẳng, lấp lóe ra tinh quang sáng lạn, giống như khảm sao trời trên đấy vậy. Hai bên bả vai mọc lên hai chiếc gai nhọn.

Tay áo trường bào giống như một quái điều đang giương cánh. Được một ít lần phản xạ ánh sáng, sáu cái đuôi quái điều uốn lượn phía sau lưng, kỳ quái nhất chính là hình dáng của quái điều, dường như cách biệt một tầng sương mù, mông lung mờ ảo không thể quan khán nổi.

Cả bộ quần áo trừ lân phiến ở ngực và cái gai nhọn ở bả vai ra, những thứ khác đều do một loại lân phiến đặc thù sắp xếp mà thành. Các loại màu sắc phối hợp vừa phải, rất có tính bền bỉ.

Đùa cái gì vậy? Đây là Nội Giáp hay là Tiên Giáp đây???

“Hai người các cô lấy đầu ra cái thứ quái dị này vậy?” Lăng Vân có chút mê mang hỏi.

Vô luận là tu luyện bất kì cái pháp khí gì, đều cần phải sử dụng tài liệu. Tài liệu nếu là tốt, như vậy pháp bảo phẩm chất dĩ nhiên là cao. Bất luận là môn phái tu chân nào cũng có pháp quyết luyện khí của riêng mình, nhưng tất cả những pháp quyết ấy cũng không có pháp nào hư không tạo vật được. Hai nữ nhân xinh đẹp này mặc dù mới học xong Huyền Kiếm môn tu chân pháp quyết, nhưng mà các nàng từ chỗ nào đào ra tài liệu vậy?

Y phục này thoạt nhìn rõ ràng chính là một bộ pháp bảo lợi hại.

“Tự chúng ta làm. Không tệ đấy chứ?” Hồng y ma pháp sư kéo ống tay áo lên, một tầng sương trắng lờ mờ tản ra.

“Các cô lấy đầu ra mấy tài liệu đó vậy?” Lăng Vân tò mò nhìn tầng sương trắng kia, “Đây là Kinh Linh Chi Thủy?”

“Đúng là Kinh Linh Chi Thủy. Có thể ẩn dấu đi hình dáng của mình.” Nàng nhẹ gật đầu.

Kinh Linh Chi Thủy là do linh khí phi thường đậm đặc ngưng tụ mà thành thực thể, thuần sắc trắng, trên cơ bản là nó không có trọng lượng. Lúc luyện khí cho thêm vào một giọt, có thể làm cho gia tốc pháp khí sinh ra linh khí nhanh hơn, là một loại đan luyện khí tuyệt hảo.

“Cô đào đâu ra vậy? Nơi này có Kinh Linh Chi Thủy?” Lăng Vân nháy nháy con mắt. “Ta như thế nào lại không có phát hiện ra.”

Không đợi nàng trả lời, Hòa Kỳ Lân ngậm một túi đồ đặc ý mà đi tới, nhắm đôi mắt to lại, lộ ra dị thường thích ý. Lăng Vân nhìn túi đồ hiếu kỳ, một trao hư không đem cái túi ấy bắt trong tay.

Thiên lam trần thổ, duệ kim sa, trấn long mộc, địa hỏa nham tinh, Kinh Linh Chi Thủy... Trong túi đồ nhô nhét lung tung một đồng tài liệu cực phẩm.

Ngoại trừ tài liệu ra, trong bao quần áo còn có một cái roi da bạch sắc, một thanh tiểu kiếm cổ xưa có vỏ. Hai thứ này hẳn có biết.

Roi màu trắng là năm đó ở Tu Chân Giới, thời điểm hần tranh đấu với Đào Hoa ma nữ, chèn ép làm cho địch nhân buộc phải ném binh khí tâm thần tương liên ra cho nó bạo tạc để ngăn cản. Lăng Vân nhanh tay, trực tiếp đem cái roi da mềm mại ấy cầm chế, thu hồi vào trong không gian giới chỉ của mình. Trên vỏ của thanh cổ kiếm có khắc hai chữ “Minh Lôi”, là đồ vật mà Tán tiên Thiên Lôi Thượng Nhân đánh bạc thua cầm cho hần, tiểu kiếm cổ quái này trong chứa Sát Lôi Khí dị thường bá đạo, nếu có tu vi thâm hậu đến một mức độ nào đó sử dụng, thậm chí có thể dẫn động Thiên Lôi hằng thể.

“Tên súc sinh này dám cầm đồ của ta đi lấy cảm tình của người khác?” Lăng Vân nhất kiếm thái sắc. “Đây là hại các nàng, hay là giúp các nàng đây?”

Hồng y ma pháp sư có chút không vui, đoạt lấy túi đồ ôm vào trong ngực: “Hòa Kỳ Lân cầm bảo bối này cho chúng ta, như thế nào có thể gọi là hại chúng ta được?”

“Các cô có xem kỹ qua điển tịch Huyền Kiếm Tông ta truyền thụ cho chưa?” Lăng Vân dở khóc dở cười. “Tu vi không đủ, các cô sẽ không thể điều khiển nổi những pháp khí này, ngược lại sẽ bị chúng cản trở. Cái roi màu trắng kia gọi là Thúc Hồn Tiên, là pháp khí Đào Hoa ma nữ năm đó sử dụng. Cô còn có thể miễn cưỡng không chế. Về phần Lôi Minh kiếm này, đừng nói là cô không chế nó, chỉ sợ còn chưa chạm vào đã bị sét giật choáng rồi.”

“Cô tên là gì? Ta còn chưa có cảm ơn cô.” Lăng Vân nhìn nữ nhân đang đứng đối diện với hắn, hỏi.

Hồng y ma pháp sư khom người hỏi đáp: “Ngài có thể gọi ta Felix Elisa.”

“Felix? Phụng hoàng? Tên rất ý nghĩa.” Lăng Vân chép chép miệng.

“Vi Tiên vẫn chưa tỉnh lại hả?” Lăng Vân liếc mắt nhìn sang Vi Tiên đang minh tường, “Chưa tu luyện xong nội giáp của mình à?”

Thời điểm hai người đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên từ bên trái xuất hiện một đám người đông nghịt hướng phía mình bay tới, Lăng Vân bỗng cảm thấy đau đầu, những ma pháp sư này cũng có chút quá khoa trương đi. Bay đến đâu là hào quang bắn ra bốn phía đến đấy. Trong nháy mắt, ba người đã bị vây vào giữa.

Đầu lĩnh rõ ràng chính là viện trưởng William, hắn khom người hành lễ rồi nói: “Chúc mừng đại nhân đại công cáo thành, xuất quan thành công.”

“Ách? Đại nhân?” Lăng Vân sững sờ một chút.

Từ lúc nhìn Lăng Vân một mình đối kháng với ma pháp đáng sợ kia, trong suy nghĩ của mỗi người, đã nảy sinh cảm nhận nam nhân kia giống như là thần vậy. Sinh Linh Kiếp ngày đó phát uy, ai ở đây cũng rõ ràng. Hàng trăm hàng ngàn ma pháp sư liên thủ bố trí kết giới mà trong nháy mắt đã bị Thiên Lôi uy lực vô cùng tận đánh tan, Lăng Vân một người lại có thể bố trí ra một cấm chế ngăn cản được loại uy lực đủ để xưng là thần phạt này.

Đặc biệt là chiêu chấn tiên lôi tối hậu, quả thực chính là thần tích phát sinh a.

Hai ngày này Lăng Vân bế quan tu luyện khôi phục sức mạnh, các ma pháp sư tự phát tổ hợp thành hộ vệ đội, đem phạm vi quanh đó vây kín lại không có kẻ hở. Trong đó thì viện trưởng William là người kích động nhất. Lão đầu tóc đã bạc trắng này đã dùng cả đời để đi tìm chân lý của ma pháp, người nam nhân này không phải là chân lý đấy ư? Hắn hộ vệ đi thường cẩn thận, thiếu chút nữa đã đem tổ tông gọi hết ra hộ vệ cùng rồi.

Kỳ thật không cần ma pháp sư hộ vệ, chỉ cần Hòa Kỳ Lân thủ hộ thôi, trên phiên đại lục này cũng không có mấy người có khả năng thương tổn được Lăng Vân rồi.

“Đại nhân, ngài cảm thấy thân thể thế nào?” Viện trưởng William tiến lên một bước hỏi. “Ngài đã minh tường được hơn mười ngày rồi.”

Minh tường? Minh tường cái rắm. Lão tử không làm những việc vớ vẩn ấy. Lăng Vân nhếch miệng, nói thâm trong lòng.

Bất quá tốt xấu gì những người này cũng thủ hộ tận tụy mình nhiều ngày, Lăng Vân móc từ trong không gian giới chỉ ra một ít hạ phẩm tiên linh thạch để tạ lễ, phân phát cho những ma pháp sư đại bộ phận đã qua trăm tuổi này.

Thứ hạ phẩm này là hạ phẩm trong mắt thiên tiên đại nhân Lăng Vân thôi, chứ với phẩm chất tiên thạch này mà để ở Tu Chân Giới cũng sẽ phát sinh một trường tranh đoạt cỡ lớn rồi, huống chi đến những người chưa từng nhìn thấy vật có ma lực tinh khiết có thể hấp thụ trực tiếp vào người, thì sẽ bị hấp dẫn đến mức nào chứ.

“Đây là?” Viện trưởng William thần sắc có chút kích động, ánh mắt của hắn dồn hết vào trong khối tinh thạch. Nó so với ma pháp nguyên tố thuần túy còn tinh khiết, nồng độ ma lực khổng lồ hơn nhiều, cầm trong tay có thể cảm giác được một lực lượng mệnh mông không gì sánh được, giống như là nguyên tố lực lượng nén đến cực điểm thành một khối chì, nằm trong lòng bàn tay mỗi người vậy.

“Đây là Tiên thạch. Cảm ơn mọi người đã thủ hộ ta mấy ngày qua.” Lăng Vân phát phát tay. “Cái đồ chơi nhỏ này, đối với các vị mà nói chính là một kho chứa ma lực. Chỉ cần không dùng hết trong một lần, đem nó để ở địa phương có nguyên tố nồng hậu, nó có thể tự động hấp thụ ma lực cho lần sau sử dụng.”

Viện trưởng William nghe xong lời này con mắt tròn tròn lên, cái này chính là một không gian chứa đựng ma lực? Hắn và tất cả ma pháp sư đang cầm tiên thạch như nhau, đều đang cẩn thận nâng niu từng li từng tí trong tay, sợ không cẩn thận một cái nó rơi xuống đất, để cho thổ địa công công thổ mất thì có mà khóc. Một đám lão nhân tay giữ khư khư tiên thạch, ánh mắt nhìn Lăng Vân lại có chút thay đổi.

“Đừng, đừng có dùng ánh mắt ấy nhìn ta, ta ta chính là một tên côn đồ, không phải là cái gì đại nhân.” Đối mặt vô số đạo lão đầu lão thái bà dùng ánh mắt hàm tình nhìn mình, Lăng Vân nổi hết cả da gà.

“Ta không phải kẻ dui mù.” viện trưởng William già dặn trên mặt tràn đầy sự nghiêm túc: “Một tồn tại cường đại cùng với khuyết điểm trên mặt mũi nhân giống nhau ở chỗ đều dễ dàng có thể phát hiện ra.”

“Sao ta lại không có phát hiện ra nhỉ.” Lăng Vân rất dối trá cười cười, vẻ mặt không liên can đến mình.

“Ngài chính là hóa thân của thần ở nhân gian.” Các ma pháp sư cùng một lúc cúi đầu, hùng hồn cảm tạ Lăng Vân.

“Thần mà cũng có một người lưu manh như vậy, xem ra cũng là một việc tốt.” Felix Elisa liếc mắt nhìn Lăng Vân, toàn thân năng giờ bao phủ trong một tầng sương trắng như có như không, lộ ra vẻ hư vô mờ mịt.

“Aaaaa! Xuất quan rồi! Không chết đói nữa rồi!” Felix Elisa vừa dứt lời, thanh âm tiêu Ải nhân từ đằng sau truyền tới. Cái giọng cuồng hống này thiếu tí nữa đã hù chết các ma pháp sư, lại có kẻ đi đùa với tồn tại cường đại giống như là thần này, viện trưởng William lập tức rời chủ đề.

“Lăng Vân đại nhân, ma thú của ngài là ma thú gì vậy?” viện trưởng William nhìn Hỏa Kỳ Lân đang nằm sấp dưới đất, hỏi. “Sự cường đại của nó cũng làm ta thần phục.”

“Ngươi muốn, ta tặng cho ngươi luôn. Cái tên hổ trưởng này gần đây học được không ít kỹ thuật ăn trộm đâu.” Lăng Vân nhếch miệng, chỉ vào túi đồ trong ngực Felix Elisa.

“Ngài.. Ngài nói thật ư? Một con ma thú cường đại như vậy....” Lão viện trưởng có chút vui mừng mà nói năng lộn xộn, hướng Hỏa Kỳ Lân trên mặt đất nhìn lại, vừa vịn Hỏa Kỳ Lân cũng liếc qua nhìn hắn, thiếu chút nữa đã đem viện trưởng đang hưng phấn quá độ hù dọa ngã lăn ra đất.

“Hay là thôi đi.” Viện trưởng William lòng còn có chút sợ hãi. Cái này cũng không phải là thứ mình có thể nuôi dưỡng được. Nhìn Hỏa Kỳ Lân đang nằm trên mặt đất lung la lung lay đứng dậy đi ra ngoài, William đại nhân mới nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Tâm Tư Của Tuyệt Nhi

“Đúng rồi. Đội chúng ta tiến hành khảo thí thế nào?” Lăng Vân chợt nhớ tới chính sự, “Ta nói là nói đến đợt kiểm tra đầu vào ấy.”

Hoắc Ân Tư ở một bên xen vào: “Chúng ta đã thông qua . Hoàng Chinh và Tuyệt Nhi hình như còn chưa được thông qua. Hoàng Chinh thì không được chứng nhận, còn Tuyệt Nhi thì không đạt tiêu chuẩn.”

“Hoàng Chinh và Tuyệt Nhi thất bại?” Lăng Vân có chút không thể tưởng tượng nổi. “Làm sao có thể!”

“Ta là bỏ cuộc.” Hoàng Chinh thời điểm nói đang cầm hai thanh đại kiếm đi tới. “Tự mình bỏ cuộc .”

“Ta đoán đối thủ nhất định là một cô nàng. Hơn nữa khẳng định là rất xinh đẹp, ăn mặc hở hang, còn nhét cho ngươi một tờ giấy.” Hoắc Ân Tư ác độc phỏng đoán sự tình của Hoàng Chinh.

“Ngươi, cái tên Địa tinh này!” Hoàng Chinh nổi giận, rút kiếm hướng Hoắc Ân Tư chém tới, “Ngươi tuyệt đối là một tên Địa tinh! Ta là bại bởi Cổ Đức đại nhân !”

Hoắc Ân Tư nhìn thanh đại kiếm mang theo kiếm phong chém tới phía hắn, tuyệt không run sợ giờ búa lên đỡ đòn. Hai người lập tức thì ngươi nắm ta Địa Tinh, ta chửi ngươi tiện nhân, đánh nhau loạn tùm xoèng lên.

“Có chút ý tứ.” Lăng Vân cười cười. “Tuyệt Nhi kia? Ta không phải đã sai Hỏa Kỳ Lân làm ma thú của nàng ta sao?”

Lăng Vân lúc trước khi khảo thí đã xem xét qua thực lực của mạo hiểm đội, cũng không kém lắm, đạt được kết quả cao cũng không khó . Duy nhất có một ngoại lệ chính là tiểu mục sư ôn nhu hiền lành, nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ Tuyệt Nhi này.

Cứ như vậy thì đừng có nói là khảo thí, cho đi cãi nhau cũng chả cãi được ai ah. Hơn nữa với tư cách là mục sư, đi khảo thí cũng không có một cái phương pháp tiêu chuẩn nào để kiểm tra cả. Năng lực của mục sư chủ yếu là trị liệu và chúc phúc, không có lý do đặc biệt nào có ai dám đem người bị chém gần chết đi làm bài kiểm tra không? Nếu có bài kiểm tra ấy thật, không chỉ người bị chém không đáp ứng, mà các mục sư cũng không đáp ứng.

Mục sư là trên phiên đại lục này đứng đầu về khoản yêu quý sinh mệnh và hòa bình. Bọn hắn cự tuyệt tất cả hành vi gây thương tổn người khác. Huống hồ, lần kiểm tra này chỉ là kiểm tra hai vấn đề là ma pháp và võ thuật, cứ như vậy để cho Tuyệt Nhi đi lên, không nghi ngờ gì thì nàng sẽ làm bìa ngấm cho đối thủ mà thôi.

Lăng Vân là ai? Được xưng là vô si hạ lưu đệ nhất Thiên giới, lưu manh thiên tiên. Từ lúc hắn đọc trong tờ báo danh có chức nghiệp “Triệu hoán sư” xong, liền hí hửng sừng Hỏa Kỳ Lân, da kỳ lân và đuôi kỳ lân nhìn lại, khiến cho hỏa kỳ lân bất gặp anh mắt ấy mà toàn thân run hết cả lên.

Sau một hồi hai bên hữu hảo hiệp đàm, hỏa kỳ lân đã thành ma sủng tạm thời của Tuyệt Nhi. Cho nên thời điểm nàng khảo thí, hắn mới có thể phi thường an tâm.

Hỏa kỳ lân là cái dạng thần thú gì chứ? Đó là Lăng Vân trải qua bị đuổi đánh tới vừa đánh vừa chạy, đến đánh nhau trực tiếp rồi đến đuổi đánh Hỏa Kỳ Lân, trải qua bốn đại trình tự này mới thành công thu phục được, mang theo nó mà còn có thể thua được sao?

“Tuyệt Nhi tại sao lại thua ? đem Hỏa Kỳ Lân lên đài thì làm sao lại có thể thua được.” Lăng Vân đảo mắt tìm bóng dáng hỏa kỳ lân xung quanh, bằng vào thực lực của nó, cho dù cự long đến cũng phải để lại nửa hàm răng rồi mới nói chuyện cơ mà.

“Cùng Tuyết Nhi thi đấu cũng là mục sư, tiểu tử kia rất trong ngành, bị hỏa kỳ lân đánh mấy lần đều cố gắng bò dậy, phỏng chừng xương cốt cũng sắp vỡ vụn rồi, vậy mà vẫn còn kiên trì thi đấu, Tuyết Nhi nhìn đáng vẻ của hắn nên mềm lòng, xin thua.” viện trưởng William chen lời, làm ra bộ dáng thờ dài.

“Ta cho rằng nàng làm như thế là đúng.” Felix Elisa nhẹ gật đầu, lộ ra một tia mỉm cười. “Mục sư cần phải có tinh thần như vậy.”

“Được rồi được rồi, cô lại còn đi khích lệ nàng nữa.” Lăng Vân gãi gãi cằm của mình, cười hắc hắc: “Mà ở đây cũng có một tên gia hỏa suýt tí nữa bị đào thải, cô cũng cảm thấy đau lòng đó chứ?”

“Ngươi nghĩ như vậy sao?” Felix Elisa tuyệt mỹ trong nụ cười còn có thêm chút ý tứ hàm xúc.

Lăng Vân chăm chú nhìn nữ pháp sư trước đây mặc áo choàng rộng thùng thình này, vốn bởi vì áo choàng che khuất tóc cùng hơn phân nửa khuôn mặt, lúc nàng bỏ áo choàng ra, thật không ngờ lão thái bà trong tưởng tượng của hắn không xuất hiện, người xuất hiện rõ ràng lại là một cô nàng phi thường xinh đẹp, một mỹ nữ lỗi lờm điển hình nữa chứ.

Felix Elisa không giống với Tuyết Nhi và Vi Tiên, Vi Tiên thuộc về loại hình nóng bỏng, nóng bỏng từ dáng người đến tính cách, i sì mấy thiếu nữ ngang tàng bạo ngược ở thế kỷ hai mốt mà. Tuyết Nhi thì có khuôn mặt vô cùng tươi ngon mọng nước, thập phần xinh đẹp, có hơi chút xanh xao, dáng người cũng bởi vì việc trường kỳ ăn chay, dinh dưỡng không đầy đủ mà trông rất trẻ trung. Tuy nhiên vẫn còn chưa có phát dục hoàn toàn, nhưng vẫn tuyệt đối có thể xếp vào loại hại nước hại dân mà.

Felix Elisa rõ ràng cùng hai nàng kia bất đồng, nàng có bộ tóc dài màu hòa hồng xinh đẹp tuyệt trần, đại đa số pháp sư bởi vì không rèn thể lực khiến cho thân thể gầy yếu, sắc mặt không tốt. Tuy hiện giờ đã thay bộ pháp bào, nhưng ngực vẫn còn đeo huy chương Đại pháp sư bằng bạc cổ xưa. Tính cách như con sóng nhẹ nhàng, thân sắc bình tĩnh đoan trang, dáng người tương đối pháp phồng. Điển hình cho một mỹ nữ cao sang, quý phái.

“Ta nghĩ như thế nào? Ta cảm thấy hỏa kỳ lân kia hàng họ kém quá rồi. Gần như sắp bị người ta đào thải.” Lăng Vân nhếch miệng.

“Ta *! Trời ạ! Các ngươi mau đến mà xem Tuyết Nhi!” Vốn Hoắc Ân Tư đang cùng Hoàng Chính hỗn chiến đồng thời ngừng thủ hạ, ngón tay cùng một chỗ chỉ phía đông nam, đem ánh mắt mọi người đều dẫn dụ qua.

WTF! Tất cả mọi người ở đây, kể cả Lăng Vân ở bên trong, ngay khi tận mắt nhìn thấy, thiếu chút nữa đã ngất xỉu. Tất cả mọi người nghĩ đến một chuyện, Hồng y đại giáo chủ giả trong nội tâm đang không ngừng chiến đấu không ngừng với sức mạnh của ái tình kia.

Tiểu mục sư hiện giờ đang chìm đắm trong ánh nắng mặt trời, ý ôi trong lồng ngực một bạch y mục sư nào đó. Bạch y mục sư tóc màu đen, thân hình phi thường mảnh khảnh. Cái này cũng không làm ảnh hưởng đến phong độ của hắn. Một đôi Kim Đồng Ngọc Lữ này đã đại khai nhãn giới của tất cả mọi người quanh đó.

“Đê ma ma, lỗ nặng rồi!” Lăng Vân vô cùng đau đớn. “Lão tử đã biết sẽ có thể như vậy mà.”

Felix Elisa nhìn cười vồ vồ bà vai Lăng Vân, nói: “Hôn nhân là tự nguyện, yêu đương là tự do.”

“Lão tử cũng biết mình bị lừa dối mà, khó trách có Hỏa Kỳ Lân mà cũng bị loại. Hóa ra tiểu tử này dùng mỹ nam kế.” Lăng Vân nói xong cúi đầu nhìn xem chính mình, “Các ngươi thấy ta có chỗ nào không bằng hắn chứ?”

Elisa hướng bạch y mục sư đánh giá qua, trong mắt lập tức xuất hiện một tia tiểu ý, trực giác của nữ nhân so với nam nhân thì chuẩn hơn nhiều. Nàng hướng ngực bạch y mục sư chỉ chỉ, Lăng Vân theo phương hướng ngón tay Elisa nhìn sang, hắn mặc bộ mục sư bào rõ ràng cũng không lớn hơn bộ của Tuyết Nhi nhiều lắm, bộ ngực nở nang săn chắc, phối hợp thêm với dung mạo trông như nữ nhân, điển hình của mấy tên tiểu bạch kiểm đây mà.

“Cái này thì có cái gì là đẹp mắt chứ.” Lăng Vân thấp giọng nói thảm một câu, “Đê mờ nhà ngươi tiểu bạch kiểm. Chỉ giới bám gót nữ nhân thôi chứ có hơn ta được cái ếch gì đâu.”

Elisa nhìn bộ dáng dị thường phiền muộn của Lăng Vân, nhìn không vạch trần bí mật nữa, trên mặt lộ ra nét vui vẻ.

Ngay tại thời điểm mọi người đang nói thảm với nhau, tiểu bạch kiểm và Tuyết Nhi đã đi đến trước mặt mọi người. Tiểu mục sư vẻ mặt hạnh phúc rúc vào trong lồng ngực của tiểu bạch kiểm, Hỏa Kỳ Lân đi theo sau không ngừng hướng Lăng Vân nháy mắt ra dấu.

“Ách. Xưng hô như thế nào đây?” Lăng Vân duỗi một tay ra. “Ta là đại ca của Tuyết Nhi.”

Tiểu mục sư giống như là giờ mới phát hiện ra mình đang ở trước mặt mọi người, nhảy dựng lên như là đâm phải đuôi mèo, ngay ngừng đem mặt mình dúi vào trong lồng ngực tên tiểu bạch kiểm, không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Tôn kính ngài Hồng y đại giáo chủ, ngài có thể gọi ta là Lăng Tiểu Vân.” Tiểu bạch kiểm khom người, nếu không phải nghe lời hắn giới thiệu, ai cũng không tin hắn dĩ nhiên lại là nam nhân, “Ta đã nghe Tuyết Nhi nói qua về ngài, sử dụng Thực Hồn giống Hồng y đại giáo chủ ngài chính là mục tiêu cố gắng cả đời của ta.

Hồng y đại giáo chủ? Một đám người quay đầu lại nhìn Lăng Vân đang có bộ mặt bất mãn, người này lại có thể là một Hồng y đại giáo chủ thiện lương và khoan hậu trứ danh sao? Nói ra chỉ sợ không ai tin, biểu hiện của hắn so với ác ma từ trong địa huyết thâm uyên ra, còn hung mãnh hơn.

“Ngươi tên là gì cơ? Lăng Tiểu Vân á?” Lăng Vân đôi mắt mở to như mắt trâu, “Lão tử không nghe lầm đấy chứ?!”

Tiểu mục sư hiện tại đang vui đầu trong lồng ngực Tiểu Vân, càng làm tăng thêm vẻ thẹn thùng có chút không bình thường tí nào, thái độ của tên kia cũng rất chỉ là thân mật, để cho Lăng Vân một bên điên cuồng bấu môi. Hắn đã thế nhưng mà còn có người còn ác liệt hơn cả hắn, Vì Tiên đồng học về mặt tràn đầy niềm ghen ghét đố kỵ không hề che dấu, đôi mắt đố kỵ mong mềm mại vĩnh viễn lên hết cỡ.

“Tên nào dám trừng mắt nhìn ta, lão tử sẽ ghi nhớ.” Lăng Vân quét mắt một vòng những ánh mắt đang theo dõi hắn, kèm theo sự nguy hiểm không thể nghi ngờ.

“Lăng Vân đại nhân, ta nghĩ ta phải có trách nhiệm hỏi ngài một câu... Ngài... Đến cùng có phải là Hồng y đại giáo chủ hay không vậy?” Viện trưởng William người đầu tiên nhận không được, nhìn như thế nào vị đại nhân này cũng không giống một Hồng y đại giáo chủ a.

“Ta là ông nội nhà ngươi.” Lăng Vân này giờ cắn răng giờ mở miệng như đại bác rời nòng, hung hãn bắn thẳng về phía lão William đang hoảng sợ. Khiến cho ma pháp sư vĩ đại này toàn thân run rẩy một hồi.

“Đại nhân, viện trưởng hỏi như vậy cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn chứng minh một chút mà thôi.” Bạch y ma pháp sư có huy chương đồng ma pháp sư trên ngực nói: “Giống như cường gai đỉnh cao như ngài vậy, thế lực nào cũng muốn mời chào. Thần thánh giáo đình cũng không thuộc về Dallas để quốc chúng ta, hơn nữa, quan hệ của chúng ta cũng không hòa hợp cho lắm...”

“Rống” Hòa kỳ lần đi theo sau Tuyết Nhi cũng từ chối cho ý kiến, rống lên một tiếng.

“Nó nói là ngươi phóng thích.” Lăng Vân nhún vai.

“Rống rống!” Hòa kỳ lần liền kêu ngay hai tiếng.

“Nó nói là ngươi đàn ông.” Lăng Vân cùng hòa kỳ lần đồng lòng, một người một thú cùng ra vẻ trêu tức.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Mạnh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Vi Tiên Tỉnh

Đối mặt với tên lưu manh điển hình này, hơn nữa còn là một tên lưu manh cường đại không thêm che dấu thái độ thô bạo, bạch bào ma pháp sư trước khi đi còn quay đầu ngoái nhìn lại, cái này rõ ràng có thể phác họa được nội tâm của hắn bây giờ. Nếu là đem cả loại này oán độc Nếu có thể đem loại oán độc này thành kim tệ mà nói, có thể đủ để chôn vùi bảy tám trăm tên Lăng Vân rồi a.

Lăng Vân căn bản là chẳng thèm quan tâm, mấy cái thể loại dựa thế này, toàn bộ đều nhờ có thể lực hết, có bản lĩnh ngươi cứ cắn hắn một cái, hắn không dám làm gì, ngược lại không có bản lĩnh thì chịu để hắn cho ăn quả đắng mà thôi.

Có thể mặc bạch sắc ma pháp bào hơn nữa còn đeo cả huy chương đồng, đều là những Đại Ma Pháp Sư. Ở một số nơi trong học viện, quyền lợi thậm chí còn cao cả hơn viện trưởng William. Không có viện trưởng nào lại đi quản mấy hài tử đánh nhau, đây là chức trách của chủ nhiệm. Trong Học viện Thánh Kira này, người hơi có chút lý trí thì sẽ biết điều mà không đi đắc tội với hắn.

Người khác không dám, chưa hẳn đại biểu Lăng Vân không dám, bởi vì thực lực hắn phô bày ra quá cường đại, cho dù là viện trưởng có ý kiến với hắn, nhất thời cũng chẳng có biện pháp gì gây khó dễ được hắn, đây chính là sự thật về sức mạnh tuyệt đối so với quyền lực.

“Lăng Vân...” Elisa chỉ ra vấn đề: “Lá gan của ngươi cũng lớn lắm.”

“Gi?” Lăng Vân kỳ quái hỏi lại một câu. “Các ngươi cũng quản người khác lá gan lớn cơ à?”

“Trước mặt đám đông chống đối chủ nhiệm, tuyệt đối sẽ bị khai trừ.” Elisa xoa xoa huyệt Thái Dương.

“Có can đảm động thủ với một thiên tiên thiện lương, là phải bị trời phạt.” Lăng Vân lộ vẻ mỉm cười, cực kỳ giống như hình ảnh lão hòa thượng gặp được Như Lai vậy, mặt mày buông xuống, nói chuyện rất điềm đạm: “Thiện tại thiện tại, bản tọa quét lá còn sợ tổn thương đến con sâu, cái kiến. Yêu thương không cho thiếu thân lao vào đèn dầu, nếu có người đến ám sát ta, như vậy chẳng phải nói là hắn nghịch thiên sao?”

Elisa không phản đối, Tuyết Nhi đang ở trong lồng ngực tên mặt trắng kia cũng phải phì cười một tiếng.

“Ám sát? Ám sát ngươi? Ngươi xác định không có làm đấy chứ?” Tiểu Ái nhân cầm cây búa lớn, chùng to con mắt lên. “Ta cảm thấy ngươi trực tiếp nhay xuống mò còn thông khoái hơn một ít đấy.”

“Kỳ thật việc này cũng không thể trách chủ nhiệm, đổi lại bất kỳ một quốc gia nào cũng muốn đem một nhân tài như đại ca chiều hạ mà.” Lăng Tiểu Văn cũng đồng ý gật đầu.

“Ở đây không có phần ngươi nói. Câm miệng.” Lăng Văn liếc mắt nhìn Tuyết Nhi, tiểu cô nương này vẫn còn đang ở trong lồng ngực sắc lang vui đến độ quên trời quên đất.

“Đây là sự thật, Lăng Văn.” lão đầu William ở một bên chen miệng nói: “Đừng nghĩ hấn nhỏ mọn thế, với tư cách là đặc phái viên của Dallas đế quốc, làm việc như vậy là không có gì là sai. Cậu ngấm lại mà xem, nếu có người cướp bảo bối của ngươi, ngươi sẽ như thế nào?”

“Thiên.” Lăng Văn rất dứt khoát, liếc nhìn Lăng Tiểu Văn. Hấn vô thức mà kẹp chặt hai chân lại.

“Cứ cho là thế đi. Chính cậu đã cho là như vậy rồi.” Viện trưởng William vỗ vỗ bả vai Lăng Văn, nói: “Cậu cần cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu ở trong nhà cậu xuất hiện một tên gia hỏa không rõ lai lịch hơn nữa lại không thể khống chế được. Ta nghĩ là cậu so với hấn còn trực tiếp hơn.”

“Không có chuyện đó đâu!” Lăng Văn lắc đầu, kiên quyết phủ nhận. “Ta sẽ vì đại cục trước mắt.”

“Quan tâm cái đại cục trước mắt làm gì, một cái nhân tố không ổn định, bất luận là ai thì cũng chiêu mộ để mình sử dụng, hoặc là trực tiếp tiêu diệt đi.” William viện trưởng lão ngừng lại một chút, lại bổ sung một câu: “Mà với cậu thì quá rõ ràng rồi, đơn giản là trực tiếp tiêu diệt.”

“Chính xác mà nói, chỉ có ta mới được đưa ra lựa chọn tiêu diệt đối tượng.” Lăng Văn nhếch lông mi lên, đây mới chính là chân lí của hấn.

“Ý viện trưởng là, ngươi không thể vì một câu nói mà lại đi vô lễ với người ta như vậy được.” Elisa cố gắng giảng đạo

“Từ lúc ta đi đến địa phương này, ta bị nhiều đả kích quá, nào là hết thú với người đến đùa một giỡn lão từ một hồi, không cho bọn hấn biết tay, mọi người sẽ nghĩ ta là cái gì? Ta cũng không phải là tên côn đồ bình thường như vậy, mà là một nhân vật rất vĩ đại!” Lăng Văn nhìn nhìn Vi Tiên, nhìn nhìn William, lại nhìn Elisa một chút, hiện tại có thể nói là hấn đang bị thập diện mai phục hoàn toàn rồi. “Từ lúc tiến đến đây, tất cả mọi việc ta đều phải tự tay động thủ, động thủ xong còn phải tiếp tục lo liệu hậu quả. Tiêu diệt xong thiên kiếp, còn phải giải quyết tên hồn trưởng Kỳ Lân đang đi học cách ăn trộm!”

Hòa kỳ lân ngáp một cái, khinh thường liếc nhìn Lăng Văn.

“Dùng nhẫn nại để chứng minh mình vĩ đại.” William viện trưởng mỉm cười, dùng câu ngăn ngữ mà ai ở Thiên Phong đại lục cũng thích để xen vào đúng trọng tâm câu nói của Lăng Văn.

“Người vĩ đại tất cũng có sai lầm vĩ đại.” Lăng Văn cũng nhin không được, đáp lễ viện trưởng bằng một câu ngạn ngữ của Viêm Hoàng đại lục.

Cái này một người là một lão cáo già thành tinh, một người là lão biến thái tu luyện vạn năm, suy nghĩ trong lòng nhau há có thể không nhìn ra sao? Có thể được viện trưởng đại nhân đối đãi như thế, là có nguyên nhân. Nếu như lòng cánh Lăng Văn không mọc đủ, hấn mà đối đãi với đặc phái viên của đế quốc như vậy, lão William tuyệt đối có thể đã thiêu sống hấn rồi. Thế nhưng một kẻ đã thành thái điều như Lăng Văn, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, lôi kéo hấn, không đơn giản chỉ là trấn an những nhân tố mất ổn định bây giờ thôi đâu.

Lão William sờ đi đối đãi rộng rãi với Lăng Văn như vậy, không phải già nên hồ đồ, mà là bởi những tính toán sâu xa trong đầu hấn. Lăng Văn trên tờ báo danh diện chính là ma pháp sư, tuy hấn không biết ma pháp, nhưng điều đó cũng không đại biểu cho việc hấn thua kém những người sử dụng ma pháp khác. Chỉ cần lấy lực lượng lần này hấn chống lại thần phạt, cộng thêm với loại thạch đầu có thể ngay lập tức bổ sung ma lực, cái loại đá này một ngày cũng không cần sử dụng nhiều. Chỉ cần vài ba lượt thôi, phóng mắt ra cả đại lục bây giờ có mấy ai có thể so sánh được?

Nếu mà thứ này dùng cho hàng trăm hàng nghìn ma pháp sư liên thủ thì triển cảm chú, trực tiếp giáng lên trên đầu đội ngũ thủ nhân, vậy sẽ có uy lực và tác dụng như thế nào đây!

Thời điểm suy nghĩ này nảy sinh trong đầu viện trưởng William, lão cũng không biết Lăng Văn có đoán được suy nghĩ của lão không. . .

Từ lực lượng thần phạt ấy mà xem, chỉ cần tập hợp ma pháp sư hỏa và lôi hệ, đưa toàn bộ bọn họ biến chế trong đội ngũ của Lăng Văn, thời điểm bọn hấn thi triển ma pháp do Lăng Văn thống lĩnh phóng thích ra. Cái này chính là một công kích mang tính đại hủy diệt a.

Hơn nữa, trong quân đội của thủ nhân cũng không có ma pháp sư, nói cách khác, một khi trải qua một kích hợp lực do đội ngũ Lăng Văn phóng thích, coi như là mấy học sinh cả lớp phát phơ đến mấy học sinh chỉ tạo được mấy tia lửa nhỏ thôi cũng muốn xưng trận cho đám thủ nhân nhận lấy thương tổn cực kì thâm trọng. Đây còn phải xem cách sắp xếp vị trí của Lăng Văn nữa. Nếu như mà hấn diện tiết lên, như vậy cho dù thủ nhân cường đại như thế nào đi nữa, cũng phải đứng nguyên một chỗ chờ ma pháp công kích tới. Dám nhúc nhích? Trực tiếp cho nổ tung đầu ngươi.

Nếu như địch nhân là nhân loại, tập hợp mấy vạn luyện kim sư đến chế tác ra khối giáp kháng cảm chú thì may ra, bất quá bây giờ cho dù là đế quốc cường đại nhất Am-xtec-đam, luyện kim sư dưới trướng có năng lực chế tác ra khối giáp kháng ma pháp cũng chỉ có mười người mà thôi. Nói cách khác, nếu như để chế tác khối giáp kháng ma pháp cho một đội ngũ ngàn người mà nói, cho dù là long tộc có khả năng cung ứng vô hạn lượng nguyên liệu để chế tạo khối giáp kháng ma pháp như long huyết long lân, như vậy mười tên luyện kim sư đức cao vọng trọng này tối thiểu đời này cũng đừng mong có thời gian nghỉ ngơi.

Ai dám nói ngoa, mình có thể trong nửa tháng, hoàn tất khối giáp kháng ma pháp cho một đội ngũ hơn ngàn người? Thuần túy là một tiểu hài tử nằm mơ ăn rằm mà thôi.

Trên lịch sử Thiên Phong đại lục chưa bao giờ có quốc gia nào trang bị cho quân đội kháng ma khỏi giáp số lượng lớn cả. Kháng ma pháp khỏi giáp tuy có thể chống cự hết thảy ma pháp công kích, nhưng lại cực kỳ dễ dàng hư tổn, đối với công kích vật lý thì phòng ngự gần như bằng 0. Huống hồ sản xuất loại khỏi giáp này cực kỳ gian nan, bình thường cũng chỉ cất chứa trong hoàng thất và trong nhà của các quyền thần mà thôi.

Nói như vậy, ma pháp quân đoàn của hai nước đối chiến thì nhiệm vụ chủ yếu là đi tiêu diệt ma pháp sư của nhau, đến lúc tiêu diệt được bên kia rồi, ma lực cũng tiêu hao gần hết. Đối với chiến tranh chủ lực thì đã kích cũng không nghiêm trọng như vậy. Hai bên giống nhau ở chỗ, ngoại trừ chủ tướng được trang bị kháng ma ra, những người khác đều sử dụng khỏi giáp bình thường.

Cái này cũng bởi vì Thiên Phong đại lục còn chưa có xuất hiện qua người nào biến thái như thế này mà thôi, hiện tại đã có người như vậy rồi, trên chiến trường không có trang bị kháng ma pháp, cho đi bao nhiêu thì cũng hết bấy nhiêu thôi. Người ta vẫy tay một cái trực tiếp biến người thành tro rồi, khỏi cần đánh nhau nữa, dâng nước lên cho người ta cho nó nhanh.

Huống chi, ngoại trừ lực công kích biến thái ra, năng lực phòng hộ của Lăng Vân cũng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Một người thôi mà có thể kháng trụ uy lực thân phạt có thể xé toang cảm chế do hơn ngàn ma pháp sư bố trí. Lên chiến trường cần bản không cần phải cảm báo bởi giống như những ma pháp sư khác, tùy tiện cảm vũ khí quăng ra là được, diễn hình như là ôm bom, đi đâu ném đó vậy. Nghĩ mà đã thấy hay rồi.

Những điều kiện ưu tú như vậy, ngoại trừ Lăng Vân ra, còn có người thứ hai nào có thể thỏa mãn đây, năng lực công kích, phòng ngự biến thái như thế, những người khác muốn học cũng chẳng có chỗ nào dạy!

Lão William trên mặt cười như nở hoa, Lăng Vân tuy mặt ngoài vẫn đang bảo trì nét trấn định, kỳ thật đã vụng trộm đánh giá qua lão William, phỏng đoán xem lão ta đã suy nghĩ bao xa về mình.

Giữa ánh mắt ổn định của lão William mang theo vẻ rụt rè, ai cũng nhìn không thấu được suy nghĩ trong lòng của hắn bây giờ.

Ta chỉ con mẹ nó chứ thẳng già nhà người. Lăng Vân trong lòng thầm mắng một câu.

“Lăng Vân! Kì quái, ta như thế nào lại cảm thấy, qua một lúc không gặp người, người lại trở nên đẹp trai như vậy?” Đột nhiên sau lưng Lăng Vân lóe lên kim quang, Vi Tiên giống như vừa mới tỉnh táo lại vậy, toàn thân tràn ngập sinh lực: “Tóc dài !”

“Vốn ta vẫn đẹp trai như vậy mà.” Lăng Vân sờ soạng qua mặt mình, chớp chớp mắt mấy cái.

“Vi tỷ tỷ này là ai ah?” Mặt Vi Tiên nhất thời như dài ra, con mắt xinh đẹp gắt gao nhìn Elisa, kì quái.

Nhìn nội giáp của Vi Tiên cơ hồ khiến Lăng Vân cùng tất cả nam nhân ở đây muốn phụt máu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Vĩnh Viễn Đứng Ở Vị Trí Số Một

Vi Tiên duỗi lưng một cái, “Uhm ~~~” Trong miệng phát ra một âm thanh phi thường giống tiếng rên rỉ, cử động thân thể, ngồi trên mặt đất trong chốc lát, cảm giác mệt mỏi tiêu biến gần hết, vuốt vuốt mái tóc dài hơi rối, rồi chăm chú quan sát đánh giá Felix Elisa.

Vi Tiên vốn một thiếu nữ diễm lệ, hiện tại tu luyện điển tịch Huyền Kiếm Tông, mọi cử động đều mang theo những nét mị hoặc trời cho, hồn nhiên trong sáng như thiên thần vậy. Hiện tại, chẳng những mỹ mạo không gì sánh được, dáng người trước sau lại càng lồi lõm, uyển chuyển mê người.

Nội giáp trên thân nàng lại càng khoa trương hơn, thiếp thân nội giáp giống như một bộ đồ sát người không có nội y bên trong vậy, hiển nhiên là cái bộ tiêu y này vô pháp che chắn mí cái bộ phận âm áp nhô ra ở phần trên, một mảng lớn tuyết trắng đón ánh nắng mặt trời chiếu rọi, lóe ra quang mang óng ánh trong suốt.

Y phục nửa bên dưới là một chiếc váy dài xiên chéo, chiếc váy dùng màu trắng làm chủ đạo, viền váy là những đường kẻ màu đỏ. Ở phần trung tâm chiếc váy, là hình một con quái điều thập phần bắt mắt, mà bởi vì phần cắt của chiếc váy chạy thẳng đến thắt lưng, chiếc quần tam giác nhỏ màu đỏ bên trong như ẩn như hiện, đôi chân trắng nõn mềm mại được phủ bởi chiếc tất chân trong suốt màu đỏ, cảm giác chinh phục, thật sự quá nóng bỏng, có thể làm vô số nam nhân phải điên cuồng phún máu.

“Cái... Cái nội giáp này... Không giống cái ta thấy lúc trước ah.” Lăng Vân gãi gãi đầu.

“Ta mặc kệ người là ai, không được đoạt lão công của ta!” Vi Tiên từ phía xa xông tới, lôi kéo cánh tay Lăng Vân giống như sợ hắn chạy mất.

“A? Đây rõ ràng là lão công của ta, thế nào lại là lão công của ngươi?” Elisa biểu hiện ra tiêu chuẩn son tặc điển hình. TThứ gì tới tay cũng không muốn nhường nó cho kẻ khác.

“Đáng ghét, lúc ta quen Lăng Vân ca ca, ngươi còn không biết là đang rúc ở đâu đây.” bộ ngực cao ngất Vi Tiên không ngừng ma sát với cánh tay Lăng Vân, ý tứ thị uy trong đôi mắt to tròn xinh đẹp của nàng quá rõ ràng.

“Ai nha nha! Tiểu muội muội. Ngươi còn chưa trưởng thành a!” Elisa không cam lòng yếu thế kẻ sát tới, thêm một bộ ngực đầy đặn nữa áp lại để cho Lăng Vân thoải mái, dầm tiếu đầy mặt... Thoải mái quá, sung sướng quá...

“Các cô... Không có sao đâu chứ? Đầu có vấn đề gì không?” Tuy rất thoải mái, nhưng hiện tại trong lòng Lăng Vân đang tràn đầy nghi hoặc. Minh như thế nào trong nháy mắt lại biến thành lão công của cả hai nàng đây? “U-a...aaa. Elisa... Bộ ngực của cô thật mềm mại...”

“Lăng Vân ca ca truyền thụ cho ta phương pháp tu luyện, trong đó rõ ràng có hai người cùng một chỗ.... Cùng một chỗ làm một chuyện, đó là chuyện trọng đại, Lăng Vân ca ca không muốn ta làm vợ, như vậy thì làm sao tu luyện được công pháp đây?” Vi Tiên liếc nhìn bộ ngực cao thẳng thành thực của Elisa, vừa ngắm nghía lại bộ ngực mới bắt đầu trở mã của mình, quyết định thay đổi kế hoạch, dùng sự thật để nói chuyện.

“Ngươi cũng nói đó là chuyện trọng đại, ta chỗ này cũng vừa vặn có một phần đây. Chuyện quan trọng của ngươi để lúc khác làm đi. Lão công hiện tại là của ta!” Felix Elisa hếch bộ ngực sữa lên như khoe khoang, làm tất cả mọi người ở đây được đại khai nhãn giới.

“Điên rồi! Tất cả đều điên rồi!” Hoắc Ân Tư làm rơi búa xuống đất, kêu leng keng, hai mắt đăm đăm nhìn vào hai bộ ngực trắng cùng mấy cái đùi thon dài kia. “Lăng Vân, ngươi mới chính là Địa Tinh!”

“Ah?” Lăng Vân đang hưởng thụ hai mỹ nữ nóng bỏng phục vụ sandwich, chợt nghe Hoắc Ân Tư nói mình là địa tinh. “Ta mà là Địa tinh á?”

“Ngươi không phải Địa tinh, ngươi là Địa Tinh Vương! Sự hèn hạ vô sỉ của ngươi thực sự làm cho người ta căm phẫn!” Hoắc Ân Tư chỉ vào hai cô nàng đang kẹp chặt lấy hán hai bên, nói: “Ngươi cho các nàng luyện công pháp ta môn?”

Tà môn? Nếu điển tịch của Huyền Kiếm Tông được gọi là tà môn mà nói, phỏng chừng trên đại lục Viêm Hoàng sẽ chẳng có điển tịch tu chân chính phái nào mất. Lăng Vân nhìn hai bộ ngực đang kẹp chặt ở hai bên, gãi gãi đầu. Khả năng là do các nàng tu luyện điển tịch Huyền Kiếm Tông về sau mới thành ra như vậy. Thế thì, sai ở chỗ nào đây?

Đầu tiên, điển tịch Huyền Kiếm Tông là một quyền pháp quyết rất ôn hòa, tuyệt đối không có chỗ nào tà môn. Nếu không Lăng Vân làm thế nào mà trong mấy nghìn năm gần đây đã có được danh hiệu thiên tiên nổi tiếng được? Từ tu chân Trúc Cơ, đến luyện khí hóa hư, rồi đến quá trình tu luyện nội giáp...

Chẳng lẽ là... Song tu?

Lăng Vân bỗng nhiên to ra, hần nhớ lại, công pháp song tu của Huyền Kiếm Tông song tu theo thể loại gì. Những phái khác song tu là chú trọng đến rèn luyện tinh thần, Huyền Kiếm Tông lại bất đồng với những phái khác, chú trọng đến linh nhục giao hợp, nói trắng ra là, chính là một nam một nữ ở cùng một chỗ, tu luyện xong thì xxxxxx....

Đạo lý trong chuyện này cũng có chút quái dị, với tư cách người tu chân mà nói, họ coi trọng tinh thần sung sướng hơn thể xác sung sướng, tại thời điểm song tu tinh thần hai người dung hợp nhau sẽ được thể hiện trong nguyên anh, thể nghiệm khoái cảm thuần túy từ sâu tận trong tâm hồn.

Mà công pháp song tu của Huyền Kiếm Tông khác biệt ở chỗ tinh thần và thể xác của nam nhân đều có thể đạt được cả hai loại sung sướng, không ít người bởi vì cái loại khoái hoạt này mà đã buông bỏ việc tu chân, tiền bối Huyền Kiếm Tông cũng đã có răn dạy qua, nữ nhân phải đặc biệt tâm kiên trí định, mới được vào Huyền Kiếm Tông tu luyện... Cho nên nữ đệ tử Huyền Kiếm Tông vốn đã ít lại càng ít hơn, hầu như là không có người nào...

Lăng Vân hiện giờ thì sướng rồi. Thoáng một phát có hán hai người, còn gì sung sướng hơn đây.

Trong quá trình Lăng Vân dẫn dắt hai nàng tu chân, hai nữ nhân vốn tâm tính không quá kiên định này bị những gì trong điển tịch Huyền Kiếm Tông ghi lại mà khiến toàn thân tê dại, không nghĩ tới trên thế giới này lại có cảm giác khoái hạt ấy, thời điểm Lăng Vân dùng tiên linh chi lực vượt qua cơ thể các nàng, loại khoái cảm này so với cảm thụ chân nguyên lực còn mãnh liệt hơn nhiều. Cái này giống với việc một người bình thường chỉ ăn rau, bỗng nhiên cho nàng ăn thịt kho tàu, như vậy, muốn cho nàng buông bỏ mỹ thực này ra, độ khó xem ra là quá cao đi.

“Các cô, có phải là đã nhìn thấy song tu...” Nghĩ thông suốt đạo lý này, Lăng Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Những khoái cảm trước nay chưa từng có trong ấy...?”

“Đúng vậy, ta cảm giác rất mãnh liệt...” Nghe được lời nói của Lăng Vân, vốn hai nữ nhân đang tranh giành nhau này bỗng mặt đỏ tới mang tai, thẹn thùng cúi đầu. Dù sao, loại sự tình trong khuê phòng này lại bày ra cho người ta thảo luận, đến lúc mấu chốt cũng có chút không tiếp thụ được.

“Đừng bảo là, Lăng Vân đại ca...” Hai tay Vi Tiên nắm lấy cả cánh tay Lăng Vân, hai con thỏ nhỏ chưa phát dục hoàn toàn dán chặt lên cánh tay hán, không ngừng cọ qua cọ lại, cảm giác mềm mại tê dại khiến cho Lăng Vân lại nở thêm mấy nụ cười mà người bên ngoài đặt cho là ti tiện.

“Lão công, ngươi cũng kém cỏi quá nha, tiểu nha đầu thôi mà cũng có thể khiến ngươi cười như vậy rồi. Ngươi nhìn ta đi.” Elisa thấy Vi Tiên đảo qua đảo lại đã làm cho Lăng Vân sáng khoái khôn cùng rồi, trong nội tâm không cam lòng, trong lòng tự nhủ, nếu bàn về mỹ lực, tiểu nha đầu kia làm sao có thể là đối thủ của ta được chứ. Nhất thời lòng hiếu thắng nổi lên, phát tay một phát, một đạo kim quang hiện lên, nội giáp của nàng cũng được mặc lên

người, nâng đôi thỏ nhỏ, dán lên cánh tay Lăng Vân, một tay còn lại kéo cổ áo xuống một ít, lại để cho trong nội y mỏng manh màu hồng phấn nổi lên không hề giữ lại tiến nhập thẳng vào trong mắt Lăng Vân.

Lăng Vân chỉ cảm thấy một hồi khí huyết dâng trào, hô hấp cũng có chút dồn dập hẳn lên, tuy Lăng Vân trước kia trên thiên giới đã nhìn lên tiên nhân tắm rửa, thậm chí còn đem người được xưng là phương tây thiên giới đệ nhất mỹ nữ Athena nhìn sạch sẽ, nhưng bây giờ lại được hai mỹ nhân dán chặt lên người tùy ý khiêu khích, cộng thêm với việc hần hơn một vạn năm không được đụng vào nữ nhân làm hần tí nữa nín thở mà chết. Bị chiêu thức nóng bỏng này câu Felix Elisa đánh vào, quả thực giống như là thiên lôi động đến địa hỏa, liệt hỏa bùng bùng chỉ để đốt cùi khô mà... Huống hồ, cái loại cảm giác ôm ấp nửa kín nửa hở này kích thích khiến thân kinh gần như muốn sụp đổ rồi. Vốn tiên linh chi lực biến mất làm Lăng Vân chống cự với các loại dụ hoặc đã kém, hiện tại..

“Rống!” Hóa kỳ lân cũng nhìn không được nữa. Một người đã thành tiên vạn năm lại có thể bị hai tiểu nha đầu hấp dẫn mặt tràn đầy nụ cười ti tiện. Ngắc đầu tỏ ra vẻ bất mãn của nó xong, quay lưng vẫy đuôi đi khỏi cái nơi hương diễm ướt át này.

Lão William cũng là người từng trải, chứng kiến tình cảnh này, cười hắc hắc nói: “Ai nha nha, ta chợt nhớ tới trong phòng làm việc của ta còn có nhiều văn kiện chưa xử lý! Nhớ kỹ ngày mai đứng giờ lên lớp ha.”

“Người cái tên Địa Tinh Vương kia!” Hoắc Ân Tư chống đỡ búa kháng nghị nói: “Ta đại biểu cho quần chúng nhân dân nguyên rùa người!”

“Nhìn không được!” Hoàng Chính lần đầu đồng tâm với Hoắc Ân Tư. “Chúng ta chạy nhanh một địa phương khác đánh nhau tiếp!”

“Cái gì mà nhìn không được?” Felix Elisa khanh khách cười, nụ cười quyến rũ mang theo làn sóng mị hoặc trong lúc đó, đem bờ môi hồng nhuận phơn phớt dán lên tai Lăng Vân, nhẹ nhàng nói một câu: “Khuya hôm nay thiếp muốn cho tướng công nếm thử tư vị dục tiên dục tử.”

Vì Tiên nâng cao một đôi thỏ trắng chưa phát dục đầy đủ của mình lên, không chút yếu thế nói: “Tối nay muội sẽ là của huynh!”

Lăng Vân hiện tại phảng phất như đang bay trong thế giới cực lạc, quả thật Huyền Kiếm Tông chúng ta quá trâu bò mà, bất luận là đánh nhau hay là tán gái đều đứng ở vị trí số một, vĩnh viễn không thay đổi a...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Lý Luận Không Gian

Thừa dịp lão William tập trung lên trên bàn, cầm cây bút lông ngỗng tập trung soạn thảo giấy tờ, Lăng Vân bắt đầu đánh giá những đồ đặc bày biện trong phòng - một loạt những quyển sách ảnh họa bằng da cừu.

Loại ảnh họa này chế tác rất đơn giản. Chỉ cần dùng ký ức thủy tinh ký thác lên bất kì loại tài liệu nào cũng được, điều kiện tiên quyết là nhất định phải có ma pháp lực cường đại, loại quá trình đem hình ảnh ngưng tụ thành thật thể hơn nữa còn phải ký thác cần phải có ma lực dị thường cường đại.

Quyển ảnh họa da cừu trên đây vẽ có không ít cả trai lẫn gái. Lăng Vân nhìn thấy nam nhân không có anh tuấn bằng mình, nữ thì đều đẹp như nhau. Hắn bắt đầu huyền tượng ra hình ảnh chính mình dẫn dắt theo một đội trẻ tuổi xinh đẹp mỹ nữ ma pháp sư tung hoành ngang dọc suốt cả ngày, buổi tối sẽ là một tràng đại chiến oanh oanh liệt liệt, cảm giác này khắc trên tâm da cứu thật sự không đã nghiền bằng ngắm nhìn thực thể, cũng đành phải buông tha dâm ý trong lòng.

Thấy William ba lần hai lượt viết mấy cái thư giới thiệu, đang chờ mực khô, Lăng Vân bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

"William, ông nói đại không gian, chính là ý nói vị diện của các ông sao?" Lăng Vân cầm Thủy Tinh Cầu William trên bàn của viện trưởng để xuống.

"Vị diện? Đây là một vấn đề rất thâm ảo. Ta ngược lại cũng đã từng nghiên cứu qua. Ở bên trong từng vị diện đều có sinh vật đặc thù cùng lực lượng đặc thù. Nơi chúng ta đang sống là một trong số các vị diện ấy." Nhìn Lăng Vân như có điều suy nghĩ, tiếp tục nói: "Trên lý luận mà nói, chỉ cần lực lượng đủ cường đại, là có thể phá vỡ khe hở giữa các vị diện. Ma pháp sư tinh thông không gian ma pháp như ta ngược lại có thể hiểu biết rõ ràng hơn một chút, nhưng không gian ma pháp thì cũng chỉ giới hạn ở vị diện này của chúng ta mà thôi."

"Người đang suy nghĩ gì?" Nhìn Lăng Vân không nói lời nào, viện trưởng William ngẫm lại, mình cũng không nói gì a.

Lăng Vân lúc bắt đầu cũng không có để ý lời này, đi tới thế giới này cũng không có ảnh hưởng gì đối với hắn, chính là ở chỗ này thuận tiện hỏi một câu. Bây giờ nghe lời nói của Lão William, Lăng Vân đột nhiên cảm giác được có điểm gì đó là lạ, về phần đến tận cùng là không đúng chỗ nào, chính hắn cũng không nói lên được, chỉ biết là lời nó có quan hệ với lời nói này.

"Ông nói lực lượng, vậy thì cần bao nhiêu lực lượng mới có thể phá vỡ vị diện?" Lăng Vân chậm rãi ngừng đầu nhìn Lão William, sắc mặt có chút bất thiện.

"Cần bao nhiêu lực lượng? Ta cũng không rõ ràng lắm." Viện trưởng William mặc dù có điểm không rõ ràng, bắt quá thấy sắc mặt Lăng Vân, hay là biết cái gì trả lời hết cái ấy. "Mức tối thiểu là chủ thần bên trong vị diện, ít nhất cũng có lực lượng thần cấp bậc một."

"Vậy thì xác suất rời khỏi vị diện đó cao đến bao nhiêu?" ánh mắt Lăng Vân giống như có thể thiêu đốt được nhựa đường thành nước, tràn đầy địa liệt điểm hùng lực, độ nóng của ánh mắt này có thể hòa tan tất cả kim loại cùng ý chí, áp lực không khí bên trong văn phòng hiệu trưởng kịch liệt tăng lên, Thủy Tinh Cầu trên mặt bàn phát sinh những tiếng đom đớp nhẹ nhàng.

"Không có. . . Không có. . . Không có bất kỳ xác suất nào. . . Bất luận cái gì. . . Bất luận cái vị diện không gian gì cũng đều do chủ thần nắm giữ. Này mặc dù là dự đoán của ta, nhưng dự đoán như vậy áp dụng nên bất kỳ vị diện nào, không phải không gian đã sớm loạn rồi sao."

"Là ta nói sai cái gì sao?" Lăng Vân phía đối diện bỗng nhiên thích phóng ra chút áp lực, viện trưởng William bị ép tới có chút khó chịu, hít sâu một hơi ổn định tinh thần lại sau đó mới cảm giác tốt hơn một chút.

"Sự việc này không liên quan đến ông." Lăng Vân xoay người sang chỗ khác, trong giọng nói có một thứ gì đó khiến người ta cảm thấy cực kì sợ hãi trộn lẫn.

Từ lúc Lăng Vân đi tới thế giới này về sau, vẫn thuận theo tình thế mà trải qua, cũng không nghĩ tới việc mình sẽ đi tới thế giới này, càng không nghĩ tới việc mình trong lúc hôn mê phá vỡ vị diện, đó đơn giản là chuyện không có khả năng.

Bị người đùa giỡn! Đây là kết luận duy nhất mà Lăng Vân có thể đưa ra. Vô luận là theo trình tự tôn nghiêm hay là thứ tự của trình tự bắt đầu mà nói, nếu đây là một âm mưu, vậy thì nó tuyệt đối đều là những việc dơ bẩn để tiện tới cực điểm! Lúc chính mình tiến nhập vào trong trạng thái hôn mê sâu, một người nào đó đã dùng đại thần thông mở ra một cái khe của vị diện, đem chính mình đưa đến cái tân thế giới này.

Nếu lý giải của lão William là chính xác, người có lực lượng như vậy. . . Trong đầu Lăng Vân đã sắp xếp xong trình tự, toàn bộ tóc gáy đều dựng đứng hết cả lên. Âm mưu, tuyệt đối âm mưu!

Nhưng nghĩ lại, cùng một nhân vật đỉnh cấp so sánh, thật giống như việc so sánh mình với nông dân trồng rau vậy. Tại sao phải dùng âm mưu như vậy hãm hại mình? Đối với bọn họ không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Hiện tại Lăng Vân xác định được một việc duy nhất chính là, chính mình đi tới cái không gian này, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Giống như lời nói của Lão William, nếu thần của vị diện mà không đi giữ gìn trật tự của vị diện mình, ngày hôm nay có hai cái gì đây đến, ngày mai lại có hai cái khác đến, vậy thế giới này không loạn mới lạ? Trừ lời giải thích có một tồn tại cường đại nào đó an bài tất cả ra, thật không thể tìm ra được thêm lí do nào hợp tình hợp lý nữa.

"Lăng Vân, cậu có vấn đề gì sao?" Viện trưởng William nói ra một câu làm xóa tan đi áp lực trong bầu không khí.

"Ah? Không có, cảm tạ ngài đã nhắc nhở." Lăng Vân xoa xoa huyết Thái Dương, thần sắc dễ chịu lên rất nhiều. Nếu đã không nghĩ ra, vậy thì không nghĩ nữa. Chính mình đã đi tới thế giới này, nếu như là có người an bài, như vậy tương lai người đó nhất định sẽ xuất hiện. Nghĩ tới đây, Lăng Vân về mặt âm hiểm, tươi cười."Khiến lão tử biết là ai mà nói. . ."

"Lăng Vân?" viện trưởng William giơ bàn tay đến trước mặt hẩn hươ. "Không có việc gì chứ?"

"Bình thường bình thường. Hắc hắc." Lăng Vân nhếch miệng cười, nói xong từ trong không gian giới chỉ của mình sờ sờ tác tác móc ra một đồng tình thạch cùng một cái nhẫn. "Cảm tạ ông đã trả lời vấn đề của ta. Đây là lễ vật ta tặng ông."

"Đây là. . ." Lão William nhìn trước mắt một đồng tình đá lờ lờ phát quang hần như muốn tẩu hỏa nhập ma.

"Đây là tình thạch phẩm cấp tương đối cao. Năng lượng của những thứ này ta vô pháp hấp thu. Ta cũng không dùng gì nhiều đến chúng. Ông không phải nói thủ nhân xâm lấn sao? Mang theo bằng hữu của ông chống lại kẻ thù bên ngoài. Tin tưởng mấy thứ này đối với các ông cũng có không ít trợ giúp." Lăng Vân chớp mắt con ngươi.

"Rất cảm tạ! Có những kho chứa đựng ma pháp này, tin tưởng sức chiến đấu chúng ta sẽ được đề cao rất lớn!" Lão William chân thành nhìn Lăng Vân, người nam nhân này thật sự là quá thần bí.

"Đây là cái giới chỉ gì thế?" Lão William loay hoay xoay qua xoay lại cái bảo thạch giới chỉ trên bàn. Cùng những giới chỉ khác bất đồng, cái nhẫn khác bất đồng là cái nhẫn này không có liên một mạch thành một vòng tròn, "khai khẩu giới"* điển hình. Đỉnh được khám một viên bảo thạch nhọn phát ra ánh sáng hồng sắc, năng lượng nguyên tố cường đại được hiển lộ toàn hoàn không thể nghi ngờ. Lão William thử đưa một ít ma pháp lực vào, hồng quang chợt lóe lên, nhiệt độ trong văn phòng viện trưởng kịch liệt tăng lên.

"Đây là đồ chơi trước đây ta làm cho vui. Trừ việc có thể lưu trữ một ít đồ vật ra, nó còn được một khối cực phẩm hóa tinh dung luyện thành. Có thể trong nháy mắt bổ sung lực lượng cho người sử dụng. Nhưng chỉ giới hạn trong ba lần." Lăng Vân ha ha cười, giảo hoạt mà nháy nháy con ngươi với Lão William, "Kỳ thực chúng ta cũng là người đồng đạo, ta vừa nãy trên giá sách của ông cũng gửi qua một chút hương vị nào đó."

"Cái này, nam nhân mà. . ." Lão viện trưởng thu hồi nhẫn và tình thạch, có chút xấu hổ.

"Hắc." Lăng Vân nghiêng mắt nhìn Lão William, về mặt thoải mái mà nói: "Nam nhân hạnh phúc."

Lão William run run tay cầm bức thư, nhét vào trong một cái phong bì sau đó dùng xi phủ lên rồi dùng ma pháp ấn ký phong ấn nó lại, sau khi một đạo lam sắc quang mang rót vào xi, Lão William đem bức thư giao cho Lăng Vân.

"Lăng Vân, cho cậu một cái kiến nghị?" Lão viện trưởng sáng sủa cười, sau đó bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lăng Vân nói rằng: "Ta cảm giác được lực lượng cậu không thuộc về thế giới của chúng ta. Mỗi một không gian đều có quy luật của chính nó, một khi mà cậu sử dụng lực lượng lung tung, hậu quả như thế nào thì cũng không tưởng tượng nổi đâu."

"Ah?" Lăng Vân mặt nhăn, lông mày nhíu lại. "Ông có cái kiến nghị gì?"

"Ta chỉ là nhắc nhở cậu. Dù sao, mỗi một thế giới đều có trật tự để bảo vệ người của mình, cái trật tự giữ gìn này khẳng định sẽ không hy vọng có người đến làm nhiễu loạn thế giới của nó." Lão William cười, từ trong ngăn kéo rút ra một cái quyền trục da cừu, "Ta ở đây thật ra cũng có một chút đồ, có lẽ cậu sẽ cần. Thứ quý giá nhất là tri thức a."

Lăng Vân nhận lấy, cũng không thèm nhìn mà cho nó vào luôn trong lòng, đi tới trước cửa phòng viện trưởng, thời điểm mở rộng cái cửa ra, nói vọng lại 1 câu: "Có lẽ ta phải đánh giá lại ông một lần nữa, lão sư."

Lão William mỉm cười, ngửa mặt nằm trên ghế dài, híp mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Lão William nói một chút cũng không sai. Mỗi một thế giới đều có một tồn tại đang ở ẩn ở một nơi bí mật nào đó, một khi gặp phải lực lượng không thể khống chế được, những kẻ thống trị này mới chịu dùng lực lượng lôi đình vạn quân hủy diệt những lực lượng này. Lực lượng Thiên Địa đối với đại đa số người mà nói đã là lực lượng không thể kháng cự lại nổi, thế nhưng đối với một ít tồn tại siêu nhiên từ xưa đến nay mà nói. . . Điều này có nghĩa là gì? Rồi hãy nói, hiện tại lực lượng hắn đang hoàn toàn bị ràng buộc, lực lượng bị áp súc trực tiếp xuống trình độ Tu Chân giả Nguyên Anh kỳ.

Bằng vào lực lượng của chính mình, dù là thời kì toàn thịnh cũng thể tháo bỏ trói buộc của Quán Hồn Tì, dĩ nhiên tại tình huống xảo diệu khi một phần nhỏ nguyên thần tự bạo, lại vừa khéo?

"Còn một cây Quán Hồn Tì là phải tự bản thân mình phá bỏ?" Lăng Vân vuốt phong thư trong lòng, ngẩng đầu nhìn trời xanh thăm thẳm, vô luận người kia âm mưu gì đi nữa, ngẫm lại đã có Vi Tiên và Felix Elisa rồi, không tự chủ được mặt nở nụ cười: "Vô luận có như thế nào, vấn đề này càng ngày càng có ý tứ. Thời điểm song tu. . . Ta rất chờ mong a!"

Những người chung quanh đang một lần nữa tu kiến lại học viên nhìn tên đầu sỏ gây nên này, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Đêm Lửa Tình

Lăng Vân cảm theo chỉ thị phê chuẩn đặc biệt từ văn phòng viện trưởng William đi ra, trực tiếp đi tới phòng quản lý của trường.

Do Lăng Vân yêu cầu, viện trưởng William đặc biệt phê cấp cho mấy người một tòa tiểu ký túc xá độc lập ở góc đông nam của trường, đồng thời ở bốn phía ký túc xá này bày ra kết giới toàn thuộc tính cực kỳ kiên cố. Lấy danh nghĩa là vì để bảo vệ cho người bên trong an toàn, Lăng Vân đối với việc này lại rất không cho là đúng.

Hắn cũng xem học viện xây dựng lên cái ký túc xá cho học sinh đặc thù đầu tiên này, không đơn thuần là bởi vì thân phận đặc thù của hắn. Viện trưởng William chắc là lo lắng đến tính nguy hiểm của mấy tổ tông cô cô nãi nãi này, nếu để cho mấy tổ tông này vào ở trong ký túc xá học sinh, mấy tổ tông nhất thời vui vẻ mà dẫn thần phạt đến, cái học viện này thôi khỏi cần mở nữa. Trực tiếp sửa thành nhà tang lễ được rồi.

Hiện tại đang là thời điểm hoàng hôn, Lăng Vân đi trên con đường nhỏ ngập tràn hương nhĩ, ánh mặt trời chiếu nghiêng đem bóng của hắn kéo đi thật dài.

"Hắc hắc, hắc hắc." Nghe xong viện trưởng William nói một hồi, khiến Lăng Vân có giác ngộ làm người thêm một lần nữa. Nếu muốn sáng tạo sinh mạng mới, thì việc gì phải giữ tấm thân xử nam vạn năm này nữa. Nghĩ đến bộ ngực Felix Elisa và bờ mông Vi Tiên, nụ cười dâm đãng hiển thị rõ trên mặt Lăng Vân.

Lúc Lăng Vân trở lại căn nhà nhỏ, mấy nữ nhân đang ăn cơm chiều, Tuyết Nhi sớm đã ăn xong, đang cầm một quyển sách lật xem.

"Lăng Vân đại ca, ăn cơm chưa. Đến chỗ muối ngồi đi!" Vi Tiên mất tinh, ngay lập tức đã thấy người đẩy của tiến vào là Lăng Vân. Bỏ bát cơm của mình lại, chạy tới đem cơ thể của mình dính sát vào người hắn.

"Ngoan, Vi Tiên đáng yêu nhất. Ta sắp mệt chết rồi. Phải mau chóng tắm rửa." Lăng Vân cũng không quay đầu lại, trực tiếp tiến thẳng vào phòng tắm, trên đường thuận lợi ở trên bộ ngực cao vút của Elisa sờ soạng một cái, chọc cho Felix Elisa hờn dỗi không thôi, ánh mắt Vi Tiên nếu là có thể giết

người, cô nàng này sợ là đã chết tám vạn lần rồi.

Tuyết Nhi về mặt bất khả tư nghị nhìn bóng lưng Lăng Vân, hơn nửa ngày mới nói ra một câu: "Lăng Vân đại ca làm cái gì vậy?"

"Ân. . . Ân. . . ." Felix Elisa hơi thở mơ hồ có ý rên rỉ, đây tuyệt đối là dư vị còn xót lại.

"Dâm dăng!" Vì Tiên tức giận ngồi xuống, kéo kéo trước áo của mình cho nó rộng ra, "Ta một ngày nào đó sẽ vượt qua ngươi!"

"Ta tin." Felix Elisa ngọt ngào cười nói, thân thể đầy đặn trưởng thành, đứng dậy hướng phòng tắm đi đến, đang đi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó liền quay đầu hướng Vì Tiên cười nói: "Đợi đến ngày đó rồi nói sau ha."

Trong phòng tắm, Lăng Vân đã nghĩ thông suốt đang thoải mái ngả người trong chiếc bồn tắm được điêu khắc bằng đá cẩm thạch. Căn nhà nhỏ này vốn là nơi chào đón khách quý, cơ sở thiết bị bên trong tương đối là xa hoa xa xỉ, cái bồn tắm lớn này cùng lúc có thể cho ba người cùng tắm.

"Ngâm mình trong nước thế này thật đúng là thoải mái, trách không được các tiên nữ lại yêu thích tắm tấp đến vậy." Lăng Vân nhớ tới nguyên nhân khiến mình đi tới thế giới này, chính là do nhìn lên tiên nữ tắm.

"Không thấy tí mĩ kĩ càng. Nếu mà có người cùng tắm với ta, chắc chắn. . . ."

Viện trưởng William và Lăng Vân chiều nay thảo luận về không gian vị diện lý luận, Lăng Vân đến cuối buổi cũng đã thông suốt rõ ràng. Tuy rằng hắn thuộc về loại hình tiên nhân chiến đấu, không quá hiểu lắm về lý luận đồ vật, nhưng cái này cũng không nói lên rằng là hèn ngu. Trái lại, khi Lăng Vân nghĩ thông suốt đạo lý này xong, bắt đầu tăng cường kế hoạch để bản thân trở thành người tự do, đầu tiên là đem tiên linh lực toàn thân mình phong bế lại. Dù sao thì giờ cũng đã không khác nhau lắm rồi, còn không bằng phong bế lại để mình chậm rãi khôi phục, học một ít vũ kỹ ma pháp của thế giới này, cũng chưa hẳn đã là một chuyện không tốt.

Bất quá có một việc duy nhất khiến hắn cảm thấy phiền toái là, một khi phong bế tiên linh lực, tình trạng thân thể sẽ không khác gì người bình thường, tuy rằng vẫn là đánh không chết, thế nhưng người bình thường cần thức ăn và sắc thì giờ hắn cũng cần.

Từ một loại trình độ nào đó mà nói, một xử nam già cả hơn vạn năm tuổi ở phương diện nào đấy thậm chí nhu cầu so với người bình thường càng cao hơn. Hiện tại hắn đã bắt đầu huyền tượng ra cảnh tượng tượng cùng mỹ nữ nghịch nước. . . Dưới thân bất tri bất giác đã được dựng xong một cái lầu nhỏ.

"Muội có thể vào không?"

Lăng Vân đang tròn tròn miệng dễ chịu, sáng khoái, một giọng nữ ngọt ngào đã cắt đứt suy nghĩ của hắn, trợn mắt man nhìn, một đôi mắt to ngập nước Elisa đang ở trước mặt mình, mái tóc màu đỏ hồng bởi vì gặp hơi nước nên hơi có chút ẩm ướt, bọt nước ngưng tụ ở trước ngực đem thứ vốn đã mỏng manh hết cỡ tiểu áo ngực biến thành một mảnh trong suốt, hai khối phần hồng như hoa anh đào trên bộ ngực căng tròn hơi cương cứng lên, khiến người ta kim lòng không đậu muốn đi ngay lên cắn một miếng.

"Muội đừng tiến đến đây." Lăng Vân ngồi ở trong bồn tắm không nhúc nhích, hai bắp đùi lớn ngưng ngưng mà khép chặt lại.

"Huynh nếu muốn muội ra ngoài, muội hiện tại cũng có thể đi ra ngoài." Elisa vừa đi vừa đưa đến bên cạnh bồn tắm, đem Lăng Vân toàn thân trên dưới xem mấy lần, đặc biệt là cái gốc rễ của tội ác kia, khiến cô nàng này nhìn mà thở gấp liên tục.

Xxyyyzzz. Không nghĩ tới song tu bí điển còn có uy lực lớn như thế, Thánh nữ cũng có thể biến dâm phụ! Lăng Vân chép đi chép lại đầu lưỡi, về mặt đang hiển lộ dần theo khuynh hướng tình dục không thể nghi ngờ.

Elisa hé ra một nụ cười mỹ lệ, ngón tay tinh tế luồn vào bể khe lay động dòng nước ấm, hai mắt xuân ý ngập tràn: "Lê nào huynh không mời muội vào ngồi một chút sao?"

"Ngồi, vào đây ngồi đi." Lăng Vân nhếch miệng cười.

Hai tay Elisa khoát lên trên vai Lăng Vân, hình như toàn thân mất đi khí lực bình thường, sau một tiếng rên rỉ như có như không, nàng đã ngồi ở trên thành bể tắm.

"Lần đầu tiên trên trần thế đài nhìn thấy huynh, cứ nghĩ huynh là anh hùng, là một thân sĩ. Không ngờ, trong lòng huynh tất cả đều là tình dục." Elisa vươn ngón tay bạch ngọc thon mềm, bắt đầu từ mặt Lăng Vân chậm rãi hướng phía dưới trượt xuống.

"Là một tiểu sắc lang từ đầu tới chân."

"Ta thế nào lại thành sắc lang rồi. Cái kia thật sự chính là điển tịch đứng đắn của Huyền Kiếm Tông, ta chính là tu luyện môn công pháp này, không tới một ngàn năm cũng đã phá vỡ hư không phi thăng Thiên Giới." Lăng Vân có chút oan uổng, tuy rằng hắn rất thích tình cảnh hiện tại.

Hai gò má Elisa càng ngày càng ửng đỏ, hồi tưởng lại lúc tu luyện Huyền Kiếm Tông nền móng cơ bản đã tiếp nhận qua sự trùng kích ấy, khi đó tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng cái loại sung sướng ấy thật sự là đã tồn tại. Đặc biệt là lúc Lăng Vân dùng tiên linh lực chải vuốt bên trong cơ thể nàng, cái loại tình cảnh thâm nhập này, làm cho nàng hầu như muốn tan vỡ, tiếng thơ dốc tràn đầy xuân ý giữa làn hơi nước mờ mờ như có như không quanh quẩn bên trong phòng tắm.

"Cái kia. . . Cái trận trùng kích kia là chuyện gì xảy ra?" Elisa nhớ tới tình cảnh Lăng Vân sau khi chải vuốt xong đã đem Thiên Lam tâm đưa vào trong cơ thể các nàng.

"Muội cảm giác hình như có cái đồ vật to lớn gì đó tiến nhập vào trong cơ thể mình."

"Không phải hình như, thật sự là đã có cái gì đó tiến vào trong thân thể muội." Lăng Vân nhếch miệng cười. "Đó là Trúc Cơ pháp bảo ta cho muội, là Thiên Lam tâm, nói trắng ra, chính là Nguyên Anh nhân tạo, cho các muội tránh được nguy hiểm bạo thể."

Elisa không thể không hiểu cái việc còn con ấy. Tỷ như "Tiến nhập thân thể" "Đồ vật to lớn gì đó", nàng làm sao không biết đó chính là Trúc Cơ pháp bảo cơ chứ, đây là ý tứ ** trần trụi mà!

"Cái kia, muội nghĩ lại thể nghiệm một lần nữa. Có thể. . . Có thể chứ?" Elisa tay từ trên gương mặt Lăng Vân đã trượt đến dưới bụng, một cái đồ vật thẳng cẳng thô đại đã chạm tới tay nàng, mặt nàng đỏ bừng lên, một trào đã tóm gọn hung khí vào trong tay.

Lăng Vân lúc này có chút ngu luôn rồi, bản thân là một nam nhân thiên tiên, một nam nhân có thể mạnh mẽ tung hoành quét ngang cái thế giới này, nói trắng ra, chính là một tên xử nam đã tu luyện hơn một vạn năm.

Vừa lúc đó, toàn thân Elisa bỗng nhiên chấn động. Vốn cơ thể đang nóng vô cùng đang nhanh chóng giảm xuống.

"Muội sao vậy?" Lăng Vân nhận ra Elisa có chút cổ quái, chưa kịp mở miệng hỏi câu thứ hai, một loại cảm giác trước đó chưa từng có như sét đánh đang lan tràn khắp toàn thân hắn.

"Ti ti. . ." Hai tay Lăng Vân có chút gắt gao đề lên thành bồn tắm, hai mắt một hồi trắng dã, thờ ra từng ngum từng ngum không khí lạnh, bên tai truyền đến thanh âm líu ríu, có chút không chân thực, mà thân thể từ trên xuống dưới lại nảy sinh ra cái loại sung sướng này, rồi lại là chân thực đến như vậy.

"Huynh thế nào? Buổi tối còn có thể tiếp tục chứ." Felix Elisa hai mắt chứa đầy xuân tình, nắm chặt cái hung căn kia bắt đầu chà xát từ trên xuống dưới.

"Muội hình như có nói với huynh, buổi tối hôm nay sẽ khiến cho huynh dục tiên, dục tử mà."

Trên cái gương trong phòng tắm rộng thùng thình, lập tức xuất hiện một khuôn mặt bởi vì vui sướng mà vặn vẹo. Dưới gương mặt ấy, mặt Elisa tràn ngập nụ cười cổ quái bất thành linh xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32

"Nhẹ. . . Nhẹ chút, chậm một chút." Lăng Vân trải qua giai đoạn kích thích lúc mới đầu, đã bắt đầu học được cách cảm thụ loại vui sướng tốt cùng này. Đồng thời còn chỉ huy động tác cho Elisa. Phía trên một tí, phía dưới tí, nhanh lên một chút, chậm một chút, lão xử nam vạn năm tuổi lập tức biến thành lão lưu manh.

Elisa hiện giờ hai tay đang không ngừng vuốt ve từ trên xuống dưới cây tuyết thể hung khí kia. Lăng Vân mặc dù là một lão xử nam, nhưng dựa vào thể chất cường hãn của thiên tiên tu luyện vạn năm, ở cái phương diện này vẫn còn hơn được vô số người, vài phút sau, chính bản thân Elisa cũng đã bắt đầu thờ gấp liên tục, mồ hôi đã đọng thành giọt trên chóp mũi. Áo ngực nho nhỏ bị trạng thái hưng phấn của hai đỉnh ngọn núi đâm gần như là muốn vỡ ra.

Hai mắt Lăng Vân lúc này như ngây ra khi nhìn chăm chăm vào đôi thỏ ngọc bởi vì động tác của thân thể mà rung động không ngừng, hung khí dưới háng trở nên cứng rắn như chưa từng được cứng vậy, chỉ nghe "BA~" một tiếng, đá cẩm thạch cứng chắc đã bị hấn bóp méo một miếng.

Toàn thân Elisa lúc này run đứng lên, một cái áo ngực nho nhỏ nhện không nổi trọng lượng sung mãn của hai ngọn núi nữa rồi, theo âm thanh rách toác rất nhỏ, đã kết thúc hấn sử mệnh của nó. Một đôi thỏ ngọc trước ngực Elisa lập tức run rẩy nhảy ra, Lăng Vân thấy tình cảnh này, thiếu chút nữa thì khiến cho máu mũi cuồng phun, mà chết oan uổng.

Dưới sự vuốt ve của đôi ngọc thủ Elisa, đôi thỏ nhỏ trước ngực đã nhảy ra rồi mà vẫn không ngừng rung động theo. mắt Lăng Vân cũng theo sự rung động của đôi thỏ ngọc mà rung động theo.

Elisa chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt lơ lờ nhục dục của Lăng Vân, trái lại còn đem hai ngọn núi rắn chắc mềm mại hướng phía dưới tiếp cận qua. Hai khối tiểu anh đào trước ngực kia cơ hồ đã chạm tới mép Lăng Vân mấy lần.

Quá kích thích! Lăng Vân thiếu chút nữa đã bị kích động mà chảy nước mắt.

Thoải mái! Thoải mái! Thoải mái! ! Huyền Kiếm Tông điển tịch quá trâu, Huyền Kiếm Tông điển tịch quá trâu! Không nên cho nam nhân khác cơ hội.

Cứ song tu khóa thân ** như thế này, kế thừa truyền thống quang vinh trước đây của Huyện Kiếm Tông! Athena, Venus tại thời khắc này linh hồn phụ thể. Felix Elisa một người, nàng đại biểu cho tất cả những nữ nhân xinh đẹp nhất thế giới. Tại thời khắc này, nàng không phải một người đang chiến đấu, nàng không phải một người! . . .

"Huyền lễ nào không muốn sờ thử một chút sao?" Thời điểm Elisa vừa rên rỉ vừa nói những lời này bên tai Lăng Vân, hình tượng thiên tiên tu luyện vạn năm ngay tức khắc đã sụp đổ, đem tiêu anh đào trước ngực ngậm luôn vào. Hai khối tiêu anh đào trước ngực này đã bởi vì Elisa hưng phấn mà rần rần hần lên, Lăng Vân ngậm trong miệng dùng hàm răng nhẹ nhàng cọ qua cọ lại, đầu lưỡi không ngừng ở phía bên trên vờn quanh, cuối cùng hần nhẹ nhẹ lôi kéo, toàn thân Elisa bỗng nhiên cứng đờ, một tiếng rên rỉ ngọt ngào tỉnh tở đến cực điểm trong nháy mắt lan tràn khắp phòng tắm ngập tràn hơi nước này.

Sau tiếng rên rỉ, Felix Elisa dùng động tác trên tay lại, cả người cứng đờ sau đó chậm rãi xụi lơ xuống, đôi thỏ ngọc chậm rãi trượt trên mặt Lăng Vân, sau khi đi qua ngực và tiểu phúc. . . Đá cẩm thạch đã bẽ lại bị bóp vỡ tiếp thêm một khối lớn.

Lăng Vân hiện tại cảm thấy mình đang tiến nhập vào một thế giới âm áp khác, đầu lưỡi nhuyễn ngọc ôn hương không ngừng ở phía dưới xoay chuyển. . . chọt tiến chọt vào, thậm chí còn có thể cảm thấy cổ họng đang nhu động kích thích vào sâu hơn. . . .

Lăng Vân kim lòng không được đề đầu Felix Elisa xuống, nhẹ nhàng hướng phía dưới áp tới, đi vào rồi lại tiếp tục cảm nhận sự chọt vào chọt ra, thậm chí còn có thể cảm thấy cổ họng đang nhu động kích thích tiến vào thêm . . . Đây, loại kỹ xảo độ khó cao này, là mộng tưởng của nam nhân . . .

Elisa hình như vùi dưới nước lâu nên có chút bực mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, điều chỉnh tư thế, nòng đem hai chân trực tiếp gác ở trên vai Lăng Vân, nòng chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ, nói bí ẩn giữa hai chân trực tiếp dán tới, đôi chân thon dài mà cân xứng trên phạm vi lớn giang rộng ra, đối diện với mặt Lăng Vân.

Chỉ một thoáng, Lăng Vân cảm giác miệng mình phảng phất như bị một thứ như lan như xạ nhưễn ngọc ôn hương lấp đầy, trên đầu lưỡi mơ hồ truyền đến một cỗ hương vị ngọt ngào một mùi vị cực kì ngon miệng.

Ma xui quý khiến, Lăng Vân vuron đầu lưởi ra, thẳng đến chỗ nhô lên bên trên quần lót nhỏ.

Một tiếng ngọt ngào biến hóa từ tiếng rên rỉ lập tức nhộn nhạo đi ra, trầm bổng vang vọng khắp ngõ ngách căn nhà nhỏ. . .

Một phút đồng hồ sau, lão lưu manh giờ những trò mà mình mới tự học được, đem đã xuân tình ngập tràn Elisa trở ngại cuối cùng vắt ra, một thứ trắng nõn như ma như quỷ bại lộ ra ngoài không khí, cái thứ này quả thật là kiệt tác của thượng thiên, dùng bất cứ cái từ như hoa lệ chau chuốt nào cũng cũng đủ để hình dung cái hoàn mỹ vạn người có một kia, chỉ cần nhìn ** nàng, cũng đủ khiến vô số sắc lang bệnh tim tái phát, phún huyết mà mất mạng, mỹ, mỹ không thể hoàn mỹ hơn được.

Lúc này, cửa bị đá văng ra, Vi Tiên toàn thân ** đứng trong phòng tắm, nghiêng chặt răng.

Lăng Vân trong lúc vô tình xúc động cái vật nhỏ kia khiến cho Elisa nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ, rốt cục cũng vang tới Vi Tiên đang lưỡng lự ngoài cửa.

Cô nàng này lúc Elisa tiến đến phòng tắm, Vi Tiên còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Vô luận lúc bình thường nàng điều ngoa, lại lớn mật. . . Thủy chung, chuyện nữ nhân thành thực có thể làm, không phải một thiếu nữ có thể tương tượng. Ngay sau khi cùng Tuyết Nhi trộn to đôi mắt nhỏ một hồi, một tiếng rên rỉ trầm bổng vang lên khắp toàn bộ căn bộ cuối cùng đã làm sáng tỏ nghi hoặc của nàng.

Vô sĩ! Vì Tiên nghiên răng nghiên lợi nguyên rửa. Nhưng nghĩ lại, mình vô luận là vóc người, kinh nghiệm hay là thực lực đều kém nàng ấy, nếu là giờ Elisa lại chiếm chủ động, cái kia sau này mình còn không bị đẩy vào lãnh cung sao?

Không thể nghi ngờ, thanh âm rên rỉ này đại biểu cho khoái cảm như thủy triều, đó là một trong ba loại tâm tình nhân thể mãnh liệt nhất, Vì Tiên cho dù có ngọc, cũng có thể hiểu được trong phòng tắm đang phát ra cái tiếng gì. Dù sao, cũng là mình quen biết Lăng Vân trước, giờ thế đi nữa, Đồng cung cũng chỉ có thể là của ta nha. Nghĩ tới đây, Vì Tiên cắn răng một cái, tiến tới cởi y phục, thoát cái trên người đã sạch trơn, tiến vào phòng tắm, cũng bắt đầu phát sinh một màn như lúc trước.

"Vi Tiên cũng tới!" Lăng Vân da mặt so ra chỉ kém tường thành học viện, cũng không thua gì da trâu.

Loại xì căn đàn này lại để cho Vi Tiên bắt được, cư nhiên lại không có việc gì xấu phát sinh.

Hiện tại Lăng Vân, cả người đang ngồi thẳng, trong lòng ôm cả người Elisa đang chổng chất trên người hắn, tay hắn vẫn còn đặt trên đầu nàng di động lên xuống, tiếng rên rỉ như có như không của Elisa khiến hắn vô pháp dừng tay.

Hai nữ nhân, một người đẹp đẽ, một người thanh thuần, một người thành thực, một người non nớt, một đang ở giờ trò, một thì đứng ở bên cạnh vừa xem không thể nghỉ ngơi. . . Ngọt ngào tình tứ bên dưới thân đang rên rỉ liên tiếp, vừa mềm lại mi, đủ để trêu chọc, khơi dậy tội ác sâu thẳm trong linh hồn.

Vi Tiên vốn là tiến đến đỉnh trình diễn một màn nhĩ nữ tranh phu, hiện tại thấy một màn như vậy, xấu hổ không gì ta được, hai chân đều đang run rẩy, trong lòng vẫn còn ngây thơ như con nai vàng. Theo hai chân run rẩy, một dòng dịch thể như có như không chậm rãi từ trong cơ thể nàng chảy ra. . . Cái tràng diện này đã siêu việt vượt quá cái tiêu chuẩn suy nghĩ của nàng rồi

"Các người. . . Ta. . ." Lúng túng nửa ngày, không biết nói cái gì cho phải, khẽ cắn môi, hung dữ mà ngồi xõm bễ bên cạnh, không có xông vào ngăn trở, mà mở rộng chân để mở rộng ra địa phương có cảnh xuân vô hạn bên trong.

Lăng Vân một bên ấn đầu Elisa, một bên mặt dày mày dạn mà cười mỉa, điển tịch Huyền Kiếm Tông tu luyện trên đại lục này sau đó dĩ nhiên sẽ biến thành như vậy, con đường sau này của lão tử. . .

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Uyên Uyên Ôm Ấp

Mặc dù Lăng Vân sớm cũng biết Huyền Kiếm Tông song tu tiêu chuẩn là phi thường buông thả, nhưng hẳn dùng chính năng lực của mình mà phát thệ, tuyệt đối nghĩ không ra lại có thể khoa trương như vậy.

Elisa bị Vi Tiên áp xuống xuống dưới, tiếp tục làm cái tiếp xúc thân mật ấy, một bên liên tục phun ra nuốt vào cái hung khí kia của Lăng Vân, một bên ở trên người Vi Tiên lục lọi, ba người cứ như vậy mà chồng lên nhau. Vi Tiên tuy rằng trên mặt đang ngập tràn xuân triều, nhưng nghĩ đến việc còn có người con gái khác là Elisa ở đây, ở bên người Lăng Vân đem những bí ẩn mình có thể hiện hết ra ngoài, nàng hoàn toàn cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể kháng nghị mà giãy dụa vòng eo, nhưng điều này lại như trêu đùa Lăng Vân tiến công.

Elisa tuy rằng cũng trần như nhộng như nàng, bất quá lá gan lại rất lớn, mặt chẳng những không có vẻ gì xấu hổ, ngược lại còn trợ giúp Lăng Vân trợ Trụ vi ngược, đôi bàn tay nhỏ hướng địa phương tối mẫn cảm trên người Vi Tiên sờ qua. . . .

Lăng Vân nằm mơ cũng không nghĩ tới. Huyền Kiếm Tông song tu công pháp dĩ nhiên lại có thể tạo ra một hình ảnh như vậy, trách không được các tiên bối nghiêm cấm nữ tính đệ tử tu hành, nếu để cho Lăng Vân sớm biết thế, trên thế giới sợ là lại nhiều thêm một cái tà ác Tu Chân giả. . . .

Vi Tiên hiện tại đang chịu đựng cảm giác toàn thân tê dại, nàng thực sự nghĩ không ra người đoan trang không gì sánh được như Elisa, lại không có chừng mực buông thả như thế, Lăng Vân còn chưa có hướng nàng bạt kiếm giương cung, chỉ mới không ngừng xoa đã khiến nàng rên rỉ không ngừng, trong miệng lại càng không ngừng phát sinh ra khí tức khiến người khác xấu hổ, nàng lại càng phát huy ưu điểm của đôi thỏ ngọc, đôi thỏ ngọc này chăm chú trên đùi đặt ở Lăng Vân, khiến hắn thoải mái trực tiếp rên rỉ hừ hừ.

Thế nhưng muốn chết người chính là mình vẫn còn ngồi trên đùi đôi phượng, thỉnh thoảng lại có hai bàn tay to tiến đến bộ vị mẫn cảm trên người mình, làm tâm tình của mình đứng đờ.

Công lao này phải quy hết nên người Elisa chết tiết kia. Nữ nhân này hiện tại đang rất hoan lạc đây.

Vi Tiên cắn răng một cái, bắt đầu ngả vào người Lăng Vân, từ trên gương mặt trượt xuống. . . Vừa lúc viếng thăm nơi tư mật giữa Elisa và Lăng Vân. . .

Tay chạm phải một mảnh ẩm ướt trơn trượt, khuôn mặt nhỏ của Vi Tiên đỏ hỏn lên, mở Elisa ra bắt đầu lấy ngón tay không ngừng ***, Elisa lập tức toàn thân kịch chấn, giãy dụa cũng bắt đầu phối hợp với thủ thế của Vi Tiên, bởi vì nàng vui sướng tới cực điểm rồi, cho thẹn thùng đó đang chịu sự kích thích vô hạn, tất cả giống như đang ăn thịt nhân sâm vậy, đạt tới đỉnh điểm, ngay sau đó, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn.

Vi Tiên hiện tại đã trả thù được mà tâm tình hoàn toàn được giải phóng, càng ra sức mà làm, Elisa kinh qua Vi Tiên một phen hình như có ý tứ vô ý lăn qua lăn lại sau đó, thân thể bỗng nhiên dừng lại, một cỗ nhiệt lưu trực tiếp phun thẳng ra trước mặt Lăng Vân đang tròn tròn mắt. . .

Vkl, thật sự là quá kích thích đi, bức xuân họa đồ ngay trước mắt. . . Lăng Vân lau lau xuân thủy trên mặt. . .

Ở loại tình huống này, Elisa đã xui xẻo không thể nhúc nhích, không lâu sau, nàng chết cũng sẽ không nhận thua cũng đem Vi Tiên đưa lên đỉnh. . .

Hai nữ nhân đều uest oải bất kham, đã không còn khí lực để cử động nữa. Còn lại một mình Lăng Vân nâng cao hung khí dưới thân mà cảm thấy lo lắng. Hai người các người thì thoải mái rồi, gia gia ta còn chưa làm cái gì đây.

Không phải không thừa nhận, hơn một vạn năm trước, cũng không có khóa học giáo dục giới tính, Lăng Vân nói trắng ra thì cũng chỉ là mới rình coi tiên nữ tắm thôi. Tiếp theo làm như thế nào, hẳn thật là cũng không biết. . .

Nhìn hai cổ hoa đào hồng thắm như nhau hiện ra trong bồn tắm. Lăng Vân ngu, hoàn toàn ngu luôn rồi. Mẹ hắn bây giờ nên làm cái gì đây?

Cứ như vậy, Lăng Vân nâng cao căn hung khí đứng suy nghĩ cả đêm, mãi cho đến khi gà gáy canh ba, phương đông lộ ra màu trắng bạc, thứ này mới không thể không khuấy phục mà cúi đầu.

Lúc này Lăng Vân, nằm bên trong bồn tắm hai thâm quần ngọc ngác nhìn lên cao.

"Xx người. Cuộc sống phàm nhân quả cũng quá. . ."

Lăng Vân cẩn thận đứng lên, đẩy hoạt sắc sinh hương mà cũng như địa ngục trần gian trên người ra, một đêm hưng phấn, hiện tại Lăng Vân trạng thái cũng không có giống mấy tên thái giám nữa, qua vô số lần lưu luyện quay đầu nhìn lại, hẳn dứt khoát quyết đoán đi ra khỏi phòng tắm.

Thiên Phong đại lực lúc sáng sớm không khí đặc biệt tươi mát, đứng trên sân thượng căn nhà, Lăng Vân hít thở không khí mới mẻ, tâm tình phiến muộn tối qua giờ đã vui bớt một chút, nhìn ánh sáng mặt trời mọc lên ở phương đông, Lăng Vân bỗng nhiên cảm giác được tâm thần có một cỗ rung động phi thường yếu ớt, tiên linh lực tựa hồ không nghe sai sử nữa muốn phá thể chui ra.

Này nhưng làm hấn kinh hãi không thôi, song tu làm thành uyên uyên ô áp thì cũng không nói, nhưng cái này ngay tiếp theo lại có thể khiến cho mình tự bạo thì quá không có lời rồi. Lập tức vội vã chìm vào tâm thần, nội thị Kim Đan trong cơ thể, không khỏi làm hấn thất kinh.

Viên Kim Đan thứ ba gần như tan vỡ dĩ nhiên tại trạng thái mình phong bế đã bắt đầu chậm rãi khôi phục lại! Càng làm cho hấn cảm thấy giật mình chính là, Triền Hồn Ti được Nguyên Thủy Tiên Tôn đánh vào tựa hồ như đã bị dịch thể nào đó ăn mòn, dĩ nhiên xuất hiện một số thứ như kiểu “Trùng Động”!

Lăng Vân hiểu kỳ, lẳng lặng đem tâm thần chìm vào trong Tử Phủ tìm kiếm đồ vật có thể ăn mòn Triền Hồn Ti, tiên linh lực chảy qua bách mạch xong dường như cũng không có phát hiện ra thứ gì kỳ lạ cả. Có thể Triền Hồn Ti của Nguyên Thủy Tiên Tôn không có khả năng tự mình trong lúc vô kì bất ý tách ra đấy chứ?

Dựa vào tinh thần bất tử của mình, Lăng Vân một lần lại một lần phát động tiên linh lực thăm dò những thứ bên trong Tử Phủ, rốt cục ở lần thứ sáu đã phát hiện được dị trạng.

Một thứ gì đó đang tán ra âm khí cực kì hàn lãnh có hình dạng giống con sâu, đang gia sức thôn phệ đi Triền Hồn Ti. Đây là cái trò gì vậy? Lăng Vân hiểu kỳ, niết pháp quyết, đem thần thức của chính mình mạnh mẽ áp tiến vào trong Tử Phủ.

Lăng Vân chìm vào trong Tử Phủ có ngay một phát hiện đầu tiên, đó chính là một u hồn nữ nhân, cái phiến bản nữ nhân này mặc một bộ khai giáp nhỏ nhắn phi thường xinh đẹp màu lam.

Lăng Vân quá kinh ngạc, ở trong Tử Phủ của ta tại sao lại có thể có một u hồn? Thần thức bên trong cơ thể không thể nói chuyện, hấn nhìn không được đưa tay chọc chọc cái thân thể u hồn này. Tiểu U hồn này đang liều mạng thôn phệ Triền Hồn Ti của Lăng Vân, lại bị Lăng Vân chọc mà giật mình, nằng cả kinh mà lướt nhanh qua, đôi mắt mở ra thật lớn, một bộ dáng mơ mơ hồ hồ không rõ nguyên do.

Rất thú vị, Lăng Vân có thể nào cũng không nghĩ tới việc sẽ có một u hồn tiểu muội muội ở trong thân thể mình. Bởi vì ở trong cơ thể mình, hấn có chút không kiêng nể gì nữa, nghĩ thầm: "Lão tử vừa lúc ghen cả đêm hôm qua, đây là lần đầu của ta. . ."

Hấn lao tới ôm nằng, trong nháy mắt, Lăng Vân bỗng nhiên tuôn trào một loại cảm giác tuyệt luân.

Loại này cảm giác kỳ diệu này Lăng Vân chưa từng cảm thụ qua, giống như việc dây cung trong đáy lòng bị kích thích, cái loại hoan hỉ, hưng phấn xen lẫn như nước thủy triều, cực độ vui sướng từng đợt từng đợt mà trùng kích vào tâm linh. Cho dù cảm xúc mãnh liệt của buổi tối hôm qua, cũng không có cảm giác mãnh liệt như thế này.

Hấn dần, dần người ra luôn rồi, dù thế nào cũng không muốn buông tay, chỉ muốn cứ ôm như vậy, ôm mãi mãi.

U hồn nữ nhân kia hiện tại cả người giống như đã bủn rụn hoàn toàn vô pháp nhúc nhích, mặc cho Lăng Vân cứ ôm như thế, không có đến một nửa điểm phản ứng.

*Tử Phủ: là 1 cái nơi gì đấy chứa đựng Kim Đan đang bị Triền Hồn Ti khóa, k có chú thích cụ thể, đoán mò thôi

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Đứng Ngoài Xem Náo Nhiệt

Lăng Vân cứ đứng ngốc trụ ra như vậy, hơi khép hờ hai mắt để cảm nhận loại cảm giác vô cùng sáng khoái này, cảm thụ cái loại cảm giác mới mẻ lên vô cùng ấm áp này.

Đúng lúc này, trong hành lang bỗng nhiên truyền đến một trận âm ỉ và hỗn loạn, ngay sau đó một hồi tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên. Trong lúc tâm thần chìm sâu thế này sợ là sẽ bị hỗn loạn đá kích, Lăng Vân bất đắc dĩ buông tha cái loại cảm giác kì diệu này, đem tâm thần của mình rời ra khỏi Tử Phủ, chậm rãi mở hai mắt ra, khẽ nhíu mày lại, thuận miệng hỏi một câu: "Là ai?"

Lại là một chuỗi đập cửa gấp như quỷ kêu vang lên, ngoài cửa thế nhưng không có một ai trả lời câu hỏi của Lăng Vân.

"Gõ gõ gõ, gõ cái đm. Không cần ngủ à!" Về mặt Lăng Vân nộ hỏa mà bất đắc dĩ đi tới trước cửa, đưa tay mở cửa ra.

Cánh cửa vừa mở, một vòng màu nước trong suốt màu lam lập tức đập vào mắt Lăng Vân, mùi hương hoa bách hợp thơm ngát đập vào mặt. Sau đó một thanh âm thấp trầm khàn ái vang lên, cũng không phải là giả tạo: "Này, người chính là Lăng Vân à, người thế nào giờ này mới ra mở cửa đây? Bản tiểu thư sắp chờ không nổi nữa rồi!"

Lăng Vân ngẩn người, nhìn tiêu chuẩn mỹ nữ Thiên Phong đại lục trước mắt này hỏi: "Người là ai? Sớm như vậy đã tới đánh thức ta không phải là muốn bức hôn đây chứ? Người là ai?"

"Nói cái gì đó!" Cái mũi xinh xắn của mỹ nữ khẽ nhếch lên, vừa nẩy gõ cửa kịch liệt liên tục khiến trên chóp mũi nàng đỏ ra một chút mồ hôi.

"Gọi ta là Lợi Vi Nhã, là viện trưởng William bảo ta tới. Người nghĩ rằng ta muốn à."

Lăng Vân nghiêng mắt nhìn cô nàng này ăn mặc trang phục Thiên Phong đại lục thông thường, nàng mặc áo hở rốn bằng vải lụa mỏng màu xanh da trời, mặc một chiếc váy ngắn dài cách đầu gối ba thốn bằng vải bông màu phấn hồng nhạt, cộng thêm với trên đầu nàng là một mái tóc màu xanh nước biển rủ xuống như thác nước, quả thực chính là một cô nàng khiến cho bất luận là nam nhân nào cũng vô pháp chống lại sự gọi cảm và khả ái kết hợp hoàn mỹ trên cơ thể ấy.

"Kia Lợi Vi Nhã tiểu thư, sáng sớm như thế này đã tới tìm ta, có chuyện gì không?" Lăng Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, lòi hẳn ra khỏi cảm giác kỳ diệu đang khiến hắn vô cùng khó chịu nay.

"Hừ, làm sao người biết là ta tới tìm người? Ta là tới tìm Vi Tiên và Elisa, không được sao?" Lợi Vi Nhã đem cái miệng nhỏ mồm mồm của mình kéo cong lên, vẻ mặt vênh vào tự đắc đầy Lăng Vân đứng cản ở cửa ra.

"Các nàng đang ở đâu?"

Nhìn qua cũng biết nữ nhân này rõ ràng được chiều mà sinh hư, Lăng Vân bỗng nhiên mỉm cười, sau đó rất có lễ phép nói: "Các nàng còn đang ngủ, người nếu như là tìm các nàng mà nói, mời đến căn phòng kia!"

Nói xong, vẻ mặt đứng đắn hướng phòng tắm chỉ tới.

"Bang! ! !" ngón tay Lăng Vân vừa chỉ hướng cửa phòng tắm, Lợi Vi Nhã đã đẩy Lăng Vân đang chắn cửa ra, trực tiếp đi thẳng tới phòng tắm

"Một ta sờ, sờ mái tóc Vi Tiên, hai ta sờ, sờ vào gương mặt Elisa. . ." Lăng Vân chuyển thân đóng cửa lại, ngồi trên ghế hoa trong phòng khách hứng khởi hát thấp bát mô. . .

Ba giây sau, một tiếng kêu thét thanh thúy thảm thiết vang lên, trong phạm vi bán kính quanh tiểu lâu 1000m có bao nhiêu cảnh vệ thì bấy nhiêu người dựng hết cả tóc gáy lên. Ngay cả các học sinh có năng lực hoạt động xung quang ngay lập tức mở ra cho bản thân ma pháp thuẫn, đầu khí thuẫn, nơi nơi đều xuất hiện tình cảnh người người chạy chóch chết. . .

*****

"Nếu không phải do William người nói ra, ta cũng tuyệt đối không tin là có người như vậy đâu." Viện trưởng William đang cùng một người có khuôn mặt oai hùng, đầu đội vương miện chỉ tôn vô thượng nam nhân đứng trên khu phế tích. Người nam nhân này, chính là người có quyền lực nhất đế quốc - Mã Nhĩ Tư đệ tam hoàng đế đệ hạ. "Nghe người nói như vậy, chính hắn đã cứu Felix Elisa?"

"Vâng, đệ hạ." William cúi đầu theo sau mông hoàng đế đệ hạ đi dạo.

Bên trên phế tích do thần phạt lưu lại, hoàng đế đệ hạ đi tới đi lui mỗi vòng, đi xong mỗi vòng, trên khuôn mặt anh tuấn ấy lại tràn ngập thêm một màn sương lạnh thấu xương, lạnh đến bức người. Phía sau, đội trưởng Đế Cung vệ và đoàn trưởng Hoàng Gia ma pháp đoàn đều cảm giác rõ ràng thấy hoàng đế đệ hạ đang cực kỳ phẫn nộ.

"Các người xem thật kỹ xem!" Mã Nhĩ Tư Đệ Tam đệ hạ từ trên bề mặt phế tích dò xét chuyển qua, bị ánh mắt hắn lướt qua mỗi người đều không kim lòng được mà phải rùng mình.

"Chiến Thần chi mâu! Được xưng là đế quốc tinh nhuệ nhất, bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi Đế Cung kỵ sĩ đại đội! Còn các người nữa Hoàng Gia ma pháp sư đoàn!" Hoàng đế đệ hạ phẫn nộ chỉ vào Đế Cung kỵ sĩ đại đội trưởng và ma pháp sư ở đây mắng: "Ta bắt đầu nghĩ, các người quả thực chính là một quân đoàn du thủ du thực mà thôi!"

"Còn các người nữa!" Hoàng đế đệ hạ càng nhìn mà càng nổi cơn thịnh nộ: "Hơn sáu trăm trung cấp ma pháp sư! Bốn trăm cao cấp ma pháp sư hơn nữa còn có hơn một trăm đại ma pháp sư, cái thứ các người liên thủ bố trí là cái gì!? Là cái quân đàn bà sao! Các người bình thường ăn cái gì vậy?"

Một mảnh khó chịu trầm mặc.

"Trả lời ta!" Mã Nhĩ Tư hoàng đế đệ hạ giận dữ hét lên.

Một mảnh càng thêm khó chịu trầm mặc.

Tiếng khô giòn và binh khí va chạm thỉnh thoảng lại vang lên, hai đội trưởng Chiến Thần chi mâu và Hoàng Gia ma pháp sư đoàn cẩn thận xem xét thì

cũng đã qua năm mươi tuổi, uy nghiêm lại không thể nào so sánh được với hoàng đế bệ hạ, hẳn hiện tại giống như một con sư tử đang nổi giận đùng đùng, đứng trên khu phế tích dùng ánh mắt sắc như dao nhìn một đám rồi lại một đám bọn họ.

Lúc này, một chiếc xe kéo màu trắng sang trọng, được một đại đội kỵ sĩ đội mũ trụ mình giáp sáng bóng, từ đằng xa tiến tới, tách đám người đang đứng trước khu phế tích ra.

Hai gã phu xa mặc khôi giáp kỵ sĩ hồng sắc từ trên ghế ngồi nhảy xuống, đem thảm nhưng mà bệ đỡ trải ra trước cửa xe. Kỵ sĩ phía sau mang theo thập tự trường kiếm, vóc người thô to cao lớn, từ phía sau cỗ xe tiến lên phía trước, ánh mắt lợi hại máy móc đánh giá qua khu phế tích hoang tàn này.

Thánh Điện kỵ sĩ hộ vệ đội! Đây chính là Trung đội Thánh Điện kỵ sĩ tài quyết của Thần Điện Đế Quốc!

Cửa xe mở ra, một vị lão giả vóc dáng thấp bé từ trên chiếc xe chậm rãi bước xuống ghế đỡ, lại bước thêm một bước xuống mặt đất.

Trên mặt hắn tràn đầy những nếp nhăn thật sâu, nhưng cặp mắt hắn lại linh động không gì sánh được, thậm chí mà cơ trí; làn da do quanh năm không thấy ánh mặt trời mà có màu xám trắng, trên đỉnh đầu hắn là một chiếc mũ miện khảm đầy bảo thạch và trân châu.

Vị lão giả này đang ôm trước ngực quyển sách [Dallas đế quốc pháp điển] có bìa là bí ngân, trên mặt bìa làm bằng bí ngân này khắc những ma pháp ký hiệu làm nó tản ra ma pháp ba động một cách ôn hòa.

Khi cặp mắt mờ mờ đục ngầy của lão giả đảo qua toàn bộ phế tích xong, vô luận là ma pháp sư hay là kỵ sĩ, toàn bộ đều xoa ngực tập thể, hướng vị lão nhân đại biểu cho thần linh và hoàng quyền này dâng lên kính ý chân thành. Mà ngay cả là hoàng đế bệ hạ tôn quý nhất và viện trưởng William, lúc này cũng hơi hơi cúi đầu chào hỏi.

"Đại nhân Olin tôn kính, xin cho phép người hầu của ngài hướng ngài vãn an." Âm thanh tập thể đồng thanh vang vọng.

"Thần và mọi người cùng tồn tại. Những hài tử của ta." Lão giả nhẹ nhàng phát phát tay.

"Olin đại nhân! Ngài đến vừa đúng lúc!" Hoàng đế bệ hạ một chân đứng trên một khối đá cẩm thạch bị phá toái không còn hình dạng nguyên bản, dùng roi trong tay chỉ đám nhân viên đi theo, giọng cực lớn cứ như sét đánh giữa trời quang vang dội:

"Người đến mà xem, những người này được xưng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, đều đang cầm một thứ tài liệu gì đó của thanh niên thần bí kia!"

"Hoàng đế bệ hạ. Ta cũng là vì chuyện này mà tới." Olin rất lễ phép mà hướng về phía hoàng đế bệ hạ gật đầu: "Việc hắn và một thanh niên thần bí liên thủ đánh Thánh Điện tài quyết kỵ sĩ, ta tới là để tìm hắn thuyết pháp đây."

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Nhất Long Nhị Phụng

A ~~~~~!"

Lăng Vân tay bưng một chén trà thơm, vừa cười mẫn nguyện vừa hát thập bát mô, nhìn nhỏ bởi vì phần nộ mà mặt đỏ bừng bừng từ cửa phòng tắm lao tới. Đồng thời, trong tòa tiểu lâu vang lên giọng nữ nhân cao âm gấp ba lần giọng hát. . .

Lúc Lăng Vân ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp Lợi Vi Nhã đang dùng đôi mắt to tròn màu ngọc bích kia trọn trùng lên nhìn hắn, sự phần nộ trong hai tròng mắt lưu chuyển, nước mắt không ngừng di chuyển xung quanh viền mắt, hàm răng trắng nõn sáng ngời đang cắn chặt bờ môi bên dưới, môi hơi run, thanh âm có chút run rẩy nói: "Hỗn tiểu tử, ngươi khi dễ người khác! Chưa từng có ai dám bắt nạt ta!"

Lăng Vân vẻ mặt thờ ơ như không nói: "Ta nói này Lợi Vi Nhã tiểu thư, ta làm sao dám bắt nạt ngươi! Là ngươi nói ngươi muốn tìm Elisa và Vi Tiên, ta đã nói cho ngươi biết căn phòng hai nàng đang ở, ngươi còn muốn thế nào nữa đây!" Nói xong, Lăng Vân mỉm cười, hai mắt không tránh né chút nào mà nhìn thẳng sang.

"Ta. . . Ta. . . Ta là công chúa!" Vị tự xưng là công chúa Lợi Vi Nhã tiểu thư này cảm giác như mình đã gặp phải khác tính, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng cũng gầy hết dũng khí, hừ lạnh một tiếng nói rằng:

"Ta chính là tới tìm ngươi! Như thế nào?" Dứt lời, Lợi Vi Nhã khẽ héch khuôn mặt đang đỏ bừng của mình lên, lộ ra cái cổ trắng tinh hoàn mỹ, như là con gà trống con đầu thua không chịu nhận, ngẩng đầu lên trừng mắt với Lăng Vân cao hơn chính mình nửa cái đầu.

Lăng Vân đặt chén trà xuống, bắt đầu di giang hai tay ra, vẫn ôn hòa nhã nhặn như cũ nói: "Không thể nào, ta sao có thể thế nào chứ? Lợi Vi Nhã tiểu thư, ah, hẳn là Lợi Vi Nhã công chúa tới tìm ta, ta đương nhiên là rất cao hứng! Chỉ là không biết ngài tới tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Ta. . . Là phụ hoàng ta bảo ta tới tìm ngươi, ngươi bây giờ đi với ta tới kiểm thất phế khu!" Nghĩ kỹ càng, Lợi Vi Nhã rốt cục cũng lựa được cái lý do tương đối hợp lý. Tuy rằng ngữ khí nàng lúc nói chuyện vẫn thập phần bá đạo, thế nhưng trên mặt lại biểu hiện ra bộ dáng tội nghiệp khẩn cầu, đôi mắt xanh thăm ngập nước chăm chú nhìn Lăng Vân, chờ câu trả lời của hắn.

"Hoàng đế bệ hạ muốn tìm ta?" Lăng Vân sững sờ, hai tay giao nhau đặt ở trên đùi, liếc mắt nhìn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lợi Vi Nhã: "Tìm ta làm gì?"

Lợi Vi Nhã giống như đang xem quái vật nhìn gương mặt không sao cả của Lăng Vân, giống như đang xem một người ngu ngốc bình thường vậy, một lát sau mới mở miệng hỏi: "Bị hoàng đế bệ hạ triệu kiến là vinh quang vô thượng, ngươi còn hỏi vì sao sai?"

"Vinh quang cái rắm. Người vì cái chuyện này mà làm mất giấc của ta? Ta bận lắm. Muốn gặp thì bảo hắn tới gặp ta." Lăng Vân bĩu môi, hai tay khề chống vào tay vịn ghế, xoay người hướng phòng tắm đi đến.

"Còn chuyện gì nữa không?"

"Ngươi. . . Ngươi sẽ không sợ phụ hoàng ta tức giận mà chém đầu sao?" Lợi Vi Nhã giật mình mở to đôi mắt xinh đẹp để nhìn cho rõ nam nhân chỉ có thể dùng từ ngu ngốc để hình dung này.

"Chep. Người chém được ta còn chưa có sinh ra đâu. Có mỗi việc này thôi hả? Không có việc gì nữa, ra ngoài nhớ đóng cửa." Lăng Vân hướng Lợi Vi Nhã phát phát tay, hạ lệnh trục khách, xoay người đi vào phòng tắm.

Theo "Phanh" một tiếng đóng cửa, Lợi Vi Nhã công chúa đứng ngây ra tại chỗ, nàng bị thái độ phảng phất như là khiêu khích của Lăng Vân làm cho khiếp sợ, đây là học viện mới tới thánh viện xin nhập học đây ư? Trên người nam nhân này tản ra uy thế như có như không, như một tia chớp xuyên thủng bầu trời, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Đồng thời, cái loại uy thế này mà người như Lợi Vi Nhã quanh năm ở bên cạnh hoàng đế bệ hạ chứng kiến không ít vô già cường đại hoặc ma pháp sư trên người cũng không bằng được, đây thuần túy là sự coi thường cái loại uy thế khác mà.

Lúc này, trong phòng tắm truyền đến thanh âm hờn dỗi như có như không, nhất định là tên hỗn đản này đang cùng hai nữ nhân không biết xấu hổ kia hoang đường! Khuôn mặt Lợi Vi Nhã công chúa đỏ hắn lên, khề hừ một tiếng, lẩm bẩm nói:

"Tùy ngươi muốn như thế nào cũng được!" Nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng khách, trước khi đi hắt, đóng cửa thật mạnh một cái, làm cho cả lầu nhỏ chấn động không ngớt. Lăng Vân một bên ở trên thân thể hai nàng giờ trở **, một bên âm thầm lẩm bẩm, cô nàng này thật đúng là mãnh liệt. . .

Nói lại việc Vi Tiên và Elisa, hai nữ nhân này lúc Lợi Vi Nhã công chúa đẩy cửa vào cũng đã giựt mình tỉnh lại. Một đêm ngâm mình ở trong bồn tắm làm cho da các nàng có hơi chút trở nên trắng bệch đi.

Elisa vẫn còn đỡ, dù sao thì nàng cũng là một nữ nhân thành thực, hoặc nhiều hoặc ít đều cũng có chút kinh nghiệm, ngược lại Vi Tiên có chút không làm được. Cô nàng này da mặt vốn đã mỏng sẵn, đêm qua thuần túy là hành vi hờn dỗi mà vào trình diễn tiết mục Nhất Long Nhị Phụng. Buổi sáng hôm sau lơ mơ tỉnh lại, thấy khuôn mặt Elisa giống như cười mà không phải cười ở ngay trước mặt nhìn nàng.

Sự thực hiện ra ngay trước mắt, ngày hôm qua, chính mình và Felix Elisa đã làm ra sự tình. . . Uyên uyên ôm ấp, lại để cho ương ở một bên xem náo nhiệt. Vi Tiên nghĩ tới đây, khuôn mặt trắng nõn như ngọc lập tức đỏ bừng hết cả lên. Cứ như vậy. Hai mỹ tuyệt đẹp chốn nhân gian toàn thân **, mắt to lườm đôi mắt nhỏ, đôi mắt nhỏ lại lườm mắt lớn. . . .

Một lát sau, Elisa là người đầu tiên mở miệng nói: "Vi Tiên, gọi ta là tỷ tỷ được không?"

"À? Tỷ tỷ? Vì sao?" Vi Tiên ngây người một lúc. Không có hiểu rõ lời nói của Elisa.

"Lẽ nào ngươi không nghĩ tới việc sau này sẽ có thêm tỷ tỷ muội muội nữa hay sao?" Elisa vẫn là cười dài nhìn Vi Tiên, "Ngươi hiểu Lăng Vân có sức hấp dẫn như thế nào đối với nữ nhân phổ thông không?"

Vi Tiên vô ý thức hướng ra ngoài liếc mắt, người vừa rồi xông vào là một mỹ nữ có đôi mắt xanh lam to tròn hiện giờ đang ở bên ngoài nói chuyện với Lăng Vân, thanh âm có chút không rõ, nhưng giọng nói nhẹ nhàng. . .

"Ta có thể cảm giác được, người nam nhân này sẽ mang đến ảnh hưởng cực kì lớn lao cho thế giới này." Elisa lười kéo bàn tay Vi Tiên, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Ngươi nghĩ đi, là chúng ta liên thủ tốt, hay là để cho mấy người phụ nhân khác tiến vào đây?"

Câu nói này của Elisa là lời nói thật. Tuy rằng nữ nhân này không biết là từ nơi nào xuất hiện, nếu Lăng Vân đại ca thừa nhận nàng, chính mình còn có thể nói cái gì đây? Huống hồ, đêm qua. . . Vi Tiên ngâm lại tình cảnh đêm qua, sắc mặt đỏ lên, bản thân mình với nàng xác thực cũng không có chán ghét lắm, hơn nữa việc thống nhất mặt trận này, chỗ tốt thể hiện ra rất rõ ràng a!

"Không thể. Chúng ta nhất định phải liên thủ." Thanh âm Vi Tiên tỏ ra cực kỳ kiên định, ở trên phương diện này, các nàng rốt cục đã có tiếng nói chung.

"Chờ một chút. Chúng ta ai lên trước?" Elisa đã có được câu trả lời như ý, lười kéo cánh tay Vi Tiên thân thiết hơn. "Đến miệng con vịt, đừng để cho nó bay đi."

"Ngươi. . . Ngươi trước, ta xem xem." Nói đến vấn đề cụ thể. Thiếu nữ thân Vi Tiên có chút xấu hổ. Dù sao, nàng cũng không có kinh nghiệm làm việc này. "Ngươi làm trước, ta. . . Ta ở một bên. . . Một bên học. . ."

Elisa ở trong đôi mắt hóa hồng sắc lộ ra chút tiểu ý, "Ta cảm thấy ngay tức khắc hần sẽ qua đây. Người để cho hần ngồi vào trong bồn tắm, ta sẽ ở bên cạnh dạy người."

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Điểm Bắt Đầu Cổ Quái

Felix Elisa vừa dứt lời, Lăng Vân mang theo vẻ mặt ti tiện cười tiến vào. Nhìn hai nàng tay nắm tay nhau: "Vẫn còn ân ái như thế a, ha ha, có muốn ăn cơm hay không đây, ta nghĩ là không cần ăn đâu?"

Elisa hướng Vi Tiên nháy mắt, sau đó đứng dậy, thân thể ngâm nước một đêm có chút trắng bệch, da thịt trong suốt như ngọc khiến người ta nhìn có chút hoa mắt. Nàng chệnh choạng bước qua rồi ôm lấy cánh tay Lăng Vân, ngửi thấy mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người Felix Elisa, Lăng Vân không khỏi có chút say sưa.

"Muội hiện tại muốn bù đắp cho huynh." Elisa như đang trêu đùa đến tận căn tai Lăng Vân. "Để mức rất khó chịu rồi đấy?"

"Ân." Lăng Vân thành thật gật đầu một cái, đôi tay cũng bắt đầu không thành thật bắt đầu di chuyển trên dưới, đem Elisa khiêu khích mà thờ gấp liên tục, khiến Vi Tiên bên cạnh thấy mà đỏ bừng mặt.

"Đừng nóng vội, vẫn còn nhiều thời gian mà." Elisa thân thân môi Lăng Vân, xoay người lại ngồi lên thành bể, đôi thỏ ngọc trước ngực theo động tác của nàng mà không ngừng lắc lư. Mái tóc vẫn còn ẩm ướt dính chặt sau người, răng mây đỏ hồng vây kín trên khuôn mặt xinh đẹp, thật có thể nói là mặt hoa da đào mà. . .

Lăng Vân chịu sự khiêu khích cả đêm, đầu còn cái gì gọi là định lực nữa, trực tiếp một phát ôm chặt lấy Elisa, ngấm lại từ trong bồn tắm mò lên cả người đang ngập trong nước Vi Tiên, đem các nàng mỗi người đặt ở một bên đùi, các nàng ngượng ngùng cúi đầu. . . Hướng xuống địa phương tiểu phúc băng phẳng và ** cỏ thơm phía dưới. . .

"Lăng Vân. . . Huynh chậm một chút." Vi Tiên thầm thi trong lòng Lăng Vân, "Đây là lần đầu của muội, sợ."

"Hắc, sợ? Hai người các ngươi không phải là đang mưu đồ đem ta biến thành ngựa giống sao?" Lăng Vân vừa dứt lời, toàn thân Elisa và Vi Tiên lập tức nóng lên, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng nhuận giờ càng thêm đỏ tươi.

"Muội nào có?" Elisa mặt đẹp bây giờ đang khép hờ, thờ gấp liên tục. Thật không ngờ lời nói xấu hổ muốn chết ấy mà hần cũng nghe thấy. . .

"Ân, thì theo như các ngươi nói đi." Lăng Vân cười hắc hắc.

"Vi Tiên, lát nữa ca ca tỷ tỷ cho người xem trò hay, người cần phải nhìn kỹ càng nha." Lăng Vân cười hi hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Tiên đã hồng rục lên như hoa anh đào, chịu không nổi mà chủ động qua sờ soạng một chút. Làm Vi Tiên kinh sợ mà thét lên một tiếng chói tay.

Lăng Vân rút về tay, cời bỏ y phục trên người xuống, thân thể** hiện ra trước mặt Elisa và Vi Tiên. Cơ thể rắn chắc và thân thể tràn ngập lực lượng như sắp bùng nổ, khiến hai nữ hài có chút sợ hãi kèm theo một ít chờ mong.

Đây chính là cơ thể rèn luyện qua vạn năm a. . . Vô luận là nam nhân nào, thân ở địa vị gì, động vào lòng tự tôn mà nói, không có người nam nhân nào lại sẽ không để ý địa phương ấy của mình. Lăng Vân tuy rằng bị sư môn nghiêm cấm song tu, thế nhưng đi rèn luyện cái đồ chơi này, cũng không có cấm nha. . .

Lăng Vân không nhìn Elisa nữa, trước tiên ôm lấy Vi Tiên, cô nàng này hình như là đã hiểu được, tay nhỏ nhẹ nhẹ vô lực che bộ vị trọng yếu lại, bắt quá, nàng phòng bị như vậy chỉ tỏ khơi mào sắc dục của lão lưu manh.

Vi Tiên vốn đã mất đi tâm lý chống cự, bàn tay nhỏ bị Lăng Vân nhẹ nhàng kéo ra, lập tức trượt hần xuống, đôi thỏ ngọc đầy áp êm dịu được tay che đầy kín như bùng giờ bật tung ra, giữa hình ảnh những giọt nước sáng long lanh không ngừng chớp động, làm Lăng Vân nhìn mà chảy nước miếng. Phơi bày ra vẻ hoàn mỹ không tỳ vết, thân thể là lút mềm mại như dương chi bạch ngọc, tâm hồn thiếu nữ vừa thẹn thùng lại e sợ, cả người như đang thiếu đốt trên lửa nóng, rút thân thể lại, ôm chặt Lăng Vân không dám ngắt đầu.

"Chúng ta bàn đầu phải như vậy. . ." Vi Tiên treo trên cổ Lăng Vân, thanh âm trong miệng như đang nói mơ liên tục phát ra, "Hần là Elisa trước mới đứng. . ."

Thân thể mềm mại trước mắt tán mát ra tia sáng kỳ dị mê hoặc lòng người, kiều nhan ngượng ngùng đỏ hồng rục rờ càng làm cho người ta chỉ muốn phạm tội, loại khí tức thuần khiết non nớt này khiến vạn niên lão xử nam không thể không chế mà càng lúc càng gấp, nước bọt đọng ở khóe miệng mơ hồ

có xu thế nhỏ xuống.

Chịu trận trận chân động kích thích mẫn cảm Vi Tiên, hơi thở dần hương từ miệng vô ý thức mà khê ra khê vào, ánh mắt mê ly như muốn thăng thiên, nhìn không được phát ra tiếng rên rỉ mê người, điệu âm Câu Hồn Đoạt Phách dường như đốt cháy thêm dục hỏa của Lăng Vân, động tác âu yếm bắt tri bất giác càng thêm kịch liệt, khiến cho tiếng rên rỉ của Vi Tiên cũng từ từ tăng lên.

May mà Lăng Vân định lực tương đối mạnh, tâm thần không mất, lúc này lại vẫn có tâm tư uồn nấn, chỉ vào Vi Tiên cái miệng nhỏ nói: "Hur ~~~ đừng kêu quá lớn tiếng, âm ỉ làm ảnh hưởng đến người khác."

Thanh âm Vi Tiên quá mức kích thích, khiến người ta nghe được sợ sẽ rối loạn. Nếu không phải trong phạm vi xung quanh lầu nhỏ 1000m sớm đã không còn cả người lẫn vật, nếu mà có sợ khó tránh khỏi việc một số người vì nguyên nhân hưng phấn quá độ mà chết bất đắc kỳ tử. . .

"A. . . ?" Vi Tiên bản năng cảm thấy ngưng ngừng không gì sánh được, mặt ngọc đỏ tươi ướt át, da thịt đều hiện lên màu phấn hồng, mũi nhăn như tơ,** đã lên, khê gật đầu đồng ý rồi lại có chút ngáy ngốc.

Tuy có lời căn dặn không biết xấu hổ dán phía trước, nhưng lúc Lăng Vân lại sờ vào thân thể mềm mại của Vi Tiên, Vi Tiên mẫn cảm vẫn là chịu không nổi kích thích mà rên rỉ, Lăng Vân buông tay ra thiết lập một chút cảm chết. Đây là thứ tiên nhân bình thường dùng để che đậy phòng ốc của mình, không có lực phòng ngự, cũng không còn lực sát thương, lợi ích duy nhất chính là đặc tính cách âm, lúc này là thứ thích hợp nhất.

Bây xong một tầng cảm chết, động tác Lăng Vân càng không kiêng nể gì cả, từ trên cao đi xuống tới an ủi vùng cảm con gái người ta, Vi Tiên xấu hổ đẩy ra rồi lại kim lòng không đậu, uyển chuyển yêu kiều phối hợp với Lăng Vân đang thú tính hóa. . . .

"Đau quá." Vi Tiên phát ra một tiếng kêu to duyên dáng, nước mắt trong suốt theo gương mặt chảy xuống.

"Đau?" Lúc này nghe thấy Vi Tiên kêu đau, hai tay ôm Vi Tiên không khỏi dừng lại ở giữa không trung, hơn phân nửa căn hưng khí còn chưa tiến nhập vào trong giải đất an toàn vẫn còn lộ ra trong không khí. . .

"Tại sao lại đau? Ta nghe nói là rất thoải mái mà. . ." Lăng Vân chuyển mắt thấy vẻ mặt xuân tình của Elisa, người sau hiện tại sắc mặt cũng có chút lạ.

"Đau? Ta đến xem. . . Để cho ta giúp muội một chút." Elisa lập tức hiểu ra. "Như vậy mà nói. . ."

Elisa vỗ vỗ vai Vi Tiên, cắn vào tai nàng, rồi dùng lời nhẹ nhàng nói: "Vi Tiên, ta muốn nói cho ngươi biết một bí mật."

"Cái gì?" Vi Tiên hiện giờ đang đau nhức mà cắn chặt răng. Vạn niên lão xử nam không có kinh nghiệm chết tiệt, cứ nhiên ngưng lại ở bên trong rồi lại không thêm động tác gì nữa, khiến cho nàng khó chịu không gì sánh được.

Trời đất chứng giám, Lăng Vân người này lão xử nam sống hơn vạn năm căn bản chính là quá mức vô tri, chỉ biết việc này xác thực rất thoải mái, nhưng không biết lần đầu tiên vẫn là tương đối thống khổ. . . Hơn nữa Elisa cái này vốn là có ý định xấu xa khi đồng lửa, căn bản chính là đang dụ dỗ thiếu nữ thuần khiết ngây thơ gian dân, và đây chính là ví dụ hoàn hảo nhất trong lịch sử, bởi vì thiếu nữ ngây thơ đã không nghi ngờ cũng không phản kháng, nước mắt lưng tròng mà gật đầu, từ đây cáo biệt cuộc đời thiếu nữ của nàng, nghênh đón trận trận trùng kích. . .

Đồng lửa đang ở bên tai Vi Tiên nói bí mật của mình, bỗng dưng tự nhiên cười một cái, hai tay hung hăng bám lấy vai Vi Tiên kéo chúi xuống phía dưới, Vi Tiên lập tức cảm giác được, một cây hưng khí lớn không gì sánh được đâm vào trong cơ thể mình. . .

Chiếc gương trong phòng tắm, lần thứ hai xuất hiện một khuôn mặt vui sướng đến vận vẹo, mang trên mặt nước mắt cảm động. Bên cạnh đấy, cái nụ cười cổ quái của Elisa kia càng thêm nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Báo Thù (2)

Mắt Kính ha ha cười. Phảng phất đây là nụ cười hàm tiếu nhất trong thiên địa.

"Ta không có nghe lầm chứ! Ngươi là gì mà cho ta một con đường sống?" Mắt Kính hỏi.

"Đúng, bằng vào một câu nói của ta, Thông Bảo chân nhân, đồ tử đồ tôn của ta nhất định không dám động vào một sợi lông của ngươi." Lão nhân kia chăm chú nói.

"Lấy thực lực của ngươi bây giờ, muốn thả cho ta một con sống là rất khó. Nếu ngươi làm không được, hay là ta cho ngươi một đường sống đi ghen!" Mắt Kính cố nén cười nói, trong lòng âm thầm nghĩ: "Như thế nào sư đồ Huyền Thiên Nhất đều là những người ngu si vậy."

A! Chẳng lẽ không biết muốn đánh nhau trước hết phải nhìn vào tu vi đối thủ sao? Nếu là ta, phát hiện đối phương so với ta cường đại hơn, ta đã sớm chạy rồi, còn đứng đây nói nhảm làm gì a!"

"Ta sẽ cho ngươi xem ta làm thế nào để cho ngươi một đường sống." Thông Bảo chân nhân cũng bị lời nói của Mắt Kính làm cho bốc hỏa, lập tức xuất ra pháp bảo của mình, một ngọn đèn chứa ngọn lửa màu vàng lập tức xuất hiện.

Ngọn đèn này tên là Hỏa Đăng, nó có thể xuất ra Tam Muội Chân Hỏa để đả thương địch thủ, lại có tác dụng phòng ngự nhất định, tại Tu Chân Giới bây giờ nó được xem như pháp bảo hàng đầu.

Chỉ thấy ngọn lửa trên Hỏa Đăng chậm rãi lớn dần lên, vốn mới đầu chỉ to bằng nắm tay, một lúc sau đã to tương đương với một người, lúc đó mới đình chỉ biến hóa, trôi nổi trong không trung, ngay trên đầu Thông Bảo chân nhân, phát ra quang mang nhàn nhạt, thoạt nhìn trông rất uy vũ. "Tiểu tử, thấy pháp bảo của ta không, cái này chính là trung phẩm bảo khí, bao năm qua không biết có bao nhiêu người đã chết vì nó đó. Chân hỏa chưa khai, ngươi bây giờ hối hận còn kịp, nếu không đến khi chân hỏa xuất, ngươi ngay cả cơ hội hối hận cũng không có nữa."

"Ngươi không hối hận? Vậy ngươi hãy cẩn thận, ta sợ ta chẳng biết nặng nhẹ đem ngươi đánh bị thương, đến lúc đó ngươi cũng đừng trách ta a! "

Mắt Kính vẻ mặt chăm chú nhìn Thông Bảo chân nhân, lại nhìn thấy vẻ mặt âm mưu của Hầu Tử cùng Kim Cương, buồn bực nghĩ: "*****", lão nhân này rõ ràng tu vi so với ta kém quá nhiều, bây giờ lại còn muốn giương oai, lão tử nhất định phải đem hắn đánh cho biến dạng, ngay cả đồ tử đồ tôn của hắn cũng không nhận hắn là ai nữa mới được."

"Tiểu tử, ngươi tiếp chiêu đi!" Thông Bảo chân nhân nói xong, lập tức từ ngọn đèn xuất ra một đạo Tam Muội Chân Hỏa, hóa thành một con rồng lửa, đánh về phía Mắt Kính.

Mắt Kính tay phải bắt kiếm quyết, một đạo kiếm khí màu xanh biếc từ tay hắn phát ra, đánh về phía rồng lửa.

Vốn là một con rồng lửa uy vũ, nhưng sau khi chạm vào đạo kiếm khí màu xanh biếc xong, nhất thời mấy cái móng vuốt cùng một chân đã bị chặt đứt, bắn tung trên bầu trời.

"Đây không phải là phi long một sừng trong truyền thuyết sao!" thanh âm Tiêu Nhiên thình thoảng lại đá vào.

Thông Bảo chân nhân thấy mình đã xuất ra rồng lửa nhưng lại bị kiếm khí vô danh trảm thành trọng thương, trong lòng kinh hãi, biết mình gặp cường địch, vội vàng thu hồi rồng lửa. Tiếp theo dùng toàn thân tu vi, xuất chiêu.

Một biển lửa rất lớn hiện lên, đem Mắt Kính vây vào trong. "Lần này cho ngươi biết sự lợi hại của ta." Thông Bảo chân nhân trong lòng hung hăng nghĩ.

Biển lửa càng cháy càng lớn, chậm rãi lan ra rừng cây bốn phía, cây cối bị Tam Muội Chân Hỏa chạm vào lập tức biến thành tro bụi, Tiêu Nhiên nhìn thấy, liền hướng về phía biển lửa nhẹ nhàng xuất ra một đạo pháp, hình thành một cái kết giới, vô luận ngọn lửa cường đại thế nào cũng không ra khỏi phạm vi kết giới. Lúc này, Kim Cương cùng Hầu Tử đã đầy mồ hôi lạnh.

Huyền Thiên Nhất cười ha hả nhìn biển lửa.

Đúng lúc này, giữa biển lửa truyền ra một câu nói: "Ta đã đứng bất động cho ngươi biểu diễn lâu như vậy rồi, ngươi bây giờ cũng nên cho ta biểu diễn một chút chứ?"

"Tâm Kiếm Chi Thiên Kiếm Đồ Ma!"

Một thanh âm chứa đầy lực đạo rung động tràn ngập không gian truyền vào tai mọi người. Chung quanh mọi người chứng kiến hỏa thể thịnh vượng, giữa biển lửa phát ra một đạo, hai đạo, ba đạo..... lực quang, đạo lực quang trong nháy mắt đã phá đại hỏa, đánh tiếp về phía Hỏa Đăng trong tay Thông Bảo chân nhân. Khi đám người phục hồi tinh thần lại, phát hiện biển lửa đã không còn nữa, Mắt Kính đứng ở giữa không gian, còn Hỏa Đăng thì đã bị dập tắt.

Lực quang công kích khiến cho nhiều người bị thương.

Mắt Kính phui phui những tàn lửa dính vào quần áo, chậm rãi đi tới nhìn vẻ mặt xám trắng của Thông Bảo chân nhân trước mặt, nói:

"Ngươi xem ngươi đó, ta đã hỏi qua ngươi có muốn hay không muốn ta cho ngươi một đường sống. Chính ngươi muốn động thủ, bị thương rồi sao!" lúc này trong ánh mắt Mắt Kính giống như là đang giảo huấn một đứa nhỏ không nghe lời.

Vốn đã bị thương không nhẹ, Thông Bảo chân nhân nghe Mắt Kính nói xong, một ngụm máu tươi văng ra, hồi lâu nói không ra lời.

Mắt Kính nhặt Hỏa Đăng rơi trên mặt đất lên, quay về Thông Bảo chân nhân tiếp tục nói: "Ngươi vừa rồi công kích ta, làm ta cháy mất ba cọng tóc. Hỏa Đăng này coi như là vật bồi thường cho ta ghen!" Thế rồi cũng không thèm để ý Thông Bảo chân nhân có đáp ứng hay không, đem Hỏa Đăng bỏ vào trữ vật đai lưng.

Nam Cung Minh nhìn thấy ngay cả người có tu vi cao nhất là Thông Bảo chân nhân bây giờ cũng không có biện pháp đối phó với Mắt Kính, biết hôm nay vô luận thế nào cũng không thể lấy lại pháp bảo được rồi.

"Được, nếu các ngươi hôm nay không chịu giao ra pháp bảo của môn phái chúng ta, sau này ta đành yêu cầu đồng đạo tìm các ngươi nói chuyện phải quấy. Chúng ta đi." Nam Cung Minh vừa định mang theo môn hạ đệ tử rời đi, đột nhiên hắn phát hiện mình không cử động được.

"Ngươi cho ngươi là ai, nói đến là đến, nói đi là đi." Tiêu Nhiên nhàn nhạt nói.

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Nam Cung Minh giận dữ.

"Vốn ta hôm nay đang chuẩn bị chuyện chung thân đại sự, lại bị các ngươi phá đám rồi. Ngươi nói chuyện này như thế nào giải quyết a! Ai, ta xem các ngươi cũng nên ngoan ngoãn bồi thường cho ta một chút tổn thất về tinh thần phí, tâm linh bị thương phí, xe ngựa phí cùng tiền cơm phí đi nghen!"

"Cái gì! Tiền cơm đâu có liên quan tới ta?"

"Sao lại không liên quan tới ngươi! Ngươi ngấm lại mà xem, chúng ta từ phòng học đi tới nơi này, đã tiêu hao mất của ta bao nhiêu năng lượng ngươi biết không, nếu ta không có một chút tu vi, ta đã sớm chết xiu rồi. Làm sao các ngươi lại không chịu chút phí bổ sung năng lượng chứ?"

"Được rồi! Ngươi nói đi, ngươi muốn bao nhiêu tiền?" Nam Cung Minh lúc này trầm nghĩ nhanh lên một chút, tránh được Tiêu Nhiên tên tiểu sát tinh này đã quá tốt rồi, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đáp ứng.

"Chúng ta là văn nhân, như thế nào có thể nói đến tiền chứ, tiền chỉ dành cho phàm phu tục tử. Ngươi đã thấy rồi đó, tiểu đệ của ta bây giờ mới chỉ là một thân trợ trợ, ngay cả một kiện pháp bảo phòng thân còn không có, ta làm đại ca dù thế nào cũng phải giúp bọn chúng chuẩn bị vài món mới được! Đáng tiếc ta mồm miệng ngưng ngừng, không thể làm gì khác hơn là kính cần hướng Nam Cung cung chủ đề đạt vài kiện." Tiêu Nhiên lúc này vừa nói vừa chỉ vào hai người cho tới bây giờ chưa hề tu luyện Kim Cương cùng Hầu Tử.

"Cái gì, ngươi muốn pháp bảo của ta?"

"Nam Cung cung chủ! Ngươi nói sai rồi, không phải của ngươi, mà là các ngươi."

Nam Cung Minh nhất thời tức giận, ngay cả lời nói cũng không thốt ra được.

"Nam Cung cung chủ, nếu các ngươi không nói, ta coi như các ngươi đã đáp ứng rồi." Tiêu Nhiên không đợi bọn họ mở miệng, đem tất cả quần áo cùng đồ vật trên người, toàn thân có cái gì đều thu vào giới chỉ. Ngoài mấy đệ tử bình thường chỉ có quần áo Tiêu Nhiên không lấy, còn đâu thậm chí ngay cả trường bào của Nam Cung Minh, Tiêu Nhiên cũng không nghĩ ngợi đem thu vào giới chỉ, dĩ nhiên đó là pháp bảo. Thương cảm thay Nam Cung Minh bên trong chẳng còn cái gì ngoài một cái bên trong. Nam Cung Minh giờ xuất hiện trước mặt môn phái đệ tử là một người thân thể thịt béo ú, đệ tử môn phái cố nén cười, hoặc dùng hai tay bịt miệng lại.

"Ngươi. .... ngươi lẩn át người quá đáng." Nam Cung Minh lúc này mặt đã đỏ lựng.

"Nam Cung cung chủ, lần sau nhớ mặc hai lớp quần áo." Tiêu Nhiên vừa nói vừa không nhịn được, nở nụ cười.

Tiêu Nhiên đi tới trước mặt Mắt Kính nói: "Mắt Kính, ngươi muốn xử trí Nam Cung Sóc thế nào?"

"Ta nghĩ thông rồi, ta sẽ không lấy tính mạng của hắn. Ta muốn cho bọn Huyền Thiên Nhất chậm rãi suy sụp, ta muốn cho hắn sống không bằng chết." Mắt Kính nhìn chằm chằm vào Nam Cung Sóc, trong đôi mắt của Mắt Kính phẳng phất như muốn bắn ra ngọn lửa.

"Nam Cung cung chủ, các ngươi nếu đã bồi thường tổn thất cho ta rồi, ta cũng không cần nói thêm gì nữa. Ta đi rồi, các ngươi ai bị phong bế công lực sau một hồi sẽ được giải khai, con của ngươi ta sẽ tiện tay giúp hắn giải khai." Tiêu Nhiên đi tới gần Nam Cung Minh, vỗ vai của hắn. Sau đó lại từ đai lưng xuất ra một thủ trục nói: "Nam Cung cung chủ, theo như lời nói ban đầu ta đã trả lại cho ngươi rồi, sau này đừng tới tìm ta nha."

"Mắt Kính, chúng ta đi thôi!" Tiêu Nhiên xoay người quay về ba người bọn họ nói.

Thế rồi, đám người cứ như vậy rời đi.

Đúng lúc chuẩn bị đi, Kim Cương đột nhiên thốt một câu:

"Lão Đại, sao ngươi không nói để cho bọn họ vài lần nữa đến tìm chúng ta! Như vậy bọn họ sẽ đưa đến cho chúng ta càng nhiều pháp bảo hơn."

Vừa hay lời Kim Cương nói bị Nam Cung Minh nghe được, Nam Cung Minh tức khí, nhất thời văng ra một búng máu. "Các ngươi nhớ kỹ cho ta, ta nhất định sẽ không cho các ngươi kết quả tốt đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 38: Đe Dọa Chủ Nhiệm

Sau khi cả đoàn người trở lại phòng ngủ, Tiêu Nhiên đem pháp bảo đã đoạt được bày lên trên bàn. Nhất thời bảo khí phát ra quang mang làm cả căn phòng sáng bừng lên.

"Lão Đại, ta cả đời chưa từng gặp qua pháp bảo nhiều như vậy." Mắt Kính nhìn mò cả mắt, không biết nói gì nữa.

"Nguyên lai bọn họ mang nhiều pháp bảo như vậy, trách không được lúc chúng ta đến Nam Cung Minh lại tỏ ra ngạo mạn." Tiêu Nhiên cũng kinh ngạc nói, rồi vỗ vai Mắt Kính: "Đem kiện pháp bảo người đoạt được lấy ra đây a!"

"Đại ca, người có nhiều như vậy rồi, hãy thương ta bây giờ ngay cả một kiện pháp bảo vớ vẩn cũng không có, người có thể nhẫn tâm nhìn tiểu đệ của mình không có pháp bảo được sao? Cho tiểu đệ lưu lại một kiện đi nghe!" Mắt Kính lôi kéo tay Tiêu Nhiên, không ngừng năn nỉ ý ỏi. Nếu người khác thấy được, đều tưởng rằng hai người bọn họ có quan hệ mập mờ rồi.

"Cút qua một bên, mình người làm gay đi, không được dựa vào ta, ta không muốn có cái loại yêu thích này. Ta chẳng lẽ không biết người sao?" Tiêu Nhiên lập tức lùi ra xa, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Mắt Kính.

"Đại ca, ta thật sự không phải thể hiện loại yêu thích này! Hầu Từ các người cũng không nên hiểu lầm, đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta." Mắt Kính quả thực oan khuất đến sắp phát điên rồi, một hồi sau nhìn Tiêu Nhiên nói: "Đại ca, ta biết ta sai rồi, ta đem pháp bảo giao ra đây, được chưa?"

"Ai! Biết sai có thể sửa chữa là điều rất tốt. Trước mặt tổ quốc vĩ đại và nhân dân chúng ta, hết thảy mọi phản kháng đều là vô lực. Ta sau này sẽ làm cho người phải nhớ tới điều này, đem thói quen bất lương này của người loại bỏ." Tiêu Nhiên làm bộ đại nghĩa, sau đó lại xoay người, về mặt thâm tình nhìn Hầu Từ cùng Kim Cương, vừa muốn mở miệng, Hầu Từ đã cướp lời:

"Đại ca, sau này chúng ta hết thảy đều lấy ý chí của người làm ý chí cao nhất. Theo mệnh lệnh của người, chúng ta nhất định sẽ cướp được càng nhiều pháp bảo." Nói xong, Hầu Từ cũng có vẻ kích động.

"Vị tiểu đồng chí này, ngộ tính rất cao! Không sai, nếu quốc gia chúng ta có thể có nhiều người giống người như vậy thì sự nghiệp rất có hy vọng rồi!" Tiêu Nhiên nói xong, lại nhìn Mắt Kính "Biết ta tại sao muốn người đem kiện pháp bảo giao ra đây không? Kỳ thật ta cũng là vì tốt cho các người thôi! Ý nghĩ của người ta đều biết, thật hỗn đản, người nào lại không hy vọng tự mình có thể có kiện pháp bảo tốt a! Nhưng mà, chúng ta bây giờ đang sống trong giai đoạn xã hội chủ nghĩa sơ cấp, lực sản xuất vẫn còn rất thấp, pháp bảo này đều phải tập trung quản lý, chia đều phân phối. Người thế nào lại có thể vì bản thân mà đã quên chung quanh người còn có rất nhiều quần chúng ngay cả một kiện pháp bảo cũng không có chứ? Cho nên, người cần phải từ bỏ hoàn toàn loại suy nghĩ cá nhân, quá nông dân này đi."

Mắt Kính nhìn thấy Tiêu Nhiên lời nói có vẻ gay gắt, có thể đem mình cô lập, vội vàng móc pháp bảo ra đặt ở trên bàn, cướp lời nói: "Đại ca, ta biết sai rồi, ta đem pháp bảo này trả cho người."

Bọn họ bắt đầu kiểm đếm lại pháp bảo trên bàn. Cuối cùng, trải qua một thời gian thống kê, lần này tổng cộng đoạt được hạ phẩm pháp khí 16 kiện, trung phẩm pháp khí 7 kiện, thượng phẩm pháp khí 5 kiện, hạ phẩm bảo khí 3 kiện, trung phẩm bảo khí 2 kiện, trừ vật đại lung 2 căn, cuối cùng là một số tài liệu, đan dược. Tiêu Nhiên kết luận:

"Lần này, chúng ta đã có thành tích nhưng vẫn chỉ có một số đồ dùng được mà thôi! Nhưng mà các người cũng không thể bởi vậy mà cảm thấy thỏa mãn, sau này còn có thể có nhiều pháp bảo tốt hơn đang chờ chúng ta đi đoạt, chúng ta muốn phát dương tinh thần không sợ khổ, không sợ lụy, cần phải đem cái thành tích này trở thành một điều bình thường. Bắt đầu từ ngày mai, ta chuẩn bị bế quan, đem pháp bảo này luyện chế lại. Bởi vì Hầu Từ cùng Kim Cương tu vi quá kém, hôm nay chúng ta cướp được thủ trạc, bên trong lại vừa vắn có một chút pháp quyết tu luyện. Ta quyết định, lúc ta bắt đầu bế quan luyện chế pháp bảo, Hầu Từ cùng Kim Cương sẽ tiến vào huyền thiên Vô Cực Kiển Khôn Cảnh tu luyện, Mắt Kính ở bên cạnh chỉ đạo. Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi."

"Lão Đại, ta có thể không đi được không?" Mắt Kính cẩn thận hỏi Tiêu Nhiên, đại khái là sợ Tiêu Nhiên ném hấn tới cái địa phương lần trước.

"Người yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót. Hơn nữa, người không đi thì ai sẽ chỉ điểm cho bọn họ hả?"

"Lão Đại, người cho chúng ta đi đến địa phương nào a, ta thế nào tới bây giờ còn chưa nghe qua a!" Kim Cương ở bên thành thật hỏi, Hầu Từ cũng vội vàng gật đầu xác nhận.

"Tuyệt đối là địa phương tốt, sơn thanh thủy tú, các loại bảo vật có khắp nơi trên mặt đất." Tiêu Nhiên thần bí cười cười. "Tốt lắm, chúng ta chuẩn bị đi xin phép đi, lần này bế quan có thể cần một khoảng thời gian."

Vì vậy cả bọn kéo nhau đến phòng làm việc của chủ nhiệm lớp.

Trần Tuyết Hàm một mình ngồi ở phòng làm việc, an tĩnh đọc sách.

"Hôm nay thật sự rất tốt, không có ai ngoài mình ở phòng làm việc, ta có thể tĩnh tâm chậm rãi xem quyển sách này rồi." Trần Tuyết Hàm đang cao hứng nghĩ, đột nhiên, một tiếng gõ môn, phá tan sự yên tĩnh của gian phòng.

Trần Tuyết Hàm sửa sang lại áo xống một chút rồi nói: "Mời vào."

Nhất thời, tổ lưu manh bốn người đi vào phòng làm việc.

Trần Tuyết Hàm nhìn thấy bọn Tiêu Nhiên thì trong lòng đã hoảng hốt một nửa. Đến khi bọn họ đi vào phòng làm việc, Kim Cương nhẹ nhàng đóng môn phòng làm việc lại thì trong lòng nàng đã phát hoảng thật sự. "Bọn họ muốn làm gì, không phải bởi vì đã tiết lộ cho ta biết bí mật, sợ ta tiết lộ ra ngoài nên hôm nay tới giết người bịt miệng chứ!"

Một gian phòng làm việc không lớn nhất thời vì có nhiều người như vậy, không khí trở nên ngột ngạt, Hầu Tử vội vàng buông lỏng người, há miệng đón lấy vài ngụm không khí. Vừa hay cái động tác này được Trần Tuyết Hàm trông thấy.

"Bọn họ không phải muốn tiền đâm hậu sát sao! Thương thay ta nhiều năm như vậy giữ gìn thân thể trong sạch, bây giờ bị bọn họ làm hỏng hết rồi. Ta còn chưa có bạn trai chứ." Trần Tuyết Hàm bị hù dọa về mặt trắng bệch, muốn khóc cũng khóc không được. Nàng lắp bắp hỏi:

"Các người có chuyện gì a? "

"Chẳng lẽ chúng ta không có việc gì thì sẽ không thể tới sao?" Tiêu Nhiên hứng thú hỏi. Thấy Trần Tuyết Hàm sắc mặt lại biến đổi, Tiêu Nhiên cười nói tiếp, "Bất quá chúng ta hôm nay lại đây quả thật có việc tìm người. "

"Người.....Các người tìm ta có chuyện gì a?" Trần Tuyết Hàm thanh âm run rẩy nói.

Tiêu Nhiên đi tới trước mặt Trần Tuyết Hàm, ngồi bên cạnh, một tay đặt lên ghế Trần Tuyết Hàm đang ngồi, chậm rãi rờ theo hướng của nàng. Trần Tuyết Hàm nhất thời cũng chậm chậm lùi về phía sau, đến khi nàng chạm vào bức tường thì nàng mới ngừng lại được. Bàn tay Tiêu Nhiên chỉ cách người nàng có vài ly, Tiêu Nhiên cũng dừng lại, hứng thú đánh giá Trần Tuyết Hàm qua những giọt mồ hôi đầy trên mặt.

"Người không cần sợ, chúng ta cho tới bây giờ không xuống tay với đàn bà." Thời gian vài câu chậm rãi từ trong miệng Tiêu Nhiên phun ra này, Trần Tuyết Hàm cảm giác được so với mấy thế kỷ còn muốn lâu hơn.

"Chúng ta hôm nay tới là để xin phép." Khi Tiêu Nhiên nói ra những lời này, Trần Tuyết Hàm hít một hơi thật sâu, trong lòng mới chậm rãi bình tĩnh lại. Nàng vội vàng nói: "Được, ta đồng ý rồi. Ta sẽ giúp các người xử lý."

"Chúng ta đa tạ. "

Tiêu Nhiên mang theo Mất Kính bọn họ rời khỏi phòng làm việc. Khi môn phòng làm việc được Kim Cương đóng lại, Trần Tuyết Hàm lúc này mới thở phào một tiếng.

"Cái tên Tiêu Nhiên kia quá đáng sợ! Không biết hắn giết qua bao nhiêu người rồi, vẫn có bộ dạng một văn nhân, thật sự là nhân diện tâm thú. Không biết hắn khi còn bé có phải chịu qua cái gì kích thích, tạo thành tâm lý biến thái như bây giờ không? Ta vừa rồi bị hắn hù dọa thiếu chút nữa ngay cả tim cũng không còn đập nữa."

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Hẹn Ước Mỹ Nữ

Trở về lại phòng cũng đã tới giữa trưa. Tiêu Nhiên đợi bọn Mất Kính đến nói :

" Mọi người đi lấy áo quần tắm rửa đi, ngày mai chúng ta giàu to rồi."

Tiêu Nhiên nói xong, đột nhiên nhớ tới mình còn cái ước hẹn với vị giáo sư xinh đẹp, vội vàng nói:

" Ta còn có chút chuyện riêng cần xử lý, các người đi ngủ trước đi!"

Tiêu Nhiên đứng trước gương chải chuốt ăn mặc cả nửa ngày, một cái áo somi thêm cái quần bò, hơn nửa một đôi giày lớn. Lập tức một áp lực mạnh mẽ tràn ngập sức sống thanh niên xuất hiện trước mặt bọn Mất Kính .

" Lão Đại hắn bị gì vậy, không phải uống nhầm thuốc đó chứ.!! Bình thường hắn tùy tiện lắm mà, sao hôm nay lại xuất hiện kiểu ăn mặc."

Kim Cương nhìn chằm chằm Tiêu Nhiên, nhìn tới nhìn lui, vẫn không tin Tiêu Nhiên khi quay về lại có chuyển biến lớn như vậy. Hầu Tử về mặt kì quái :

"Lão Đại không phải là đi vui về sao?! Nhưng cũng không cần mặc như vậy ngó tới ngó lui trước gương!! Người không nghĩ cho mình thì cũng nghĩ cho mọi người chứ! Tất cả mọi người cũng đều trưởng thành cả rồi, tâm lý cũng đã thừa nhận năng lực nhưng người mặc như thế cũng đã kích chúng ta quá"

“Ta đi ra ngoài các ngươi không cần để ý. Buổi tối có thể không về ăn cơm, các ngươi không phải chờ ta.” Tiêu Nhiên lại vuốt tóc, xoay người bước ra ngoài.

Đọc đường đi, Tiêu Nhiên lại tưởng tượng khi tới chỗ lão sư có thể phát sinh chút chuyện tốt đẹp gì, không khỏi cao hứng nở nụ cười làm mọi người xung quanh kì quái nhìn hắn.

“Lão công, người nọ cười thật vui về kìa!!” Một nữ sinh như con khủng long nói.

“Đi nhanh lão bà, không thấy hắn bị thần kinh sao? Lỡ như hắn nổi điên lên, cán cũng không cán được. Nếu hắn làm ngươi bị thương thì làm sao, ta thế nào mà sống nổi!!”

Một nam sinh đáng người thấp bé kinh sợ nói.

“Cái gì? Lão công, hắn bị bệnh thần kinh à. Hắn thật đáng thương nha!! Tương lai cuộc sống nhất định sẽ khó khăn. Lão công, ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt cho ngươi.”

Nói xong, nữ sinh kia giơ tay lên. So với chân còn có vẻ thô hơn, mà nam sinh kia theo đó mà tựa vào lòng ngực.

Tiêu Nhiên cao hứng, phấn chấn đi đến khu kí túc xá của lão sư, vừa định lên lầu đã bị một đại mụ gọi lại:

“Tiểu tử, ngươi lên tìm người àh?”

“Đúng vậy!” Tiêu Nhiên trong lòng lại nghĩ “Lão thái bà này thật kì quái, ta là một nam nhân đi vào kí túc xá lão sư không phải tìm người chẳng lẽ về nhà sao?”

“Tiểu tử, ngươi hiện công tác phòng ban nào? Nhìn ngươi ăn mặc không đàng hoàng cho lắm!” Đại mụ không ngừng dò xét, chất vấn Tiêu Nhiên.

“Ta hà, ta không có đi làm!! Quần áo này cũng không mặc nhưng cũng mấy vụn đó!”

“Vậy là ngươi dùng tiền người nhà cấp?”

“Đúng vậy!”

“Tiểu tử, ngươi lên đây tìm ai?”

“Ta tìm ai liên quan gì ngươi, ngươi hỏi nhiều vậy làm gì?” Nghĩ đến lão sư xinh đẹp đang chờ hắn bên trên, Tiêu Nhiên không nhẫn nhịn nổi, giọng nói cũng không thêm khách khí.

“Ngươi có biết ta là ai không mà dám nói vậy với ta.” Đại mụ kia ngữ khí thập phần gay gắt.

“Ngươi còn có thể là ai!! Không phải kẻ canh cửa hay sao? Có cái gì mà lớn lối hả!!”

“Canh cửa thì sao, ít nhất cũng là một công việc. Mỗi đồng, mỗi cắc đều dựa vào đôi tay mình làm ra. Không giống như ngươi không học vấn, không nghề nghiệp, chơi bời lêu lổng, chỉ biết dùng tiền người nhà chu cấp, ngươi có cái bồn sự gì? Nhìn cách ăn mặc chẳng ra bộ dáng gì nữa, một chút thẩm mỹ cũng không có, giống mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ.!” Tiêu Nhiên lập tức mắng té tát, xui tận mạng.

“Lão thái bà chết toi kìa, ta không phải nghĩ ngươi đã lớn tuổi thì ngươi còn có thể đứng đây sao? Ngươi cũng nên nghĩ lại ngươi thế nào mà tới làm được nơi đây, còn không phải trường học thấy ngươi đáng thương sao? Còn tiền của ngươi, còn không phải do chúng ta trả sao? không có chúng ta, sao ngươi có ngày hôm nay.” Thanh âm Tiêu Nhiên càng lúc càng lớn, một ít lão sư trên lầu cũng ra ban công vờn cổ nhìn xuống.

Lúc này một âm thanh nhẹ nhàng truyền tới tai Tiêu Nhiên:

” Tiêu Nhiên, rốt cục ngươi cũng tới, ta chờ ngươi lâu rồi, ngươi nói quả nhiên linh nghiệm nha!” Một thân ảnh động lòng người hướng Tiêu Nhiên đi tới.

“Ngươi ở trong này cùng đại mụ tán gẫu cái gì thế, làm sao không lên!” Khắc Lê Ti tò mò hỏi.

“Ai, ta làm sao biết được bà ta đại phát con điên, đem ta biến thành kẻ không đầu không não mà chửi mắng” Tiêu Nhiên biến thành vẻ mặt hảo hải từ nhìn Khắc Lê Ti.

“Khắc Lê Ti lão sư, người này không phải thứ tốt lành gì, người ngàn vạn lần đừng cùng hắn kết giao.” Đại mụ kia nhìn thấy Tiêu Nhiên tới tìm Khắc Lê Ti vội vàng nói.

“Đại mụ, ngươi đừng có lo lắng, hắn là đệ tử ta, là ta gọi hắn tới!” Khắc Lê Ti trước nhìn Tiêu Nhiên sau nhìn đại mụ thù vè, không biết trong lòng nghĩ gì.

“Nói như vậy hắn là đệ tử người, ta thấy vị đồng học này không đơn giản, nhìn hắn ăn mặc thấy khiêu thẩm mỹ không ít àh. Nhìn hắn đáng vẻ thanh tao, nho nhã là biết hắn nhất định là đệ tử tốt...”

Thủ vệ đại mục không ngừng hướng Khắc Lệ Ti nói tốt Tiêu Nhiên:

“Nguyên lai hần là đệ tử, trong nhà hần nhất định có tiền, nếu chạy tới chỗ hiệu trưởng cáo trạng nói ta ngăn cản hần hồi bài, công việc ta vất vả mới kiếm được sẽ xối hồng bồng không.” (Sợ luôn, bà già này nói chuyện thay đổi 180 độ lẹ quá ^^)

Tiêu Nhiên nhìn thấy thủ vệ đại mục nói như vậy cũng khôì đòi co gì, liền theo Khắc Lệ Ti lên lầu.

Khắc Lệ Ti nhẹ nhàng mở cánh cửa, đem Tiêu Nhiên vô trong phòng.

“Chỗ ta ở có thể ngươi không quen, ngươi nhẫn nại chút nha “ Khắc Lệ Ti ngượng ngùng nói.

Kí túc xá lão sư là một kiểu nhà ở nhỏ, Tiêu Nhiên theo Khắc Lệ Ti theo vào trong phòng, hần giật mình phát hiện trong nhà Khắc Lệ Ti gần như tất cả mọi thứ đều liên quan tới lỗi ti. Lốp bọc sô pha là lỗi ti, bức màn bốn phía cũng là lỗi ti, khăn trải bàn là lỗi ti,... Cuối cùng Tiêu Nhiên phát hiện ngay cả đôi dép Khắc Lệ Ti đưa cho hần cũng bằng lỗi ti. Lúc này Tiêu Nhiên cũng muốn ảo tưởng một thân nội y của Khắc Lệ Ti cũng là lỗi ti, không biết bộ dáng thế nào nữa.

Tiêu Nhiên cùng Khắc Lệ Ti vừa ngồi xuống sô pha, Khắc lệ Ti liền hỏi :

“Tiêu Nhiên,ngươi nói thật sự ứng nghiệm ta vừa về nhà, đang chuẩn bị nấu cơm, không cẩn thận bị cắt đứt tay. Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tiêu Nhiên trong lòng thầm mừng rỡ :

“Ài,ta vốn nghĩ không có biện pháp, không ngờ ông trời cũng giúp ta. Nghe nói người ngoại quốc đối với chuyện kia rất thoải mái, không uổng kiếp này, ta còn luyến tiếc gì nữa.!”

Tiêu Nhiên vội vàng làm bộ dáng giật mình “Không thể nào! Nhanh như vậy đã tới rồi. Kỳ thật giải trừ cái này đòi với người khác rất đơn giản nhưng đối với người thì rất khó.”

“Rốt cuộc như thế nào, ngươi nói ra đi?” Khắc Lệ Ti nhất thời lo lắng, nắm chặt tay Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên nhìn ánh mắt Khắc Lệ Ti chậm rãi nói :

“Phải giải trừ tai ương huyết quang,ta phải liên tục thi pháp bốn mươi chín ngày, hơn nữa ngươi không được mặc tí quần áo, như vậy sát khí trong cơ thể mới dễ dàng phát xuất ra.Hơn nữa nếu đang thi pháp mà bị người khác quấy rầy, ngươi và ta tính mạng khó giữ.”

Nhất thời trên mặt Khắc Lệ Ti xuất hiện hai áng mây hồng, Tiêu Nhiên nhìn thấy trong mắt có một tia do dự, hần vội vàng nói :

“Kỳ thật còn một biện pháp, chính là dùng máu huyết của người thi pháp dẫn sát khí trong cơ thể ngươi, nhưng người thi pháp sẽ giảm thọ mười năm.”

Khắc Lệ Ti ánh mắt từ từ sáng lên lại tối sầm xuống, Tiêu Nhiên vội vàng nói :

“Bởi vì ngươi là lão sư ta tôn kính cho nên ta quyết định dùng biện pháp sau giúp ngươi. Giảm thọ mười năm thì đã sao, vì lão sư hết thầy đề đáng giá.” Tiêu Nhiên bày ra bộ mặt hiên ngang lẫm liệt.

“Như vậy sao được? Ngươi tài giỏi như thế sao có thể vì ta giảm thọ mười năm được!” Khắc Lệ Ti cảm động chảy nước mắt.

Tiêu Nhiên nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt Khắc Lệ Ti, làm ra bộ dáng thương cảm.

“Ha ha, rốt cuộc cũng mắc câu, để ta cho thêm mồi lửa, là ngươi sẽ ngoan ngoãn vào khuôn khổ”

“Lão sư, ngươi không cần nói, ta quyết định rồi thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Vì ngươi giảm thọ mười năm có sao đâu.” Tiêu Nhiên cầm tay Khắc Lệ Ti về mặt thâm tình mà nói.

“Ta...” Khắc Lệ Ti còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên Tiêu Nhiên dùng miệng mình ngăn chặn đôi môi đỏ mọng lại. Khắc Lệ Ti đột nhiên ngây dại, mà đầu lưỡi Tiêu Nhiên lúc này thừa cơ chui vào trong miệng Khắc Lệ Ti, lập tức mạnh mẽ triển khai thể công

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Thiên Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.